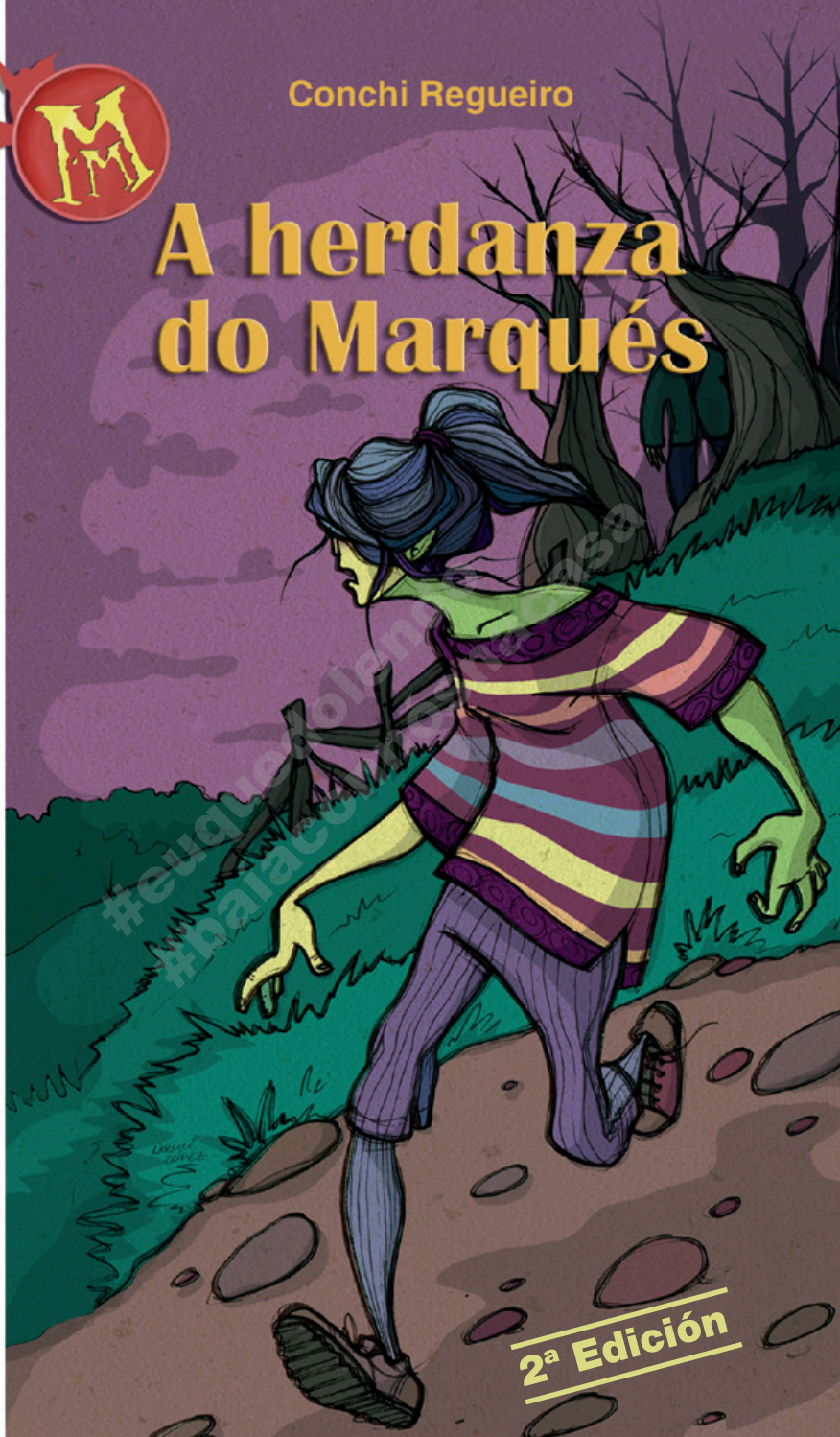

Conchi Regueiro

A herdanza do Marqués

Colección Meiga Moira

#MeigaMoira

BAÍA EDICIÓN

2ª Edición

O libro que estás a punto de ler foi creado exclusivamente para axudarche a superar o período de alerta sanitaria decretado polo goberno, no marco da nosa campaña [#euquedolendo#baíaconnósnacasa](#)

Desde Baía Edicións pedimos e agradecemos que se respecte a obra da autoría, que tan xenerosamente prestou o seu ben máis prezado para o teu benestar.

**Colección
Meiga Moira**

A herdanza do marqués

#euquedonhacía
#baíaconnohacía

Conchi Regueiro

1º Edición: Xuño 2009
2ª Edición: Agosto 2011

© 2011 Conchi Regueiro

© 2011 BAÍA Edicións

Polígono de Pocomaco, 2ª Avda.
Parcela A2/22
15190 A Coruña
Tel.: 981 174 296
Fax: 981 915 698
www.baiaeditions.net

Distribución:
Consortio Editorial Galego
pedimentos@coegal.com

Ilustracións: Noemí López Vázquez

Impresión: Galigraf Galicia, A Coruña

ISBN: 978-84-9995-013-6

D. Legal: C 1909-2011

Reservados todos os dereitos. Calquera forma de reprodución, distribución, comunicación pública ou transformación desta obra só pode ser realizada coa autorización dos seus titulares, agás excepción prevista pola lei. Dirixase a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org), se necesita fotocopiar ou escanear algún fragmento desta obra.

A herdanza do marqués

Conchi Regueiro

#euquedolendo
#baíaconósnacasa

BAÍA EDICIÓN S

Conchi Regueiro (Lugo, 1968)

Traballadora social e pedagoga, dedicouse nos últimos tempos a proxectos nos eidos da Igualdade e da Formación Ocupacional.

Escrebe bastante, por non dicir moito, xa que, na súa opinión, non hai nada como contar historias. Principalmente de Ciencia-Ficción, aínda que todas valen, e ningunha será rexeitada polo seu apetito narrativo.

Ten unha obra variada, tanto en galego como en castelán, composta por bastantes contos e algún que outro artigo en publicacións especializadas de Literatura Fantástica, e tamén por uns cantos libros: *Tempos agradables* (2002) (III Premio de Novela Mulleres Progresistas); *Un marciano neste mundo* (2004) (Finalista do I Premio Meiga Moira de Literatura Infantil e Xuvenil); *La estirpe de Tordón* (2005); *O tesouro das ánimas* (2006); *Vistas al río* (2007) e *La moderna Atenea* (2008): unha repoluda familia numerosa de páxinas e palabras que a autora quere ampliar máis e máis.

*Para toda a familia que me precedeu.
Eses Regueiro e eses Digón que loitaron
e traballaron no seu tempo para construír
un bo presente e un mellor futuro dos
seus e, por extensión, do mundo.*

A mellor herdanza que calquera pode ter.

*#euquedolendo
#baíaconnósnacasá*

Primeira parte:

Jonathan

#euquedolendo
#baíaconnósnacasa

From: Zoila Romil Gutiérrez
<zoilapretty@freemessenger.com>
To: Jonathan Crego Alvar
<jcregoalvar@correiodebalde.gal>
Subject: CHEGAMOS!!
Date: Wed, june 21, ... 22:42:45

Ola, Jon, aquí estou, enteira e viva, aínda que na banda teimarades con que desaparecería no medio de calquera fraga de camiño á miña nova aldea, pero coa calor que petou no coche durante toda a viaxe ben pensei que derretiamos nos asentos. Está igual por aí? Porque aquí é morrer, e iso que dicían que as temperaturas no monte son máis mornas, pero pasan das dez e media da noite e o termómetro non baixa dos trinta graos :-DDDD, non sei que será de nós cando chegue de verdade o verán porque se en xuño isto é así....

Agora estou soa na casa. Mamá e Mati baixaron a dar unha volta para coñecer mellor o sitio e ver se na rúa corría un pouco máis de fresquiño pero eu preferín quedar aquí a mandarche este emilio, chuleándolle a Mati o seu portátil e a conexión sen fíos que aquí funciona coa velocidade dun carro de vacas por non sei que da cobertura :-DDDD. Dilles a Vane e a Ali que esta semana as chamarei e que se non lles escribo é porque perdín os seus enderezos completos, que mos manden nun correo. Aquí, nin pensar en usar o messenger, non daría chegado a primeira mensaxe nin en tres días.

A verdade é que a casa onde imos vivir impón un pouco. É grande, vella, case en ruínas, chea de ruídos da madeira que estala e moi escura. Agora teño todas as luces acesas e a piques estiven un par de veces de chamar a esas dúas polo móbil para que volvesen do paseo, pero sei que axiña me afarei a todo isto, e elas teñen moita ilusión co novo negocio de turismo rural e conservas artesanais, así que calquera lles di nada. De todos os xeitos, non pareceron moi contentas

cando por fin chegamos. Acaban de construír un centro comercial na entrada da aldea que dá ao lugar o mesmo aspecto que calquera sitio menos enxebre dos que nos arrodeaban até hai pouco e a nova estrada levou parte dos terreos da nosa casa, e con eles moitas froiteiras. O peor é todo o choio que aínda nos espera, xa que para setembro, antes do comezo das clases, queren ter listos polo menos varios cuartos para os hóspedes atrasados e tamén producir as primeiras marmeladas con froitas da tempada (seguro que non me achegarei ao río nin unha soa vez, a este paso ☹).

Xa vin onde irei o ano que vén, precisamente pasamos por diante e agonieime moito: nin sequera é instituto, é unha cousa que se chama Colexio Público Integrado “Marqués de Vilacardoso” (aquí hai un monte de cousas con ese nome), e tócame compartir sitio con nenos de todas as idades, até cos pequechiños de Infantil, é un lerio. Pedinlle a mamá que me enviase xa ao instituto onde van os de BAC de aquí, pero ela negouse porque son moitos quilómetros para facer en inverno e que xa se verá onde vou cando remate a ESO que, de

momento, aínda teño que recuperar as dúas materias, e menos mal que irei ao insti facer eses exames ;) (porque a idea que ti me comentabas de quedar con meus avós durante o próximo curso nin me atrevín a soltala, vendo a teima que teñen co demo desta nova vida).

Por que non lle dis a teus pais de vir todos até aquí coa autocaravana? Así poderíamos vernos e falar. Non dicías que a eles lles gusta andar por estes sitios de monte? Pois por esta comarca din que hai unhas paisaxes moi bonitas (a ver se unha fin de semana imos por aí as tres). Bótovos moito de menos a todos, e iso que só hai un día que non nos vemos. Dálle recordos á tropa toda, tamén a Pachi e a Luisma se os ves, e dille a Nere que tentarei mandarlle as cancións, pero que de momento, con esta conexión, é imposible. Bicos para todos, Zoila

Antiga casa dos Ervedelo non é recuperable, é unha ruína que aínda ten aspecto de vivenda escangallada e que un día caerá, ben en anacos ou ben enteira, por moito que teimen as dúas mulleres en limpar e fregar. Cando baixei a comprar os medicamentos os da farmacia non deixaban de falar das que acababan de chegar con curiosidade pero tamén desde un estraño ton escandalizado. A panadeira fungaba algo sobre a herdanza da descoñecida sobriña do vello Dimas e rosmaba polo baixo sobre a pouca idoneidade desa nova veciña por misteriosos motivos que non puiden escoitar, pois, ao igual que sempre, calaron todos como petos mentres eu facía o meu pedido, pagaba e saía. Ben sei que quedaron falando sobre min e a miña familia uns minutos antes de proseguir a charla interrompida, pero eu prefiro non facer caso desas cousas, malia o moito que molestan aos da casa. Por iso son eu a que vén a estes recados.

De volta, distinguín a rapaza que irá á miña clase o próximo curso. Estaba axudando ás dúas mulleres no exterior da casa. Parece desas mimadiñas de cidade, con roupas modernas que eu nunca levarei porque papá e mamá xamais mo permitirían, desas que foxen cando comprobán o que é isto, como fixeron tantas da primeira fase dos adosados. Porén, ao verme, saudoume coa man e até me sorriu, algo que non moita xente de aquí fai. Quedei tan abraiada que preferín dar media volta e liscar. Non me acaban de gustar as novidades, como a moita xente da aldea, malia que en ocasións estea tan angustiada por todo o que me arrodea que desexe con todas as forzas un cambio no que sexa.

Na casa, mamá preparaba o xantar na vella cociña de butano. Tocaban lentellas, nun daqueles guisos irrecoñecibles cos que semanalmente adoita castigar a toda a familia, e de novo apenas conseguiu disimular o seu aceno de noxo mentres botaba ao chou especias e demais aderezos sobre aquela fervente galdrumada parda.

—Ola —rosmei eu sen entusiasmo—, a que hora xantamos?

—Isto case está —contestou ela coa mesma falla de entusiasmo, contendo unha arcada cando unha bafurada do vapor daquel guiso lle alcanzou o nariz. Tito entrou na cociña e a ousadía dos seus sete anos permitiulle expresar en voz alta o que eu preferira calar:

—Que asco, por que non comemos outra cousa? —dixo sen medo, e mamá a piques estivo de imporlle algún dos castigos reservados ás insubordinacións alimentarias. Sóbeno con claridade porque eu mesma pasara moitos á súa idade, pero tratábase de Tito, o seu favorito, así que se limitou a recordarlle a obriga de comer todo o que lle puxesen no prato e a advertirlle, sen demasiado rigor, que xa estaba ben de caprichos.

—Vin as novas da casa dos Ervedelo —dixen eu, tentando que ese partillar de información me permitise esquecer a masa repugnante á que me tería que enfrontar coa única axuda da miña vella culler e un olfacto eses días un pouco tocado por un arrefriado.

—Ah, si, e como son? —preguntou mamá, tapando con forza a pota como se temese que unha

besta fose escapar dela e sen mostrar un chisco de curiosidade polo grupo da farmacia.

—Pois... parecen de cidade –contestei eu, non moi segura–. Son dúas mulleres, duns trinta e pico anos ou así, e unha rapaza da miña idade.

Mamá ía facer algún comentario sobre o asunto, pero quedou interrompidopola entrada do tío Antón.

—Lentellas... –fungou como un neno pequeno tras mirar o interior da ola–, por que non comemos outra cousa?

—Outro que tal... Non quedamos en que hai que comer de todo? –silabou mamá cun ollar fero.

—Muller, pero lentellas... Por que non un coelliño? Eu axiña podó traerche un preparado e...

—Hoxe tocan lentellas e lentellas comeremos –concluíu mamá con ese ton que nin un xigante sería capaz de rebater–. Anda, vai buscar a Mariano e a Lois.

Non se fixo necesario cumprir o encargo co segundo porque neses mesmos intres entraba portando os dous coellos da encarga da fonda.

—O encargo deses parvos —rosinou meu irmán maior—, que hai de comer? Ole fatal.

Mamá tirou con rabia o cullerón ao vertedoiro e por unhas décimas de segundo pareceu que detrás iría tamén a pota con todo o seu contido, pero mamá sabe sempre onde parar.

—Pon a encarga na cesta e tápaa cun pano limpo —ordenoulle con voz fría—, e nada máis rematar de xantar báixaa, que queren preparalos de non sei que xeito para unha cea e necesítanos axiña.

—Pero, mamá, imos comer esa cousa? —teimou Lois mentres cumpría a primeira parte da orde.

—Dixen que hoxe comeríamos lentellas e morra o conto, e, como sigas por aí, prepárate.

Lois blasfemou polo baixo. A súa natureza testán non parecera quedar conforme con todo

aquilo, por iso Tito se achegaba ao seu carón para ser privilexiado espectador do seu seguinte paso, pois adoraba todo o que dicía ou facía o irmán maior. Non quedou defraudado, por suposto. Nun movemento, lento no inicio e logo moi rápido, Lois arrincou unha das patas daqueles coellos e comezou a devoralas como se fose a súa derradeira comida na vida. Tito ría sen ningún disimulo, encantado como sempre daquelas saídas do seu heroe doméstico, e nin o suborno dunhas febras daquela lustrosa carne crúa fixo baixar o volume dos seus risos. Papá entrou precisamente cando Lois remataba de chuchar os finos ósos.

—Pero ti, es idiota? Que estás a facer? —berrou retoricamente, pois a peza mutilada baixo o pano a medio quitar deixaba ben ás claras o acontecido. Mamá, que aínda non se decatara, chegou até el nun par de alancadas e pareceu que lle daría unha cotelada como cando era un neno, pero conseguiu conter o impulso.

—Lois, fillo, ti estás parvo ou que? —dixo, en troques—. Como se che ocorreu estragar a encarga, eh? Que imos levar agora a esa xente, eh?

—Boh, mamá, eu tiña fame, e non son capaz de comer esa trapallada —contestoulle cun ton que nin o propio Tito se permite por demasiado infantil. Papá non tivo a capacidade de contención da súa dona e soltoulle unha labazada que lle alcanzou en toda a caluga.

—Papá... —protestou.

—Tesme farto, de verdade que xa non sei que facer contigo. Ás veces pareces parvo, ou tolo, ou non sei que pareces.

—Pero, papá —repetiu Lois sen ganas.

—Vai preparar outro coello, anda. Até que non estea listo non sentarás á mesa, e esquécete de comer outra cousa que non sexa o que preparou túa nai, e o prato enteiro, ademais. Se non, quedas en xexún até mañá. Veña, bule.

Lois saíu da cociña fungando polo baixo sobre a inxustiza das novas ordes e eu non puiden deixar de dar a razón a papá, malia a miña crecente repugnancia ante o espectáculo fumegante que

xa esperaba no centro da mesa a ser repartido en equitativas racións. Ás veces Lois comportábase como un neno pequeno, a pesar de estar case na maioría de idade, como tanto lle gustaba lembrarnos aos irmáns pequenos neses días. Cando o correspondente prato cheo estivo fronte a min, eu tiven que desviar a mirada daquela masa burbullante que parecía viva e que estaba obrigada a engulir sen chistar e os meus ollos foron pousar sobre a vella litografía do marqués de Vilacardoso pendurada sobre a porta. Como sempre, experimentei esa caste de hostilidade que me provocaba o seu aceno arrogante, separado máis de douscentos anos daquel intre, pero non puideron seguir desenvolvéndoos porque mamá me apuraba a comer antes de que arrefriase a miña ración.

—Así que xa están as novas na casa do vello Damián —rosmou, seica buscando conversa nunha mesa demasiado concentrada en meter na boca a culler a medio encher e engulir controlando as arcadas.

—Si, din que van poñer unha casa de turismo rural e facer marmeladas ou así para vender aos

turistas —apuntei eu, lembrando anacos da conversa escatimada da farmacia.

—Máis xente nova. Isto é a fin —protestou o tío Antón, metendo o alimento na boca ao xeito dun xarope da tose de mal sabor.

—Bah, seguro que axiña liscan, son de cidade —sinalou mamá pouco convencida. Seu irmán adoitaba ser preclaro nas conclusións, e ben sabía que aquela non tiña consistencia abondo. Así e todo, apetecíame ver de novo á rapaza que me saudara coa man. Ela aínda non coñecería a historia da miña familia e seguro que non lle importaría conversar comigo algunha vez. Tiña seguramente uns poucos días para facer esa amizade, antes de que informantes piadosas a puxesen sobre aviso. Estaría ben tratar con persoas que me falasen doutros lugares e doutros costumes, para variar.

From: Zoila Romil Gutiérrez
<zoilapretty@freemessenger.com>
To: Jonathan Crego Alvar
<jcregoyalvar@correiodebalde.gal>
Subject: isto é un lerio
Date: Sat, june 24, ... 21:59:09

Ola, Jon, como estás? Levo un par de días chamándote pero o teu teléfono está sempre desconectado ou fóra de cobertura e, tamén como sempre, pasando de contestar os correos. Nere telefonou esta mañá (milagre, tiña cobertura nese intre! ☺) e díxome que hai uns días que non fala contigo porque tivo que ir coa nai a non sei onde, pero Ali atopoute antonte no videoclub e pareceulle que estabas como sempre, así que non entendo esta seca comigo. Desde logo, es ben preguiceiro.

A verdade, eu non pensaba mandarche nada, pero aproveito que agora estou soa na casa,

a salvo do control de Mati sobre a conexión á Internet. Estou a descubrir que me encanta escribir estas cousas, case mellor que falar polo móbil, que aquí está cada dúas por tres con problemas de cobertura. Así teño tempo de pensar o que digo e poñelo da mellor forma, tal e como dis ti que che gusta presentar os teus traballos (he, he, he, e por iso tes esa fama de chapón na clase). Vale, o que dixer non é moi exacto: como esas dúas volvan do seu paseo antes de tempo e Mati me colla argallando no seu superportátil... e pouco lle importa que no meu non haxa ningunha conexión. Ás veces, é máis lura...

Isto é bastante lerio, sen contar con que segue unha calor que abafa. Espero que cambie cando empecen as clases, porque o verán non pinta nada ben. Non vin a ninguén da miña idade. Aquí só parece haber vellos e algúns matrimonios dos que se acaban de mudar á nova urbanización, sobre todo parellas sen fillos que semellan tan perdidas coma nós, aínda que son xente que por aquí non se tirará moito tempo, xa que case todos traballan fóra, así que pasarán o día indo e vindo por esa nova

estrada que nos arruinou tantas froiteiras. Os de aquí non parecen moi sociables, pode que xa se decatasen da clase de peña que somos e que iso nun sitio como este non caía moi ben.

Porén, hai unha persoa da miña idade que se dirixiu a min, unha rapaza moi rara que xa o primeiro día aquí a distinguira espreitándonos mentres traballabamos e que logo marchou correndo. Hoxe cruzouse comigo cando viña de facer uns recados e pouco menos que me cortou o paso. Parecía que me quería dicir algo, pero só tateou un “ola” que case non se lle escoitaba e, dígocho de verdade, chegou a pórme nerviosa co seu ollar, nunca vira un igual, sobre todo en xente da nosa idade. Preguntoume entón o meu nome e logo díxome o seu, pero como o fungou tan polo baixo eu non cheguei a decatarme de nada (coido que dixó Sandra, pero non estou segura). Despois, liscou. Que tipa máis estraña.

Cando contei na casa o episodio, dona Rómula, unha señora que nos axuda coas tarefas máis duras, identificou a rapaza como unha

das fillas dos Negro e pregou o cello tal que estivese a falar duns apestados pero, malia todas as miñas preguntas, non me quixo contar máis. A señora amosou as feituraas deste sitio tan raro dando media volta e seguindo co seu choio como se non fose capaz doutra cousa que varrer arriba e abaixo.

Pasando a asuntos menos raros, coido que este é un sitio que lle gustaría moito á túa irmá Nuria. Hoxe contáronme a historia dese Marqués de Vilacardoso que está até na sopa. Era un homiño moi importante, segundo parece, até tiña a patente dun deses elixires milagreiros que tomaban hai cen ou cento cincuenta anos, a cardosina chamábase. En boticas de cidades como Santiago ou A Coruña era, seica, o produto máis vendido. Tiña un laboratorio, case unha fábrica, precisamente onde agora está o Centro Comercial, até coido que parte do edificio aproveita as vellas paredes desa antiga factoría. Embotellaba o medicamento en grandes cantidades e mandábao por todo o país. Debía ser unha especie de Aspirina ou algo así. Era bo para as dores de cabeza e para os baixóns de ánimo, segundo puña a publicidade

da época exposta na entrada do Centro Comercial nun par de grandes murais. Porén, un día ese pavo decidiu rematar con todo de boas a primeiras e pechou da noite para a mañá o laboratorio (se estivese aquí Mati escoitándome, fungaría sobre o mal corazón dos ricos, as desgrazas da clase traballadora e todas esas lerias, he, he, he).

Falando da raíña de Roma, coido que abriron a cancela. Xa seguirei outro día. Por favor, escribeme ou chámame, biquiños,

Zoila

Non me atrevín. Sinxelamente, non sei como se pode facer amizade cunha persoa que te fita con ollos de susto. Ao mellor é que me presentei moi bruscamente e a asustei. Por iso preferín liscar de alí. Con todo, non parece das que botan a correr, un claro punto ao seu favor, xunto coa súa disposición para o choio, en nada parecida ás das mimadiñas dos adosados. Hai que ver como están a traballar esas tres, non paran cos arranxos da vella casa Ervedelo, como se iso servise de algo.

O tío Antón adoitaba contarme unha vella historia sobre esa vivenda, en realidade, a versión propia e, segundo aseguraba, auténtica, da trola que circula por aquí. Referíase aos nosos devanceiros e aos desa muller á que as outras dúas chaman Mati pero que aquí tratan todos por Matilde. En resúmidas contas, unha historia como as que a el lle gustan, de sentimentos encontrados e resolucións

salvaxes. Tiña que ver co que sería a miña tía tataravoa ou pode que algún tatarea máis, e un rapaz que axudaba coas tarefas do eido á familia que alí vivía e que o acollera como un fillo máis. É un conto escuro, como os preferidos das noites en que rapaces e rapazas quedan sós e contan as cousas que máis medo dan, pero precisamente por iso non llo direi á nova veciña, chegoume co seu inicial ollar de espanto.

Pregúntome por que unha xente como esa elixe un sitio como Vilacardoso, tendo en conta que elas, sobre todo esa Mati, deben coñecer as vellas lendas de aquí. Seica son desas ás que non lles importa nada, quen sabe.

O son do meu nome interrompeu todo o meu matinar sobre as novas veciñas:

—Xandra —e aquel ton determinado, aínda afastado do berro, pero con máis volume que o habitual nunha conversa normal, como sempre, acelerou os meus latexos pero, tamén como sempre, puxo en garda da primeira á última das miñas defensas.

—Xandra —repetiu, un pouco máis alto, e xa non me quedou máis remedio que volverme. Rubén ía co seu uniforme ciclista, incluído o casco que daba ás súas orellas un aspecto de can de debuxos animados. Sorriume e, ao meu pesar, eu tamén sorrín. Odio cando o meu corpo non obedece as ordes da miña cabeza, pero esta non é a mesma cando está en presenza de Rubén, póñame como me poña.

—Que queres? —preguntei tinguindo por fin a miña voz do rexeitamento que a ocasión demandaba, pero o sorriso de Rubén era resistente de máis ante as primeiras dificultades que o encontro amosaba.

—Como estás? —preguntou chegando ao meu carón—. Desde que deron as notas que non sabía nada de ti.

—Estou como sempre, que me querías? —insistín, con dificultades para manter o meu ton ronco ante aquel ollar atento—. Teño présa, non podoo estar aquí todo o día.

—Muller, espera un momentíño...

—A ver, que queres?

—Muller, eu... —recei para que aquel desánimo que xa asomaba nas súas palabras o fixese desistir, pero tamén para que conseguise sobreporse a el—. Nada, era para baixar xuntos algún día até o río. Xa vai calor, e poderíamos ir nadar ou así, non? —preguntou con ilusión. Debín loitar con todas as miñas forzas contra a resposta que termaba por saír leda, pero eu son digna filla dos Negro.

—Si, como se non tivese máis cousas que facer que ir nadar ao río, ti pensas que eu teño o verán para facer a lacazana coma ti? Tamén...

—Pero...

—Debo marchar, están a esperarme na miña casa —expliquei, mentres as miñas pernas por fin arrincaban e me afastaban daquel sitio, pero Rubén non era dos que daba por boa unha resposta negativa e, a pesar dos meus esforzos por avanzar o maior camiño posible, el alcanzoume axiña cunhas simples pedaladas vigorosas. Acantoooume contra unha torre de luz dando voltas ao meu redor.

—Que? Déixame marchar, anda —solicitei sen moita convicción.

—Que che pasa, eh, que che pasa? —preguntou enfadado botando o pé a terra— Trátasme como se fose un parvo, que che fixen?

—Bah, agora pareces parvo de verdade —dixen simulando desprezo, e da primeira á última palabra desa frase mancoume o padal como se fosen unha espiña oculta da comida. Notei como lle doía a miña resposta e entón sentínme peor, se é que iso era posible.

—De que vas comigo, Xandra? —preguntou sen forzas, aínda fóra de combate polo meu desprezo—. Hoxe trátasme fatal, pero o outro día na festa, ti e mais eu...

Non puider soportalo máis e saín correndo a tal velocidade polo atallo que a el lle foi imposible seguirme. Continuei a correr un bo anaco, sen comprobar por onde ía e acabei dando de novo na casa Ervedelo. Estaba tan fóra de min que non vin a muller saíndo con aquela vella al-

mofia de metal á altura da miña cara e din de bruzos contra ela. O golpe foi tan forte que caín como un trapo.

—Ai, miña pobre, vaia golpe —exclamou asustada a muller—. Mati, corre, tes que axudarme con esta rapaza.

—Que pasou? —preguntou a tal Mati. Eu sangraba polo nariz e estaba tan mareada que non era capaz de erguerme, pero teimaba por saír de alí canto antes, aínda que fose gaduñando.

—Esta rapaciña viña correndo e deu de cheo contra a xerra.

—Veña, imos poñela en pé e metela na casa —ordenou Mati e, colléndome cada unha por un brazo, levantáronme e, tal e como dixera, introducíronme no que resultou ser a cociña, unha estancia bastante grande, pero á que aínda lle faltaba moito para estar minimamente presentable. Sentáronme na cadeira máis nova e con moito coidado colocáronme un pano limpo taponando as miñas fosas nasais.

—Vaia por Deus, o golpe que levaches. Non me estraña, coa velocidade á que viñas, nin que foses apagar un incendio —dixo divertida a muller que levaba a almofia—. Terma un pouquiño do pano e axiña pararás de sangrar. Coido que non rompiches nada. Logo podes lavarte un pouco e Mati achegarate á túa casa ou ao Centro de Saúde, se queres.

—Non —impei eu e notei con noxo como engulía un pouco daquel sangue que acabara salpicando a miña camiseta favorita.

—Muller, non pareceas estar para volver camiñando á túa casa, porque ti es da familia Negro, verdade? —preguntou Mati e eu asentín coa cabeza—. Pois vives lonxe de máis como para ir andando hoxe despois da túa caída.

—Non se molesten, de verdade que xa estou ben —asegurei, levantándome, pero a cabeza pareceu xirar pola súa conta e tiven que sentar de novo antes de que correse descontrolada ao encontro do chan.

—Seguro que si —asentiu divertida a muller da almofia—. Anda, terma do pano e logo descansarás un pouco. Debes ter a tensión daquela maneira.

—Non, eu...

—Faille caso a Belén, que ben sabe o que di —ordenoume igual de divertida Mati—, é das mellores enfermeiras que atoparás.

Agradábanme aquelas dúas, pero o recordo de Rubén seguía a imporme unhas présas groseiras. Ía tentar liscar por segunda vez pero xusto nese intre entrou a rapaza coa que eu quixen falar. Quedou mirándome estrañada, pero de ningún xeito molesta.

—Que ben que volveses, filla, tes que botarlle unha man a esta pobre ferida —dixo quen me estivera a curar.

—Claro —aceptou ela sen problemas—, que pasou?

—Pois que se esnafrou contra a almofia que levaba túa nai nas mans —contestou Mati—. Por que

non a levas ao teu cuarto e lle prestas unha camiseta? Que se lave e descanse un pouco e logo achégoa á súa casa co coche.

—Non se moleste, de verdade —insistín eu avergoñada.

—Bah, para Mati non é molestia. Encántalle estar de recadiños coa furgó nova —dixo a rapaza—. Anda, ven comigo. Imos buscar algo e logo lávaste un pouco.

Andamos por uns corredores que parecían a piques de derrubarse sobre nós e chegamos ao seu cuarto, cun inesperado aspecto de novo, malia os seus mobles antigos e a falta de moita da decoración que eu esperaba achar na estancia dunha rapaza como ela.

—Que cor prefires, amarela ou verde? Eu de ti collería a verde, pero... —preguntou de súpeto.

—Que?

—Teño dúas camisetas grandes que che poden ir ben, porque ti debes gastar máis talla ca min, elixe a cor.

—Verde —contestei eu ao chou, aínda baixo os efectos tanto do meu mareo como do asombro ante a novidade.

—Boa elección —dixo ela alegremente mentres ma tiraba desde o armario e eu case non era quen de collela polo inesperado daquel movemento familiar—. Aí a carón da porta está o baño, e hai toallas limpas no armariño baixo a pía.

Nunca tiven tanto medo da auga como ese día. Aquel cuarto de baño debía ser o máis novo da casa, e o brillo da súa porcelana e as billas resultaba perturbador entre tanta ruína disfrazada de reparacións. Limpeime os restos de sangue co papel hixiénico e só empreguei as puntas da toalla para secarme. Co mesmo coidado vestín a camiseta prestada, case como se fosen os hábitos do cura para dicir misa e mireime entón no espello: o meu nariz parecía máis grande e redondo e tiña un ton vermello que me daba aspecto de pallasa. Sorrín sen ganas ante aquela imaxe, pero o recordo de Rubén veu sádico a lembrarme a causa daquela situación e tiven que aguantar as bágoas con dificultade. A toalla, desa volta, servíume como mordaza para o meu pesar, pero son rápida nas re-

cuperacións e de volta no cuarto de Zoila ninguén podería dicir que estaba afectada por algo máis que un simple golpe no nariz. Ela estaba a pelexar co seu móbil, marcando e remarcando.

—Déixao, nesta zona case non hai cobertura para o teu teléfono —recomendei ao recoñecer o logotipo da compañía. Ela mirou o aparello con desgusto e tirouno sobre o colchón.

—Vaites, quería falar con Vane hoxe sen falta —fungou—. E o fixo aínda sen instalar.. Oes, ti non terás aí un móbil con cobertura? Págoche a chamada se queres, só quero darlle un recadiño á miña amiga —propuxo de súpeto.

—Eu... eu non teño —expliquei, cohibida.

—Non tes móbil? —preguntou asombrada, como se lle dixese que non tiña riles.

—Onde vivo tampouco hai cobertura —mentín, empregando só a mínima parte da verdadeira xustificación da miña carencia específica, pero ela aceptou a resposta.

—A que sitio máis ruín fun dar, non? —comentou divertida—. E menos mal que o portátil de Mati podería mandar emilios á mesma Lúa que, se non... —engadiu cun aceno soñador que eu nese intre non comprendín.

Belén asomou discretamente pola porta e preguntoume que tal estaba. Contestelle cun “ben” que máis pareceu un gruñido e marchou, non sen antes reprender cariñosamente a quen xa situei definitivamente como a súa filla por estar estomballada de calquera xeito naquela cama e quen protestou no mesmo ton cariñoso por aquel estrito control sobre o seu cuarto. Decateime entón que aquelas tres me caían moi ben, seica por iso baixei un pouco a miña garda e conversei. Unha conversa intrascendente, sobre os sitios aos que ían as demais rapazas da nosa idade en Vilacardoso e que Zoila me atendía cos ollos de susto definitivamente esquecidos, na que eu me estendín como nunca antes fixese e que só interrompín cando Mati veu dicirme que me levaba no coche. Por uns felices momentos tiveron a sensación de que todo era normal, pero a tarde non estaba destinada a rematar de xeito tan pracenteiro: por primeira vez puideron distinguir a

sombra cuxa lembranza posterior ía provocarme arrepiós. Xa ese mesmo día notei que algo non marchaba ben ao sorprendelo espreitando no camiño preto da miña casa, pero daquela preferín seguir mantendo o sorriso ante as anécdotas divertidas que me ía contando Mati sobre o arranxo da vivenda.

#euquedolendo
#baíaconnósnacasa

From: Zoila Romil Gutiérrez
<zoilapretty@freemessenger.com>
To: Jonathan Crego Alvar
<jcregoyalvar@correiodebalde.gal>
Subject: RE: RE: isto é un lerio
Date: Wed, june 28, ... 19:07:59

Por fin contestas, preguiceiro, aínda que só sexa para pedirme que che faga un choio!!! E non acabo de crer iso que dis do problema coa batería do móbil, porque ti es dos que argalla en calquera chintófono até que queda arraxado, pero desta vez perdoareite, porque son moi boa e porque tiña ganas de saber de ti que, se non...

Así que túa irmá Nuria está moi interesada na historia do Marqués de Vilacardoso e necesitaría saber máis cousas sobre ese homiño para un traballo da Universidade e di se eu

podo investigar algo máis. Pois a verdade é que non sei onde preguntar, pero tentarei conseguirlle máis cousas sobre el, aínda que tal e como é a xente de aquí vai ser bastante difícil, porque farta estou de dar conversa a Rómula e aturalle o lerio e cando por fin parece que vai contarme algunha historia interesante péchase e non hai xeito de sacarlle algo máis. É como se tivese medo de dicirme a verdade sobre este sitio (he, he, he, que peliculeira son, verdade?)

Xa conseguín coñecer xente da nosa idade, e menos mal, porque empezaba a pensar que eu era a única persoa nova en quilómetros xunto coa rapaza rara dos primeiros días. Por certo, xa conseguín falar con ela e parece legal, aínda que segue a resultar moi rara. Era para ver de que xeito máis raro fomos falar: tivo un pequeno accidente na entrada da nosa casa e eu acabei prestándolle unha camiseta e logo Mati levouna á súa casa, casa que, por certo, debe ser un sitio do máis sinistro, porque regresou arrepiada, falando pestes da familia de Xandra, que así se chama a rapaza rara, porque case a botaron do eido, practi-

camente nin as grazas lle deron por levar a súa filla até alí. Non só iso, dixo que todo tiña un aspecto moi raro, tanto os parentes como o propio sitio, e ben sabes que Mati é unha muller curada de espanto ante calquera cousa, así que debemos crela. Dixo que a ver se ían ser certas unhas cousas que se contaban sobre esa familia propias dunha peli de medo cando ela viña por aquí de cativa, pero a saber canto hai de verdade nas súas lembranzas, porque Mati naquela época debía estar nas verzas (como moitas veces agora, he, he, he). Por outra banda, parece que se lle pegasen os xeitos de Rómula, porque cando mamá e mais eu fomos preguntarlle do que se trataba, ela dixo que non nos contaba nada, que non quería que empezásemos a crer contos de vellas, sobre todo eu, que son moi impresionable (xa ves que mentira). Mamá ofendeuse con esa contestación, pero ela teimou na súa postura. Supoño que despois a soas lle contaría todo, pero eu tiven que quedarme coas ganas, por moito que protestei.

A min, a verdade, Xandra non me caeu nada mal. Grazas a ela atopei os sitios de reunión

da xente da nosa idade e agora xa coñezo dúas rapazas: Helena e Jennifer e un rapaz amigo delas que, a verdade, é un pouco parvo. Chámase Arturo e sempre está a presumir de que en xullo ou agosto lle van regalar unha moto de cross por aprobar todo, xa ves ti que envexa me pode dar... Sinceramente, esas novas amizades non me fixeron moita ilusión, pero ben valerán para ir tomar un xeadado ou ao río, tampouco se trata de máis. Desde logo, nin comparación con Vane ou Ali, e xa non digamos contigo, pero é o que hai.

Volvendo a Xandra, é seica a persoa máis rara que coñecín na miña vida. Non debe ter moitos amigos, e tampouco moi boa fama, tal e como puiden ver por Rómula, e logo por estes novos coñecidos. Cando lles expliquei que fora ela quen me falara dese sitio pareceron pregar o cello e até escoitei a Jennifer fungar algo así como “vaia amiguiñas”, como se eu perdese un punto por tratar cunha persoa así. Non me pareceu nada ben o seu comentario, pero só van ser colegas para pasar o tempo, así que tampouco me romperei moito a cabeza. Suporto que é precisamente a Xandra a quen lle podo

preguntar cousas sobre ese Marqués de Vila-cardoso, porque o que é destes túzaros non coido que saque moito en limpo (ao seu carón, até eu parezo unha chapona coma ti, he, he, he).

Xa lle din os teus recordos a Mati e a mamá. Mándanche moitos bicos e di Mati que avises a túa nai que nuns días lle enviará a receita prometida, porque aínda non a puido pasar a papel ou non sei que (para que logo me veñan con que eu non dou ben os recados).

Coido que Mati e mamá están un pouco preocupadas, pero non vaias con isto a túa nai, que ben sei que ti axiña lle cantas todas as novidades. Cóntocho porque a verdade é que quería falalo con alguén e así quedo máis tranquila. Paréceme que están moi preocupadas co asunto do arranxo, hai moito máis do que pensaran nun primeiro intre e setembro non está tan lonxe. A parte do faiado que pensaban poñer como estudio de aluguer na tempada de verán está totalmente podrecida pola humidade e, seguramente, é un niño de ratos (cousa que a min me dá un medo que...).

Díxolles o contratista que habería que facer un traballo increíble para montar o que elas queren, pouco menos que tirar toda esa parte da casa. É un lerio, moitos dos seus plans pasaban precisamente por alugar ese sitio nos meses de verán. Mati xa puxera algún anuncio na Internet e dúas ou tres parellas escribían pedíndolle máis información, xa ves que mal. Sei que agora están a facer contas para ver de que outro xeito poden solucionar o asunto, porque a verdade é que isto é un problema, se queren seguir abrindo antes de que remate o verán. En fin, seguro que elas atopan algo co que saír adiante, son mulleres de recursos e, como acostuma dicir miña nai, “en peores plazas he toreado” (notáselle a temporadiña en Andalucía, eh?).

Por certo, Mati déixame usar o seu ordenador, sempre e cando non me poña con descargas e cousas así. Tampouco é que aquí se poidan facer esas cousas (coido que sería máis fácil baixar a calquera sitio a pé e mercar a peli ou o CD), pero, polo menos, non terei que mandar os correos ás agachadas. Aproveitei e hai un anaco escribinlles a Ali e a Vane

(quen, por certo, si que contestan axiña, non coma outros). Espero conseguir algún dato dese homiño e enviarcho no próximo emilio, a ver se vexo a esa Xandra. Iso, se antes non morro coa calor, porque isto segue parecendo un forno, e din os de aquí que é o normal nesta época e que o peor aínda está por chegar (vou morrer asada entón!!!!!!!!!!!!!!)

Biquiños,

Zoila

#euquedolendo
#baíaconnósnacasa

Non sufrín a humillación da labazada na caluga, pero a rifa primeiro de Antón e logo de mamá e papá en ordenadas quendas chegoume dabondo, sen contar a miradiña vingativa de Lois e a de burla de Tito, ambos encantados de que a irmá máis obediente sufrise tamén nas súas carnes o cuestionamento das súas accións. Sabía que Mati me traería problemas, e nin tería servido que me deixase abaixo da Pena dos Frades e eu subise andando até a casa, eles decatariáanse perfectamente. Porén, non quixen precisamente deixar a medias o seu favor porque tamén ben sei o que molestan no principio de calquera amizade os segrediños. Pobre Mati, bastante asustada liscou cando meu pai a botou estrada abaixo co seu ollar fero. É algo que nunca falla, nin sequera en xente con tanta soltura como a desa muller. “Nin se che ocorra volver traer até aquí esas lerchas”, resumiu miña nai cando acabou coa súa rolda de rifa, “ben sabes a historia da

súa familia e a nosa, non temos nada que falar con elas”, concluíu antes de que meu pai viñese repetir o mesmo con expresións máis duras. E a min que me importa un horror acontecido hai séculos, onte é onte e hoxe é hoxe. Odio todo o que significa tempos pasados, son as nosas cadeas, representadas nesa vella litografía que me tortura á hora do almorzo, do xantar ou da cea. Un día, gustaríame subirme no tallo, soltala do seu cravo e, desde esa mesma altura deixala caer. Gozaría como nunca do seu son ao escachar.

—Andas aparvada ou que? —a voz de Lois soou cargada de burla—. Que bárbara, xa debes saber de memoria a cara do homiño, non fas máis que fitala.

Decateime que tiña razón. Seica pasaran varios minutos nos que eu non apartara o ollo do gravado. Coido que ultimamente quedo a miúdo absorba nesa cara antiga. Ía protestarlle, pero o sorriso irónico aínda que sen mala fe de meu irmán fixome tentar outra cousa.

—Non estás farto dese cadro? —preguntei de súpeto e aquel sorriso irónico quedou conxelado

nese temor que os mozos da miña familia prefiren non recoñecer para non ser acusados de mexericas-. Desexaría con todas as miñas forzas que un día escachase en mil anacos –insistín con rabia.

—Muller, sempre estivo aí... –dixo Lois de mala gana, esquecéndose do ton de superioridade con que adoitaba retrucarme noutras ocasións–, que mal che fixo?

Aquela pregunta inocente trouxo de novo á miña cabeza o aceno de desgusto de Rubén baixo o seu ridículo casco de ciclista e tiven que conter unha nova enxurrada de bágoas con dificultade, pero conseguín que a miña voz soase co necesario ton neutro nun diálogo co irmán maior.

—Estou farta de todo –resumín.

—Xa estamos... –fungou Lois aburrido-. Pois non sei de que te queixas, porque mira que traer esa ghicha até aquí... Nótase que es a favorita de papá porque chego a facer eu iso cando tiña a túa idade e...

—E que? —corteille enfadada.

—E nada, que me como un castigo de coidado, ben o sabes, mesmo hoxe en día non me pasan nada, pero, claro, como ti es a máis formaliña... Eu si que estou farto de todos. Ti quéixaste de vicio pero, se eu falase...

De novo, o pobre irmán maior queixándose das inxustizas con el cometidas, pero eu non tiña ganas de seguir ese xogo.

—Esa muller que me trouxo é moi curriña, como a outra, e a rapaza da miña idade parece boa tía.

—O que ti queiras, pero lembra o que che dixeron o papá e a mamá, que *nothing de nothing*, así que non vaías de lista.

De cando en vez Lois lémbrese de exercer o seu posto de irmán maior, pero eu non estaba disposta a soportalo, así que o deixei coa palabra na boca e marchei ao meu cuarto. Naquel oco sen fiestra, só separado da habitación de Lois e Tito

por aquela cortina vella, cocida naquel aire quente que apenas se renovaba, non puideron evitar lembrar a promesa de espazo propio daquela estancia de Zoila aínda por colocar e sentín unha punzada de envexa. Tentei quitala da miña cabeza, pero no seu lugar instalouse a imaxe de Rubén, o que foi peor. Porén, a congoxa permitíume presentilo, como se na parede se abrise unha ampla xanela ofertando toda unha panorámica do noso lugar. Coloqueime nun par de alcandadas na porta e alcancei a ver a sombra que preferira ignorar na beira do camiño mentres era levada por unha encantadora Mati até a miña casa. Desá volta, preferín deixar patente a intrusión e comecei a chamar a berros a meu pai e a tío Antón. A sombra, tranquilamente, quitouse da vista antes de que o primeiro dos avisados chegase abafando ao meu carón.

—Que pasa, Xandra? —preguntou meu pai entre arfadas.

—Alguén estaba a espreitar a casa —contestei eu a piques de chorar. Meu pai colleu a fouciña e saíu a mirar. O mesmo fixeron o tío Antón e Lois, armándose con outras ferramentas no que a min

me pareceu un inútil intento de defensa fronte a quen eu intuía moitísimo máis poderoso. Tras ordenarme pecharme dentro da casa con mamá e con Tito, deron varias voltas arredor da casa para regresar frustrados sen atopar a ninguén.

—Seguro que albiscaches a alguén? —interrogoume papá entre novas arfadas.

—Si —insistín, obviando a intuición que me levou a saír do meu cuarto e chegar á porta—, estaba tras a figueira do camiño.

—Pois aí non hai ninguén —fungou Lois molesto—, e para iso saímos todos a correr e asustaches ao pobre Tito e a mamá.

—Deixa a rapaza —ordenou o tío Antón, máis sensato—. Está claro que algo viu, ela non berraría porque si, o que pasa é que nós non o atopamos.

—Pois a partir de agora nada de saír sós —dita-minou meu pai—. Cando se teña que baixar á vila, irase en grupo.

—Pero, papá... —protestou Lois, molesto co novo papel de neneiro que xa imaxinaba.

—Nin pero nin nada, cando Xandra baixe, ti acompañala e morra o conto.

É significativo o que os pais nos poden complicar a vida á descendencia cando poñen en marcha a súa autoridade sobre o conxunto dos irmáns en prevención de calquera prexuízo. Dous días pechados como canarios na gaiola e o terceiro baixando en grupo no chimpín conducido polo tío Antón. Alí, en pé sobre aquela plataforma, sentíame como un obxecto de feira. A xente mirábanos con expresión reconcentrada de curiosidade e de noxo. Paramos preto do Concello e foinos concedida unha hora, iso si, coa compañía inescusable do maior.

—Por que? Aquí non hai perigo —fungou indignado Lois.

—Dáme igual, lembra o que dixo teu pai. E leva tamén a Tito.

—A Tito? —berrou indignado—. Eu non son mamá.

—Verás como si —silabou friamente o noso tío, deixándoo con novas réplicas na boca, impedidas de saír. Lois aliviou a súa frustración dando patadas a canta pedra, lata ou papel había pola beirarrúa, pero, tras perder de vista a Antón, decidiu ensaiar unha solución máis adecuada aos intereses dos tres.

—Imos ver, onde queredes ir vós?

—Ao Centro Comercial, ás máquinas —contestou Tito con entusiasmo antes de que eu puidese abrir a boca.

—Vale, pois ides ti e Xandra e ás e cuarto vides recollerme aquí, de acordo?

Accedín por evitar novas rifas e porque realmente me daba igual ir a un sitio que a outro. A temperatura da sala de xogos era elevada e había un cheiro a deportivos demasiado usados e a suor de carreiras sen ducha posterior, pero nada diso

pareceu importar a meu irmán pequeno, quen se abalanzou sobre a máquina de loita. Tentei permanecer ao seu carón mentres el mallaba nun pobre boneco virtual, pero fíxose demasiado para min.

—Oes, saio a dar unha voltiña. Véñote buscar logo –avisei e Tito limitouse a asentir coa cabeza ao tempo que seguía repartindo labazadas por toda a pantalla.

A aquelas horas, os corredores eran ocupados por algúns grupos de xente nova que, como sempre, quedaban fitándome sen ningún disimulo. Tamén, como sempre, preferín facerme a desentendida e púxenme a mirar os escaparates de toda aquela roupa xuvenil que eu nunca mercaría. Foi entón cando escoitei ás miñas costas o meu nome, pero non fixen caso pola improbabilidade de ser pronunciado naquel lugar. De súpeto, notei unha man pousando suavemente sobre o meu ombro e, máis pola curiosidade que polo susto, xireime nun chimplo e atopeime coa faciana riseira de Zoila.

—Ola, Xandra –cantaruxou–, non me oías?

—Non —mentín, aínda asombrada daquela
abordaxe amigable, pois ninguén adoita buscar a
miña compañía.

—Que tal o teu nariz, mellor?

—O que? Ah, ben —funguei comezando a afas-
tarme dela con grandes alancadas.

—Que ben que te atopei. Quería falar contigo
—dixo tentando manter os meus pasos.

—Agora levo presa, teño que recoller a meu
irmán —apurei as miñas alancadas para remarcar
a miña afirmación, pero ela mantivo o meu paso,
aínda que con dificultade.

—É que, verás, necesito unha información
deste sitio e seguro que ti podes darla.

—Unha información? —preguntei sen querer,
freando en seco e esquecendo por uns intres as or-
des paternas, demasiado intrigada por aquela in-
esperada consideración sobre a miña persoa como
voz contrastada nos coñecementos de Vilacardoso.

—Si, seguro que ti podes axudarme con ela —insistiu—, e non sabes o favor que me farías.

—De que se trata? —continuei, a fenda da miña curiosidade ensanchada. Ela ía falar, pero ao noso carón acababa de instalarse un grupo de nenos chorimiqueiros que facían imposible calquera comunicación oral.

—Que mal, aquí non hai quen fale —berrou ela entre todos aqueles saloucos e chíos—. Veña, imos ao Burguer e falamos con máis calma.

—Non, non podo —cortei eu aterrada.

—Veña, imos aló —ordenou ela termándome pola manga—, acouga, podo invitarte eu, trouxen diñeiro dabondo.

Antes de que me puidese decatarse, estábamos as dúas nunha das mesas do local onde eu non entrara nunca. Cando chegou o camareiro, eu nin sequer sabía o que pedir, así que me limitei a encargar o mesmo que ela, unha bebida da que nin coñecía o nome. O seu primeiro grollo descubriume un sabor un

pouco amargo entre moreas de burbullas que case me fan espirrar. Zoila laretou un pouco sobre os locais da cidade polos que adoitaba ir coa súa panda antes de pasar ao verdadeiro motivo da súa invitación:

—Necesito que me axudes a conseguir datos sobre ese marqués de Vilacardoso que aquí lembrades en todas partes.

—O marqués de Vilacardoso? —preguntei antes de que a gorxa se me enlease nun nó de terror.

—Si, é así, non? Xesús, se o tedes até na sopa: o seu nome no colexio, na rúa principal, este centro era un edificio del... Que fartura de marqués, non?

Que me ía dicir a min, almorzaba, xantaba e ceaba con el todos os días. Tiña os ollos daquela litografía nos meus fociños continuamente, sen remisión, sabía de memoria aquel aceno arrogante pasado de moda desde había séculos.

—Pero eu non sei gran cousa sobre ese tipo —dixen eu—, o que pon neses murais do Centro Comercial e pouco máis.

—Só iso? —rosinou decepcionada—, xa o apuntei, pero non creo que lle sirva de moito. É un encargo que me fixo un amigo, e é moi importante que lle consiga eses datos, sabes? —o seu aceno trocara ao ilusionado que xa lle adiviñara no seu cuarto.

—Non sei, seica... —cedín un pouco sen querer, pero corrixinme—. Na Biblioteca Pública debe haber algunha biografía sobre el.

—Si? Mirarei a ver, aínda que non creo que lle sirva, iso debe telo na facultade. Vaites, contaba con que ti me puideses axudar, quería mandarlle algo axiña. Sei que a irmá vai marchar uns días de viaxe e necesitaba algúns datos xa.

—Non sei...

—E que me pediu este favor un amigo —repetiu, máis entusiasmada—, é un rapaz estupendo, xa cho presentarei se vén facernos unha visita, porque aínda non é seguro, depende das vacacións dos pais. Chámase Jonathan, é da miña panda.

Ía artellar unha nova escusa, pero paralizouse na lingua cando distinguín na barra a Rubén. Ese día vestía con jeans e unha camiseta da selección brasileira. Acompañaba a dous túzaros do seu barrio cos que de cando en vez saía. Estaba tan metido nunha conversa con eles que non me albiscou. Eu sentía que estaba sen respirar, pero a miña emoción esquecía transmitirille a orde concreta aos pulmóns.

—Xandra? Estás ben? —escoitei unha voz preocupada ao meu carón. Recordei entón que estaba tomando un refresco coa rapaza da casa Ervedelo. Mireina sen vela e logo os meus ollos volveron escapar cara á barra. De súpeto, ela debeu imaxinar o que estaba pasándome e deume unha palmada no ombro.

—Gústache ese rapaz, eh? —preguntoume desde un sorriso próximo ao riso indiscreto.

—Quen?

—O da barra. Veña, non o negues. Non fas máis que miralo.

—Non, eu... É un compañeiro de clase.

—Pois invítao a que sente con nós, muller. Parece riquiño. A ver se empezo a coñecer xente de aquí.

A soa idea de achegarme até Rubén e dicirlle que viñese á mesa aparentando unha normalidade inexistente fixome levantar dun chimpo e saír case sen despedirme. Sei que a miña escusa tivo que ver coa urxencia de recoller a meu irmán pequeno e a espera de Antón, pero dubido de que chegase a dicir todas as palabras da mesma.

—Oes, volve un día pola nosa casa, deixaches alí a túa camiseta.

Asentín aínda escapando e coa vergoña de non lembrarme de que eu tamén tiña a súa camiseta e non me preocupara de devolverlla. Na caluga cheguei a notar os ollos de Rubén distinguíndome por fin entre a clientela do local, pero acelerei e saín definitivamente de alí antes de que el puidese emprender calquera acción.

Saquei a empuxóns a Tito da sala de xogos, quen xa estaba disposto a meter máis moedas noutra máquina e protestou o cambio de plans cos seus chíos e insultos absurdos referidos á miña incómoda situación de irmá maior. Rematei coa discusión recordándolle o noso encontro con Lois, algo que sempre prefería ás demais actividades de ocio dispoñibles.

Antes de chegar á praza escoitamos o balbordo e case non necesitei chegar ao punto de encontro para saber que noso irmán maior estaba nunha das leas con que de cando en vez viña enfadar aos maiores da nosa familia. Desta volta, atopábase nos prolegómenos da loita con quen identifiquei como o irmán maior de Nidia, unha das máis parvas da miña clase. Este berraba e insultaba a Lois mentres tentaba soltarlle algunha puñada. Meu irmán, coma sempre, permanecía en silencio mentres esquivaba os golpes esperando que o seu rival cansase. Cando o viu con menos folgos, lanzoulle un golpe ao figado que ía ser o primeiro dunha serie destinada a derribar a aquel túzaro, pero chegou noso tío, quen cun “eh, sube ao chimpín” acabou con todo aquilo. Mentres nos afastabamos de alí

chegamos a oír os berros afogados do vencido prometendo vinganza.

—Que pasou desta vez? —preguntou, aburrido, Antón no camiño de regreso á casa.

—Ese túzaro meteuse comigo —rosmou Lois, sen ganas de falar.

—Cantas veces haberá que dicirche que non te metas en leas, eh, cantas veces hai que dicircho? É que non podes cumprir dunha vez co que che din os maiores, para variar? —berrou o tío e deu un golpe de volante que estivo a piques de facer envorcar o vehículo—. Xesús, ti queres matar a desgustos a teus pais, queres matarme a desgustos a min e queres matar a desgustos a toda a familia. Cando aprenderás a comportarte como o que es?

Lois non contestou, seica porque podía complicar máis a súa situación fronte aos maiores da familia. Acomodouse nun recuncho da caixa e, tras sacar unha goma de mascar dun peto, comezou a masticala con furia, como se en vez dunha lambonada fose unha presa que quixese esnaquizar. Tito

foi sentar ao seu carón en mostra de solidariedade e Lois deulle en premio outra goma de mascar que o pequeno comeu con máis coidado, seica para aproveitarlle mellor o sabor.

—Sempre están a rifarme, estou farto. Un día vou liscar e que lles dean a todos.

Tito fixo un globo bastante grande que superaba as súas marcas anteriores até que explotou e deixou invalidadas as posibles marcas.

—Tes que quedar aquí, como todos –dixo o pequeno sacándose da cara os fíos da goma que lle quedaran pegados—. Non marches, Lois, non marches.

Lois preferiu non continuar coa charla, colleu a Tito polo ombro e revolveulle o pelo con cariño.

From: Zoila Romil Gutiérrez
<zoilapretty@freemessenger.com>
To: Jonathan Crego Alvar
<jcregoyalvar@correiodebalde.gal>
Subject: O marqués e +
Date: Tue, july 04, ... 18:49:13

Vaia encarguiño. Dille a túa irmá que lle vou cobrar unha boa, he, he, he.

O dese marqués é todo un misterio, meu. Parece que era un homiño descendente de campesiños ricos desta comarca, pero tampouco nada do outro mundo. Marchou estudar á Universidade de Salamanca e incluso á Sorbona, naquela época (era un chapón, coma ti: sacou un par de carreiras, Medicina e Químicas, e estudou non sei cantas cousas máis) e logo estivo un tempo en Madrid, onde inventou ese elixir que se chamaba a cardosina, en honor á súa

aldea natal. Como viu que aquilo funcionaba preferiu volver vivir aquí e montar o laboratorio con xente da zona. A cousa marchaba tan ben que o rei daquela época lle concedeu o marquesado como agradecemento aos avances científicos por el logrados, o desenvolvemento da bisbarra e toda a leria. A fábrica de cardosina producía sen parar para todo o país e gañaba diñeiro a esgalla, pero un día, da noite para a mañá, deixou todo, pechou o laboratorio e botou a todo o mundo. Para min que lle deu algo á cabeza, porque non é moi normal, que digamos, estar gañando cartos a mancha e mandar todo a tomar vento, porque el morreu practicamente na miseria (ía ser eu...).

Todo iso é o que poñen os murais do Centro Comercial. Non conseguín falar con ninguén que me pasase máis datos. Esa Rómula é unha túzara que non sabe nin a táboa do 1. Pregunteillo a Xandra, pero non se amosou moi colaboradora que digamos (e por riba non fixo ningún intento de devolverme a miña camiseta verde, co cómoda que me é nas noites de verán).

Ves? Da familia desa Xandra si que me falou algo a harpía da Rómula. Desde logo, cacho lercha meteu Mati na casa, que máis dará que sexa moi traballadora ou que teña experiencia en hostalaría, se eu teño medo de que un día morda a lingua e caia envelenada, do mala que é.

Desde logo, agás bonita, chamou de todo á familia de Xandra: que se eran como as bestas, sempre agochados, e cos fillos criados a monte. Que se tivo que ir a Garda Civil buscar os rapaces porque non estaban escolarizados segundo a lei, que os devanceiros se dedicaran a atracar a xente nos camiños. O mellor de todo é como rematou a tipiña o seu discurso: “e sen contar co que lle fixeron ao infeliz da familia da túa Mati, coitado homiño”. Pero a moi lercha non soltou máis, precisamente, cando eu tiña algunha curiosidade por saber a que se refería. Pregunteille despois a Mati e ela recordaba algo que se contaba dunha muller desa familia que atacara o seu noivo, precisamente un servente ou semellante dos tataravós ou así de Mati, pero tampouco quixo ampliarme moito máis a histo-

ria porque dixo que lle parecían contos de xente mala que non ten que facer e outra vez veu con que eu era impresionable e cousas así (e eu case discuto con ela porque ás veces me trata como se aínda fose un bebé), aínda que xa sabes como é, o mesmo non se lembra ben do que lle contaban de nena e agora non quere recoñecelo. O caso é que eu quedei coa dúbida e agora dáme un pouco de corte preguntarlle a Xandra, seguro que lle parece mal e a verdade é que a min segue a ser a que mellor me cae de aquí, con diferenza, porque precisamente onte, despois de estar con ela, me atopei no Centro Comercial con Arturo, Jennifer e Helena. Ían con outra xente da nosa idade que me presentaron: unha parva presumida que só se preocupaba de mirarse nos espellos das tendas chamada Ainhoa e outro rapaz máis chulo que o Arturo, se é posible, chamado Hugo. Segundo parece, estes dous son medio noivos, a Ainhoa e o Hugo, quero dicir, pero calquera o cre porque non fan máis que rifar e dicirse parvadas diante de todo o mundo, pouco menos que andan a insultarse arreo, se iso é ser parella... Desde logo, eu non vin nin unha soa vez a mamá e a Mati rifar en público (e

coido que tampouco en privado), e, das nosas amizades, tampouco, que eu recorde. Vaites, é certo que cada dous por tres Nere e Félix están enfadados e chorimicando sobre as parvadas do outro, pero asegúroche que nada parecido ao destes dous. Se até dá noxo escoitalos, e ben sabes que eu paso bastante do que esbardalle a xente.

Non falarías con túa nai sobre o que che contei o outro día, verdade? Mati e mamá están moi preocupadas e xa sabes como son, non soportarían ter que dar explicacións a ninguén nestes momentos, aínda que sexa a amigas de toda a vida que van coa mellor intención. O certo é que hoxe mamá tivo unha boa nova, e falta facía, porque o do prezo das obras, case o dobre do que esperaban, a tiña angustiada. Precisamente da tenda de delicatessen da túa rúa (siii, esa de viños caros e lamberetadas de ingredientes rarísimos). Chamárona hoxe ao móbil (e a pobre tivo que saír correndo da casa e tamén á carreira achegarse até un outeiro para ter mellor cobertura) e o dono de alí comprometeuse a mercarlle parte da marmelada artesanal que produza aquí, sempre

e cando sexa como a que lle dera a probar na festa do barrio (lembras? Cando a xente levará cousas feitas na casa e as torradas con marmelada de mamá se esgotaran en minutos, e iso que todo mundo ao principio se burlara dela por levar o almorzo a unha cea). Teremos que conseguir a pouca froita que hai nas nosas árbores e ver se algún veciño nos vende a súa porque, como xa che contei, a nova estrada se levou varias froiteiras.

Ah, sabes? Tamén conseguín algunha información sobre ese colexio co nome do marqués. Debe ser un tanque como o insti do Barrio da Estrada Vella, pero con pequechiños. Polo que me contou esa parva de Ainhoa, alí o que aproba cun 5 é un superdotado. Unha das cousas polas que deben ter esa xenreira a Xandra é porque é das máis listas da clase, malia non facer todos os cursos de Primaria. O dito: coido que esa Xandra é a nosa muller, he, he, he. A ver se hai sorte e se decide a axudarme co do marqués. E, desde logo, cando mamá vexa como é ese colexio, mándame de volta ao insti e a vivir en tempada escolar á casa dos avós, tal e como pensáramos nun

primeiro momento, así que, ao mellor, estou aí para a segunda avaliación e logo veño a este sitio só na época de vacacións até que vaia facer o BAC a esoutra aldea.

Ui, teño a Mati na porta esixíndome o ordenador para non sei que. Será mellor que o deixemos por hoxe. Biquiños a esgalla para todo o mundo,

Zoila

P.D. Acaba de dicirme Mati que falou onte con túa nai e que é bastante seguro que viredes coa autocaravana por aquí antes de que remate o verán. A ti aínda non cho comentaron? Desde logo, é unha nova estupenda.

Vexo os ollos dese estraño nos meus soños, malia que non chegara a distinguirlos mentres se agochaba tras a filgueira. Sei que, unha vez máis, toda a nosa casa deberá permanecer alerta e que esa actitude, unha vez máis, suporá unha nova condena para os máis novos, incluído Lois, quen xa se revolve en casa farto de todas as precaucións ás que estamos obrigados. Por sorte, até os máis firmes gardiáns teñen momentos de debilidade. Meu pai, ao cabo, tamén ten os seus, aínda que veñan provocados por algo tan indigno para el como a súa dispepsia, sempre presta a amargarlle as súas tardes e que lle fixo esquecer as precaucións para mandarme polo seu remedio á farmacia da aldea pois sabía que a turbina en que se ía converter o seu estómago tras a obrigada soneca non o deixaría vivir. Así pois, a súa orde de baixar á carreira a mercar as pastillas a min sooume como a máis bela canción nunca escoitada. Saín de alí a lume de ca-

rozo, presta a gozar daqueles inesperados minutos de liberdade pero, na asunción dun risco que en calquera outro día nin me tería pasado pola cabeza, volví tamén á carreira coa primeira escusa que se me ocorreu e collín a bolsa.

A empregada da farmacia, como sempre, despachoume co seu aceno de noxo e, como sempre, deixou as voltas no extremo máis afastado do mostrador, pero eu desa vez non valorei as súas accións. Iso requiriríame un tempo do que non dispoñía. Corrí a toda a velocidade que me permitiron as miñas pernas e cheguei á casa Ervedelo antes de poder considerar que estaba cometendo unha clara falta, segundo o noso código familiar de conduta. Petei na porta só un pouco antes de que o meu dispositivo mental das normas me chamase á orde, facéndose así imposible a marcha atrás e, tras uns segundos do que para min foi unha tensa espera, abriume Belén. Pareceu sorprenderse pola identidade de quen esperaba sobre o seu felpudo con forma de gato, pero axiña me amosou o seu mellor sorriso de benvida.

—Xandra, que bo que viñeses —exclamou sinceramente—. Que tal o nariz?

—Ben —contestei eu, asombrada da súa cortesía—. Está Zoila?

—Si, no seu cuarto. Veña, pasa, non quedes na porta.

A ruína da casa seguía vencendo a súa guerra fronte aos esforzos entusiastas daquelas mulleres, gañadoras, porén, da batalla do corredor, xa correctamente pintado e amoblado con gusto naqueles escasos días desde que eu o percorrera por primeira vez. Zoila tiña a porta do seu cuarto aberta, pero eu preferín dar dous tímidos golpes no marco para anunciarme. Ela estaba esborroada sobre a súa cama, de novo sen facer caso das recomendacións da súa nai, folleando aburrida unha revista.

—Xandra, que bo que viñeses —dixo contenta ao recoñecerme no que parecía a frase de benvida daquela familia.

—Quería devolverche a túa camiseta. Moitísimas grazas —rosmei, deixándolle a bolsa sobre a manta con coidado como se dentro dela fose unha bomba a piques de estoupar.

—Non había présa, muller —dixo, sacándoa do plástico. O arrecendo chamoulle a atención e interrompeu o movemento cara ao caixón para ulir aquel aroma para ela descoñecido.

—Vaites, que olor máis rico —exclamou—. Que suavizante é?

—Non é suavizante. É lavada nun pío, cun xabón que facemos na miña casa, e logo secada sobre a herba —expliquei sen poder evitar certo orgullo.

—Xabón artesanal, que pasada! Pois deberíades falar con miña nai e Mati e facer negocio. Elas queren vender aquí todo tipo de produtos feitos a man, non só as marmeladas.

—Si, vaites... —tatexei, sen saber que responder—. Teño que marchar. Só vin para devolverche a túa camiseta, perdoa o atraso, pero é que até hoxe non puiden baixar.

—Espera, que présa tes? Aínda non che din a túa —abriu por fin o caixón e, tras unha última inhalación da súa camiseta, meteuna nel e colleu

a miña. Presentaba o aspecto propio da roupa que se recolle na lavandaría e a min gustoume aquela variación, demasiado acostumada, pola miña banda, ao cheiro das flores silvestres maceradas nesas bloques cortados a coitelo.

—Grazas —dixen. A miña cabeza berraba aos pés que arrincasen dunha vez, pero estes preferían seguir acomodados sobre o parqué aínda sen vernizar daquel chan. Zoila sorriume como se fai con calquera amiga antes dalgunha confianza agradable.

—Sabes? Ao cabo, os pais de Jonathan poderán coller unha quincena de vacacións —a miña mirada de despiste pola identidade daquelas persoas fíxolle explicarse mellor—. Xa sabes, Jonathan, ese amigo que me encargou o demo dos datos sobre o marqués de Vilacardoso. Seguramente, antes de que acabe o verán virán por aquí.

—Que ben, non? —funguei, sen saber que outra cousa podía dicir nesas circunstancias.

—Desde logo, é das mellores novas que temos nesta casa nos últimos tempos, porque ben

que nos chegaba –continuou ela, cunha momentánea rebaixa do seu entusiasmo–. A nai de Jon é moi amiga de Mati, e eu son amiga del desde Primaria. Xa chos presentarei cando veñan. É o rapaz máis curriño que poidas coñecer, xa verás, aínda que non sei se ti estarás moi de acordo, co teu da hamburguesería e... –rematou con voz pícara.

—Non, eu... –tatexei, sentindo que me faltaba o aire ante o só recordo de Rubén facendo o seu pedido na barra.

—Acouga, muller, só estaba de broma –corrixiuse sinceramente tras comprobar a miña turbación, detalle inverosímil en todas as compañeiras da miña clase, quen terían aproveitado ese susto para seguir facendo sangue no meu incomodo–. Sabes? A súa irmá maior é a que necesita eses datos sobre o marqués de Vilacardoso. Está facendo un traballo para a Universidade que lle pode dar un feixe de puntos pero, claro, de pouco lle serven as catro cousas que copiei dos taboleiros do Centro Comercial. A ela gustaríalle saber máis cousas sobre a súa empresa e así, pero...

—Don Silverio era sobre todo un estudoso da natureza, era o que máis lle interesaba sobre todas as cousas, a flora, a fauna... O seu laboratorio veu a maiores. El inventou a cardosina a partir dos seus estudos botánicos nesta zona —corteina eu de súpeto e ela miroume cuns ollos de asombro como se diante súa aparecera unha persoa completamente diferente á rapaza con aceno de susto que até escasos segundos antes tateaba coa soa mención dunha presenza determinada—. Descubriu un fungo que se daba sobre todo no lugar dos Mouros con propiedades medicinais e decidiu usalo como base no seu elixir —proseguín, acalando sen maiores problemas a voz da miña conciencia que me ditaba indignada que pechase a boca dunha vez.

—Espera, quen é ese don Silverio? —preguntou cando lle pasou o asombro.

—É como chamaban aquí ao marqués de Vilacardoso. O seu nome de pía era Antón Silverio, aínda que todo o mundo se refería a el como “o señor Silverio”, nin marqués, nin don Antón nin cousa así. Só “señor Silverio”.

—Pero nos murais do Centro Comercial non falan de ningún Silverio, e din que a cardosina a inventou en Madrid —teimou ela pouco convencida.

—Non sei por que, será un erro de quen os escribiu, pero aquí todo o mundo lle chamaba don Silverio. Mírao nunhas crónicas da época que aínda se gardan nos arquivos da casa do Concello. Verás como teño razón —insistín eu con tranquilidade e ela amosoume un sorriso amplo e sincero—. E o da cardosina din que foi en Madrid porque alí a rexistrou nunha oficina de patentes ou cousa así, pero a verdade é que nesa época el máis ben pasaba tempadas alí, ía e viña, pero a maior parte do tempo estaba en Vilacardoso.

—É xenial todo iso que me contas —exclamou, mentres collía da mesa de noite un caderno e un bolígrafo e empezaba a escribir a unha velocidade que nunca lle vira a ninguén da nosa idade—. Como dicías que se chamaba o lugar dos fungos?

—O lugar dos Mouros —repetín máis amodo. Ela continuou apuntando cun aceno de gran concentración e eu engadín algúns detalles máis da-

quela descuberta do marqués, mentíndome a min mesma conque non estaba facendo nada malo e que, ao cabo, eses mesmos datos podía sacalos a pouco que investigase.

—É estupendo —dixo cando, por fin, apuntou as últimas notas da miña explicación—. Como é que sabes tantas cousas sobre este señor?

Non me fixo falta inventar ningunha mentira porque o berro de terror nos deixou paralizadas nos nosos respectivos lugares pero, segundo comprobei de inmediato, Zoila non era unha rapaza medorenta como tantas outras desertoras da primeira fase dos adosados, porque nun chimpó se colocou no corredor e botou a correr cara a onde viñera o grito. As miñas normas de educación fixéronme dubidar unhas décimas sobre o que facer eu nese caso e preferín seguila.

Na cociña, Belén estaba empoleirada á mesa entoando uns berriños decrecentes que de cando en vez se elevaban ante a aparición dun elemento para nós aínda invisible.

—Que pasa, mamá? Por que berraches? —preguntou Zoila, chegando á carón do moble.

—Hai un rato aí —dixo sinalando co furabolos—, e Mati vai na vila nuns recados.

Como demostrando a veracidade da primeira parte da súa frase, os bigotes do roedor asomaron grosiros por debaixo da lavadora, antes de sacar todo o seu corpo e levalo á carreira até un curruncho próximo ao corredor. Dun só chimpo, Zoila colocouse na mesa canda súa nai e fixolle coro nos berros.

—Pero Mati vai tardar polo menos unha hora, que imos facer? —preguntou entre grito e grito. Comprendín entón que a miña condutora do outro día era a única persoa daquela casa con capacidade para enfrontarse ao animalíño. O rato, por fin, saíu do seu agocho e encamiñouse a toda velocidade cara a outras estancias da casa que debía considerar máis seguras. O berro de Belén alcanzou a categoría de alarido.

—Vaise meter nos dormitorios e a ver que facemos despois.

Sen máis, saín na súa persecución. Comprendera desde o primeiro intre que non era un rato especialmente habilidoso, así que me limitei a acantalo unhas cantas veces pechándolle a entrada aos buratos que pensaba usar na súa fuga até que xa non puido máis e entón eu collino dunha poutada. Notei o tremor de pánico do animal e nun par de ocasións no camiño de regreso á cociña as trabadas dos seus pequenos dentes, pero axiña comprendeu que era mellor empregar aquelas enerxías en respirar o escaso osíxeno do oco da miña man. O dobre gallamouto da cociña indicoume que non fora boa idea levar aquel botín de caza.

—Lévalo na man, que noxo, non te achegues, non te achegues —dicía Zoila, poñéndose na punta dos pés na mesa como se iso lle permitise afastarse aínda máis daquela escena.

—Bótao fóra da casa xa —ordenaba súa nai, próxima a desvanecerse, e eu obedecín de inmediato lanzándoo pola fiestra aberta, como se ese movemento tan absurdo puidese garantir a ausencia futura de máis ratos, vellos habitantes daquela casa e que nun ou noutro momento ían reclamar

o goce compartido daqueles dominios. Sacudínme as mans divertida, como cando acabas cunha tarefa sinxela que non che vai dar máis complicacións, pero aqueles catro ollos horrorizados demostráronme a imprudencia que acababa de cometer.

—Estás a sangrar —exclamou de súpeto Zoila cunha voz onde eu adiviñaba certa grima—, ese becho traboute.

—Non é nada —dixen, poñendo un pano de papel que levaba no peto nas vermellas marcas daqueles dentiños.

—Iso pode ser perigoso —sinalou Belén inqueda, mentres baixaba dun áxil chimpo do seu refuxio e eu pensei dun xeito parvo nas envexables dotes ximnásticas daquela familia—. Veña, limpo un pouco a ferida e marchamos logo a urxencias a que poñan algo para esa mordedura.

Aquel ofrecemento fixome recordar dunha vez o que a voz da miña conciencia levaba un bo tempo querendo facerme entender.

—Non, non podo —refusei cun ton que deixou ás dúas paralizadas—. Agora debo regresar á casa, están a esperar por min.

—Pero xa te achegarei logo até a túa casa co coche. Agora é importante que un médico mire iso, podería infectarse e...

Saín de alí á carreira sen pensar, só alegando un absurdo “xa estou vacinada, adeus”. Afortunadamente, o encargo da farmacia metérao na bandeira que non me chegara a sacar, porque, do contrario, tería quedado na casa Ervedelo, ao igual que parte da miña tranquilidade daquela tarde.

Na miña casa, meu pai esperábame cun aceno de enfado, aínda que non me dixo nada, limitándose a coller o medicamento e as voltas, que gardou sen revisar nun peto. Con todo, ben sabía que ese día o meu comportamento, habitualmente aceptable ou moi aceptable, quedara en entredito, o que me facía presaxiar novas baixadas á vila no humillante chimpín en compañía de tío Antón e os meus irmáns.

—Estiveches con xente de Vilacardoso, a que si? —preguntoume Tito cun ollar malvado, cando papá saíu do cuarto, pero eu non contestei nada—. Es ben parva, Xandra, sabes que mamá che vai rifar e que non paga a pena para nada.

Odiaba ese ton de sabichón naquel cativo de sete anos pero, sobre todo, odiaba que tivese tanta razón.

#euquedolendo
#baíaconnósnacasa

From: Zoila Romil Gutiérrez
<zoilapretty@freemessenger.com>
To: Jonathan Crego Alvar
<jcregoyalvar@correiodebalde.gal>
Subject: Cando ides vir?
Date: Fri, july 07, ... 19:39:31
File: Marqvilacardoso.doc

Ola, Jonathan,

Xa verás que datos máis proveitosos leva este correo. Túa irmá vaime facer madriña dos seus fillos e todo en agradecemento, he, he, he (por certo, segue a saír con aquel rubiño de Medicina con pinta de skater? Seguro que sería un bo cuñado ;)).

Vaia peza resultou ser esa Xandra, é todo un personaxe, xa verás cando cha presente. Estivo esta tarde e foi quen meu deu toda esa mo-

rea de datos sobre o marqués. Entrou un rato e ela colleuno coa man como se nada e penso que sería capaz de esmagalo no puño de non ser polos berros que demos miña nai e mais eu (imaxinas que grima? :-DDDDDDDDDDDD). Ben sei que a xente do rural ten máis papo que a de cidade, pero aquilo foi totalmente arrepiante (co medo que nos dan a mamá e a min eses bechos...). O mellor de todo é que hai un pouco Rómula, por fin, me contou o por que de tanta xenreira a esa familia, e deulles un nome moi curioso: os Corredores (serían atletas nos seus tempos?). En fin, dicir “me contou” é xeneroso, mais ben, polo xogo e acantoamento das preguntas si/non vin saber que a famosa historia desa tía tataravoa ou así de Xandra e mais o empregado da casa da familia de Mati foi unha lea de amores non correspondidos, traizóns e cousas así, segundo entendín (máis ou menos o que me explicara Mati, pero con máis morbo). Parece ser que ela tentou matalo por despeito ou algo así e que terminou no psiquiátrico de Santiago encerrada. Volvinlle preguntar a Mati pero a testán dixo que non lle interesaban esas laretadas e finalmente acabou por recoñecer que

non sabía moito máis da historia (di que ela naquela época pasaba bastante da familia de aquí e que non lle prestaba moita atención ao que lle contaban).

Se consigo falar de novo con Xandra, tentarei que me conte algo sobre iso, aínda que, se che digo a verdade, cando a vexa non poderei evitar recordar a imaxe dela termendo do rato. Non me estraña que fose a máis lista da súa clase, porque só hai que ver a de cousas que sabía do Marqués. Desde logo, non creo que por moito que investigase tivese descuberto iso que dixo dos fungos e das súas estadias en Madrid (coido que nin os propios profes da túa irmá, coa de libros que teñen editados e a de conferencias que dan, serían quen de pescudar cousa tal, con todo o que me asegurou esa Xandra que eran historias que estaban nuns arquivos do Concello).

Como sempre, non lle digas nada disto a túa nai, pero é que eu preciso contarcho: Coido que Mati rifou con alguén de aquí e, seguramente, por causa dela e de mamá. Subiu moi alterada e cando lle contamos o do rato

case que nin nos atendeu. Ou iso, ou algunha historia co contratista, que ao cabo resultou ser un mangante. Xa sabes como é Mati de reservada, e non soporta preocupar a mamá, pero a cara que traía non indicaba nada bo. Xa antonte, á volta duns recados, regresou alporizada porque unha muller que non coñecía de nada empezou a preguntarlle con mala gaita pola súa vida e por quen se trouxera da cidade. Mati deulle unha contestación de mala maneira e xa temos gañada unha inimiga: a moi ruín, dixo que cando casara seu fillo e viñese a familia á cerimonia non nos alugarian cuartos aínda que lle farían falta varios, que ela non daba diñeiro a unha panda de groseiras e pervertidas, así que xa podes imaxinar o que saía despois da boca da colega. Porén, coido que o de hoxe foi algo máis grave porque nin gañas tiña de fumar contra quen fose o culpable da súa incomodidade.

O dito: nin chío a túa nai, que non me apetecen rifas con Mati. En troques, podías ir mirando as datas que teñen no coco os teus pais para viren e así eu ía preparando algunha cousiña ;))

Mañá quedei con estes parviños de aquí. A verdade é que non me apetece moito, pero así teño compañía. Nin podo falarlles de levar a Xandra con nós, seguen a referirse a ela como se fose unha bruxa ou cousa así. Non sei, coido que un día lles darei unha boa contestación e pasarei deles. Ao fin e ao cabo, amizades así non compensan.

Infórmate de cando vindes, home, e eu xa terei máis cousas sobre ese marqués preparadas. Non sexas tan preguiceiro.

Ui, vai empezar na tele ese concurso que vexo. Déixote por hoxe, a ver se respondes axiña, lacazán. Biquiños,

Zoila

Ando por Rubén. Sen dúbida ningunha. Hoxe espertei con esas dúas frases na miña boca e resultáronme ao cabo tan evidentes que non sei como non me puxen a berralas por toda a casa. Biqueiño non por seguir o xogo de todos aqueles parvos na festa de fin de curso que se fixo no ximnasio, á que unha vez máis eu non estaba invitada e na que tan ben el me recibira, senón porque, sinxelamente, me gustaba moitísimo, levaba todo o curso seguíndolle co ollar cando avanzaba despreocupado polos corredores do colexio, tremendo pracenteiramente cando sentaba ao meu carón no laboratorio ou contactiándome do seu sorriso alegre co que me agasallaba tantas veces durante eses meses académicos e por iso o outro día me convertín nun mar de bágoas cando escapei del e acabei esnafrándome contra a almofía da nai de Zoila. Levantei antes de que soara o despertador, esquivei con coidado as camas de meus irmáns para concederlles aínda uns minutos máis de

satisfactorio sono e cheguei nun chimpó á cociña, como se esa constatación precisa dos meus sentimentos me dese ás. Alí estaban papá e mamá almorzando cuns acenos de enfado e falando en baixo. Non puiden evitalo, e ben que sabía o mal que están eses comportamentos, de feito, sería a primeira en rifar a calquera dos meus irmáns se os atopase así, pero a tentación era demasiado grande. Esvarei suavemente até a porta e alí permanecín oculta, asexando o que dicían. Non era nada habitual ver a meu pai aínda á mesa nesas horas da mañá, así que a miña curiosidade era ben lexítima.

—Estou tan preocupada —dicía a miña nai.

—Antón e mais eu revisamos onte todo o eido antes de deitarnos, pero non había ninguén. Porén, eu ben sei que estiveron espreitando. Sen esquecer que o outro día tamén o notou Xandra.

—Ai, mira que se volvemos empezar coas velas leas da guerra ou de cando...

—Veña, muller —interrompeuna meu pai—, agora son outros tempos, non vai acontecer nada

diso. Seguramente, trátase dun deses especuladores que queren facer máis adosados e están mirando as nosas terras para tentar mercalas.

—Ti cres? —preguntou miña nai cun chisco de esperanza no medio da súa angustia.

—Claro que si. Coido que estamos a preocuparnos por nada —asegurou papá, pero até eu notei desde o meu agocho que non falaba con sinceridade e que simplemente quería acougar a mamá.

—Preocúpame tanto volver ás andadas, e Lois é tan influenciabile.... —continuou ela coa súa teima—. Quere pasar por todo un tipo duro, pero é só un coitado ao que calquera lla pode xogar, porque aínda non colleu a conciencia do que de verdade é, e ti ben o sabes, que estás máis tempo con el —cortou de raíz a tímida protesta que meu pai quería artellar.

—Algo de razón tes, o moi parvo non acaba de valorar ben quen é —recoñeceu papá de mala gana—. Cando baixaron con Antón tivo unha pelexa cun mamalón da súa idade, e porque apareceu teu irmán, que se non malla nel a pracer, porque

ademais o outro non tiña media labazada, segundo parece. Pero xa bastantes cousas pasaron con ese lugar para que de novo veña alguén da nosa familia montar bulla, aínda que teña toda a razón do mundo, como el non deixa de xurar.

Mamá ía protestar por non ser informada sobre esa incidencia no seu momento, pero calou ao escoitar os groseiros bocexos que chegaban do cuarto e que eran emitidos precisamente polo fillo do que estaban a falar. Eu esperei o par de segundos que considerei necesario, tanto para non ser descuberta por Lois ao chegar a almorzar como para non levantar sospeitas entre meus pais, bastante suspicaces eses días polo que acababa de comprobar.

—Bos días —saudei alegremente mentres me servía unha cunca de leite. Meus pais devolveron o saúdo sen moito entusiasmo, aínda que tamén sen amosar a menor sospeita—. Hoxe non tiña moito sono —dixen, en prevención de preguntas sobre a miña temperá aparición.

—Que mágoa que Lois non teña días así —fungou meu pai—, coa de cousas que hai que facer e

el aínda pasmando. Lois!!!! –berrou con forza, sen importarlle o sono de Tito, único escusado da obriga de erguerse a esas horas.

—Vooooou –berrou el desde o cuarto de baño.

—Este seguro que agora se tira no trono media hora –rosmou meu pai–, coa de cousas que temos que facer hoxe.

Como querendo levar a contraria, Lois apareceu na cociña non ben foi rematada esa frase.

—.... Días –babexou coa cabeza gacha servíndose o leite. Era dos que entendían as mañás como sinónimo de tortura. Nunca levara ben o de madrugar e viñera dar precisamente á familia que facía diso norma inescusable, incluso nos sábados. Miña nai, aínda coa nova sobre a súa pelexa a medio dixerir, recibiuo na mesa cunha pescozada frouxa que porén a el lle fixo dar un chimpo polo susto.

—Que fixen agora, se acabo de levantar? –protestou refregándose a zona golpeada.

—Que é iso que me di teu pai de que pelexaches cun rapaz da vila? Pensabas que non o ía saber?

—Veña, muller, xa foi —fungou meu pai—, xa lle rifamos Antón e mais eu.

—Non quero leas cos de Vilacardoso, é que nunca vai quedar claro ou que?

—Boh, mamá, eu non fixen nada, foi o parvo do David, que se meteu comigo e eu só me defendín, nada máis.

—Si, seguro.

—É certo —escoiteime a min mesma de súpeto—, o irmán maior de Nidia é un abusón, xa ten esa fama no lugar, se mesmo non lle deixan entrar na sala de festas por unha pelexa que tivo alí no Nadal na que se cargou un espello da entrada e todo. Sempre está buscando liorta, sobre todo cos máis coitados.

Os tres quedaron fitándose e non puideren evitar porme rubia até a punta dos pelos.

—Vaites, agora ten que saír a defenderte a túa irmá —rendeuse miña nai—. Pois que quede ben clariño: última vez que buscas pelexas alí abaixo porque, se non, non volves ver un peso até a fin do mundo. Non o esquezas.

Papá e mamá levantáronse á vez para iren ás cadansúas ocupacións e só quedamos na mesa Lois e mais eu.

—Grazas, irmanciña. Por unha vez, fuches legal —dixo el con sarcasmo, mentres acababa a grandes bocados a súa torrada desbordada de manteiga—, que me vas pedir a cambio?

Ía protestar indignada pero decateime con certa vergoña que era verdade, e iso que nun primeiro momento non pensara nunha recompensa pola miña intervención.

—Só que me baixes na moto ao Centro Comercial a última hora da tarde.

—Que? Estás de broma. Baixa ti soa, non son o teu chofer —exclamou indignado.

—A esa hora non quero baixar soa —rebatín, recordando a sombra espía cun leve arrepío—, sobre todo estes días. Só sería un momentíño e, mentres, ti poderías ir até o taller de motos. Xúroche que en media hora ou así remataríamos, de verdade.

—Pero papá e mamá non queren que baixemos, se non é imprescindible, e eu estou castigado sen a moto precisamente pola pelexa con ese David —defendese sen moita convicción. Notáballe claramente que lle gustaba a idea, pero non quería deixarse vencer por unha irmá pequena, así que dominei como puideron o meu sorriso de vitoria antes de marcar o punto final:

—Pero diremos que é imprescindible: baixaremos un par de coellos aos da fonda. Agora, con tantos excursionistas, sempre precisan carne fresca e van mercalos sen problemas. Podes dicir que ti colliches a chamada hai un anaco.

—Vale, con iso xustifico a miña viaxe pero, e ti que? Papá dirá que chega con que baixe eu e antes de media hora terei que estar de volta, así que non me compensa moito.

Calei frustrada ante esa observación que me deixaba de novo no punto de partida, pero nada hai como a necesidade para afinar o enxeño.

—Terei que ir á farmacia, aproveitando que hoxe está de garda.

—Pero se xa fuches hai uns días...

—Ti non te preocupes, xa o arranxarei. Ti só prométeme que prepararás os coellos e que me levarás na moto pola tarde.

—Vale, prométocho. Ti saberás o que fas —rendeuse el, sacudindo as migallas da roupa e eu tiven que evitar un berro de ledicia pois entre as escasas virtudes de meu irmán maior estaba a de ser de palabra—, pero como papá ou mamá se cheiren algo eu direi que foi idea túa, quede claro.

—De acordo —aceptei eu con valentía.

O día pasou lastrado pola sensación amoladora de que ía desenvolver toda unha complexa mentira para acadar os meus obxectivos, unha mentira

na que, dun ou doutro xeito, facía participar a toda a familia e na que o peor de todo estaba en que me parecía ben de forma maioritaria fronte a unha feble vociña da miña conciencia, lembrándome o mal que están ese tipo de xogadas con teus pais e á que daba sinceramente a razón pois nin un intre deixei de crer no feo da falsidade, pero a frase sobre Rubén e mais eu con que espertara xustificaba por unha soa vez todo aquilo que noutras circunstancias nin asomaría pola miña cabeza. Afortunadamente, mamá decidira facer filetes rusos para ledicia de toda a familia, liberada por un día das complicadísimas normas dietéticas da responsable dos fogóns, polo que a hora de xantar só tivo como única e pequena molestia a eterna mirada de estirado do marqués, pero posuía un antídoto eficaz na lembranza da risoña de Rubén así que, seica por primeira vez en bastantes días, eu xantei relaxada.

A iso das sete da tarde crin que todo ía fallar. Lois seguía no obradoiro, facendo algunha cousa completamente afastada dos nosos plans e mamá estivo toda a tarde cosendo sentada precisamente ao carón do vello teléfono da sala, o que tamén era un grave prexuízo para a miña argucia, sen contar

que precisamente xusto despois do xantar se dedicara a revisar as nosas existenciais farmacéuticas coa precisión dunha experta, o que tamén botaba por terra unha parte importante da miña xustificación, por non dicir a fundamental. Estaba tan nerviosa que non era capaz de suxeitar nada nas mans e un vaso foi facerse mil anacos precisamente na estancia onde miña nai repasaba as vellas camisas de papá.

—Muller, a ver se tes máis coidado —dixo sen maior enfado ao distinguir restos do vello envase da crema de cacao reconvertido en peza da vaixela de uso diario e non o fino vidro do xogo herdanza da familia.

—Perdón —desculpeime eu, aínda co tremor nas mans—, agora mesmo o recollo.

—Ollo, non vaías cortarte —apuntou miña nai, malia que non se trataba dos afiadados anacos que calquera dos antigos vasos terían producido, senón do groso poíño con que o duralex emporca e estraga o chan. A miña inquietude tiña que serme contraproducente, incluso nunha tarefa tan simple,

e a posibilidade prognosticada por mamá veu cumprirse porque non se me ocorreu outra cousa máis parva que tentar empuxar os anaquiños coa man cara ao recolledor para evitar o incómodo movemento coa vasoira. As doñas afiadas deixaron a súa marca traidora no canto da miña man e non puideron evitar que escapase un quexido.

—Que pasou? —preguntou miña nai, asustada—. Ves? Xa che dixen que tiveses coidado, que ías mancarte —dixo coa súa habitual clarividencia sospeitosa.

—Sangro —dixen con noxo—, vou limpar a ferida.

—Espera, que che axudo. A saber como deixas o cuarto de baño!

Din as grazas en voz baixa á fragilidade dos vellos vasos de Nocilla e á miña torpeza. A billa da pía era máis ruidosa que toda a condución dos sumidoiros da aldea e nos seguramente varios minutos que estivo aberta ben podía suporse calquera outro son na casa que alí dentro non se escoitaría

nin facendo o maior esforzo. Quedábame por inventar algo en segundos co que conseguir o paso franco á miña baixada a Vilacardoso e, curiosamente, foi miña nai quen mo propiciou.

—Vaites, non queda mercurocromo —dixo con desgusto tras revolver de arriba a abaixo a caixa de urxencias—. Estes homes acaban as cousas e non avisan.

—Non importa.

Miña nai dispoñíase a explicarme a importancia dunha boa desinfección das feridas, cando foi interrompida por Lois.

—Oes, ma, que acaba de chamar o Roxo, que necesita un par de coellos para unha cea —fungou como se o inexistente encargo lle molestase e eu non puideren deixar de admirar esa capacidade para a improvisación—. Báixollos eu? Dixo que os necesitaba axiña.

—E teu pai e Antón co do... —rosmou mamá, recordando unhas misteriosas obrigas dos maiores

da casa—. En fin, e que remedio! Pólos nunha cesta cun pano limpo por enriba e báixaos na moto —concedeu ao cabo—, e ollo con liscar por aí. Deixas os coellos na cocíña da fonda, cobras e volves. Quérote de volta antes de media hora.

—Pero, mamá...

—Pódoo acompañar eu tamén —saltei, aproveitando aquela inesperada ocasión—. Así baixo á farmacia e mercó o mercuróromo.

—Nin falar, el ben pode ir á farmacia tamén cando deixe o encargo.

—Boh, mamá. Ben sabes que eses da farmacia a min non me aturan desde aquel día que lles puxen as cousas clariñas —protestou Lois, interpretando á súa maneira a súa metida de zoco nunha ocasión que se puxera a insultar unha dependenta de alí, o que a piques nos deixou sen medicamentos para sempre e sufrir por iso uns espantosos días de intranquilidade até que mamá baixou a desculparse.

—Tes razón, se non foses tan túzaro.... —recoñeceu mamá, lembrando o episodio—. Está ben, baixade os dous na moto, pero quérovos de volta antes de media hora, entendido? —concedeu por fin e eu tiven que reprimir as ganas de darlle un bico de agradecemento que tería posto en perigo o noso plan.

—Se queres, tamén podo traer o preparado de Tito. Coido que estes días don Pascual está por aquí e logo seguramente marchará de vacacións, como fai outros anos, non? —ofrecín eu nun raptó de inspiración. Aínda que quedaba bastante, mamá sempre tiña verdadeiro medo a verse sen el, e precisamente era no período do verán cando ese temor se incrementaba, polo que así podía conseguir uns valiosos minutos máis, xa que era a única cousa que seguía a preparar a man o farmacéutico titular, requisito que me permitiría deixalo encargado e logo pasar por el.

—Non sei, aínda teño medio frasco pero... Boh, está ben. Colle diñeiro da miña carteira e trae outro. Pero, se ves que non está o xefe, merca o mercurocromo e subide de volta os dous decontado, estamos?

—Si, mamá —contestamos Lois e mais eu, case a coro.

O traxecto como paquete no vetusto ciclomotor de Lois tivo para min cen veces máis encanto que calquera cruceiro por mares exóticos. Nada sabe tan ben como comprobar que o teu plan vai segundo o previsto, e gocei de cada revolta do camiño como se fosen marabillas dun país descoñecido ao que me achegaba por primeira vez.

O plan, por suposto, continuaba a ser o meu encontro con Rubén, pasase o que pasase e tivese todas as ordes en contra que tivese da miña familia e aínda do propio rei, se me poñían por caso. Necesitaba velo, escoitar a súa voz e, se era afortunada, os seus risos. Encantábame o son da súa risa, tan acompasado e diferente aos ouveos dos outros compañeiros de clase. Acababa de dar-me conta precisamente nesa mañá de madrugar e espionaxe que non quería facer caso porque si a todo o que me dixesen meus pais. Por unha vez, desexaba comprobar por min mesma a realidade que tanto teimaban eles en evitar, aínda que iso me supuxese un máis que seguro desgusto.

—E pódese saber a que viña tanto interese en baixar hoxe a Vilacardoso? —preguntoume Lois como se escoitase o ruxerruxe da miña cachola.

—Cousas miñas —contestei eu seguindo o guiión previo de pregunta groseira del, contestación seca miña. Porén, neses momentos eu preferiría confesarme e falarlle dos meus descubrimentos recentísimos e, sobre todo, da miña máis grande aventura a emprender.

—Ti saberás —aceptou el sen maiores complicacións—. A verdade é que a túa ideíña a min me veu moi ben, tiña moitas ganas de baixar. Coido que trouxeron novas motos para a exposición.

—Quedamos nunha hora? —propuxen rapidamente aproveitando a súa satisfacción.

—Non será moito? —obxectou el sen moito esforzo—. Boh, seguro que ese farmacéutico é un prosma e faiche esperar a tira, como as outras veces. Vale, aquí nunha hora. Logo dirémoslle a mamá que había moita lea e que por iso tardamos.

O camiño primeiro até a farmacia, onde desde a mesma porta encarguei o remedio e logo até a propia entrada do Centro Comercial foi tamén un percorrido por paisaxes a admirar, todo adquirira as cores bonitas das promesas á espera, pero axiña me veu quedar claro que esas promesas son en demasiadas ocasións unha esperanza ridícula. Cando entrei na hamburguesería tiña claro que era moi difícil atoparme de boas a primeiras con Rubén, e xa cando me dirixín ao grupo de rapaces, que nunha das mesas facían un concurso de arrotos tras beber dos seus xigantescos refrescos, sabía perfectamente que a miña idea tiña demasiados fallos.

—Ola, viches a Rubén? —preguntei ao que parecía campión do concurso e que identifiquei como Lourenzo, compañeiro da nosa clase e habitual acompañante do obxecto da miña busca noutros xogos menos porcos.

—El non está aquí hoxe, tivo que ir con seu pai a non sei onde e non regresa até mañá —explícoume el, no entanto cunha cortesía que non lle esperaba en circunstancias tan pouco académicas. Por breves segundos, tiveron o impulso de saír a bus-

car a meu irmán e rogarlle que me achegase coa moto a ese misterioso destino. O meu plan ao cabo convertíase nun fracaso xa no seu inicio. Víame naqueles intres soa en medio dun sitio onde non quería estar e aínda con cincuenta minutos eternos de espera polo encargo na farmacia e polo novo encontro con Lois. Tampouco me apetecía pasear mirando os escaparates ou facendo calquera das outras cousas que os demais adoitaban realizar alí. Quería regresar ao meu cuarto e meterme baixo as sabas a dixerir a perda dunha tan boa oportunidade, pois estaba claro que aínda pasarían días até que puidese baixar á vila de novo, atendendo a como estaban as cousas pola miña casa e toda vez que miña cabeza non atopaba outra boa escusa para regresar ao día seguinte.

—Xandra, Xandra.

Resultábame tan sorprendente que alguén puidese estar interesado na miña compañía naquel lugar que tardei un pouco en buscar a fonte do meu nome. Nunha mesa da terraza, a salvo da calor abafante do local, facíanme sinais para que me achegase unhas riseiras Zoila, Belén e Mati.

—Non nos oías? —díxome a primeira como saúdo cando cheguei á súa mesa—. Veña, senta. Merenda con nós, aínda non fixemos o pedido.

—Non podo, eu...

—Veña, muller, merenda con nós —insistiu Mati—, xa sei que salvaches a estas dúas dun tremendo monstro e agora temos que celebralo.

—Que si, muller, veña, que vas pedir, un menú Burguer completo, coma min? —apurou Zoila e eu estaba tan confundida que me limitei a asentir cando o camareiro veu tomarnos nota. Seguía tan confusa ante o comentario de Mati que aínda tardei un pouco máis en decatarme que se refería ao episodio do rato.

—O rato, eu... —funguei avergoñada—, perdoade.

—Que hai que perdoar? Ao contrario, se non chega a ser por ti, agora tiñamos a toda a familia de Micky Mouse na nosa casa —acougoume sinceramente Belén—. Que tal a túa man? —preguntou

mentres ma collía, topándose coas feridas do duralex—. Ai, que foi?

—Antes corteime cun vaso.

—E déixalo así? Espera, que debo levar no bolso uns apósitos...

—Non fai falta, de verdade —insistín sen forzas.

—Xa verás, esta Belén parece que leva no bolso un hospital enteiro —explicou divertida Mati—. Carrexaba con todo o que lle daban os visitantes médicos e o mesmo atende unha indixestión que unha ferida. Só ten que botar man a ese saco marabilloso.

—Mira que es esaxerada —protestou divertida Belén, acariñando a meixela da indiscreta—. En fin, vexamos como está esa man —afastouse de súpeto ao cruzarse co enfurruñado ollar do camareiro que nos traía as bebidas. Pareceu entón que caese enriba da mesa unha xeadada invernal e non a espuma do meu refresco de cola que o aparvamento me fixera verter demasiado bruscamente.

—Sabes que xa lle mandei a Jon todo o que me dixeches sobre ese marqués de Vilacardoso? —cantaruxou cunha falsa alegría Zoila, seica por retomar o ambiente distendido de había un par de minutos.

—Quen?

—Jon, muller, Jonathan. O amigo ese do que che falei.

—Si, é verdade —asentín confundida—. Era para un traballo dunha irmá, non?

—Estás axudando a Nuria cun traballo? —preguntou Mati.

—Si —contestou satisfeita Zoila—, cando Jon lle falou sobre o marqués de Vilacardoso ela pedíume que lle conseguise máis datos sobre el.

—Ese dos paneis da entrada? —continuou Mati.

—Si, seica era todo un personaxe, e Xandra deume un feixe de datos sobre el —sentín o lume na pel do meu rubor.

—De verdade?

—Vaia se non —seguiu Zoila entusiasmada—, ese tipo descubrira un fungo con que fixo ese medicamento, a cardosina, e tiña un monte de carreiras e...

—De verdade? —repetiu Mati divertida—. Non lembraba nada dese persoeiro, aínda que o certo é que cando viña aquí de mocidade non prestaba moita atención ás cousas que me contaban. Que non me interesaba moito o de Vilacardoso, vaites.

—En realidade, a don Silverio non lle interesaba moito a cardosina, iso foi accidental, el estaba máis interesado no estudo da natureza. Chegara a publicar artigos en revistas moi importantes sobre investigacións que fixera aquí.

Souben no preciso intre en que pronunciei o nome do antigo fármaco que estaba contando o que non debía pero, seica pola compañía tan grata ou o arrecendo do pan cheo de carne á grella que unha camareira acababa de instalar nos meus fociños, rematei coas miñas frases sen ningún cargo

de conciencia. Zoila quedárase fitándome cos ollos como pratos.

—Iso que dis é certo? Non está apuntado en ningún sitio dos que mirei.

—Que si, muller, só tes que mirar nos arquivos municipais —teimei eu coa vella escusa dunha acción que aínda supoñía irrealizable—. Don Silverio estaba moi interesado en todas as teorías científicas da súa época e quería escribir algún tratado sobre a flora e a fauna deste sitio.

—Si que é curioso —comentou Belén. Eu aproveitei para dar dous tremendos bocados á miña hamburguesa e deixala practicamente finiquitada ante a mirada de asombro da mesa—. A verdade que eu pensaba que sería unha especie de falabarrato. Por favor, se esa cardosina estaría hoxe en día prohibida por calquera sistema sanitario, se funcionaba como unha droga calquera...

—Non era droga, naquela época todos os medicamentos eran dese xeito —tamén nese intre eu fun a primeira sorprendida na miña súbita defen-

sa do traballo do marqués, facéndome descoidar incluso o último anaco do meu saboroso bocadillo. Víase que tanto tempo sendo espreitada pola súa litografía tiña consecuencias en min—. Don Silverio era sobre todo un científico, quería investigar unhas teorías que noutros países levaban anos estudándose. Incluso chegara a cartearse con sabios daqueles tempos para pedirlls consello e algún chegáralle a contestar. Por iso se quedou a vivir en Vilacardoso, para poder dedicarse ao asunto, cando calquera outro no seu lugar regresaría a Madrid a vivir como un rei coas ganancias. A el non lle importaba nada o da cardosina, por iso acabou pechando a fábrica. El só quería comprobar as súas teorías, nada máis.

—Vaites, e que teorías eran esas? —preguntou inocentemente Zoila e aí si que me decatei da miña absoluta, total e completa metida de zoco co meu relato.

—Eran.... Ai, teño que irme á farmacia —tatei, rogando no meu interior que non houbera máis cuestións—. Deixei encargada unha cousa e logo teño que ir canda meu irmán.

—Espera, acompañote até alí —propuxo Zoila.

—E de paso aproveita para traer paracetamol. Onte quedamos sen el —suxeriu a nai.

—Si, non sexa que en vez de ter mil medicamentos distintos só teñamos novecentos noventa e nove —engadiu divertida Mati, o que lle valeu outro novo aloumiño rápido de Belén, máis tranquilo por canto naqueles intres non había ninguén arredor—. Até outro día, Xandra. Ven algún día visitarnos —despediuse cariñosamente.

Sáimos do Centro Comercial cun aire relaxado como eu non me imaxinaba. Quería que nesa volta fose Zoila quen me contase cousas, pero non me atrevía a preguntarlle nada.

—Mati sempre está a vacilar a miña nai coa súa manía de ter medicamentos de toda clase, di que lle quedou esa teima dos seus tempos na farmacia do hospital e da carreira sen rematar (porque mamá fixo uns anos de Farmacia antes de pasarse a Enfermaría, sabes? —apuntou orgullosamente—), pero logo ela ben que pía por un antigripal ou unha

pomada cando se atopa mal —explicou divertida. Parecía haber por iso certa bula para o interrogatorio, pero eu seguía sen atreverme, malia a miña curiosidade.

—Túa nai e Mati...? —murmurei como se as palabras da pregunta puidesen revolveuse contra min.

—Están xuntas desde hai tres anos —contestoume completamente tranquila.

—Son...?

—Parella, si —rematou simplemente—. Mati é moi boa tía. Eu quéroa moito, aínda que antes ás veces se poñía un pouco prosma co seu traballo, con tantos dereitos contractuais, leis e todo ese lerio. Ía moi agoniada, e pobre de quen collese por diante.

—Onde traballaba? —seguín eu, deixando un pouco de lado a miña timidez inicial.

—Nun sindicato, na asesoría xurídica. A verdade é que estaba sempre até as cellas de choio, sobre

todo cando lle coincidiu o peche da madeireira, aí ben crin que lle daba un infarto con tanta presión. Por iso quixeron virse para acó. Tanto mamá como ela tiñan moitas ganas de facer algo xuntas e ser as súas propias xefas, sabes? E gustáballes moito a idea do turismo rural e das artesanías. Mamá tamén estaba farta das gardas no hospital e das présas da cidade e levaban tempo teimando con arranxar a casa e virnos as tres para aquí. A min, a verdade, non me vai moito este sitio pero que se lle vai facer.

—E teu pai? Cando o ves?

—Non hai pai. Vaites, meu pai é un frasquiño de cristal. Mamá quería un fillo e foi a unha clínica, sabes? —explicou cun pouco máis de prudencia, seica imaxinando que esa parte era máis difícil de asimilar por alguén coma min. Eu quedei calada, procesando toda a información dun carácter tan pouco habitual que me acababa de proporcionar. Chegamos á farmacia e eu solicitei mecanicamente o meu preparado e o mercurocromo e á saída seguía recapitulando sobre a historia da miña acompañante, pero esta non funcionaba cos mesmos criterios ca min.

—Oes, pásache algo? —preguntoume por fin cun ton un pouco suspicaz—. Non che molestaría o que acabo de contar sobre mamá e Mati e mais o meu nacemento, verdade?

—Non, para nada —respondín sinceramente, aínda que o certo era que para min resultaba unha historia completamente nova.

—Menos mal, que alivio! —respirou aliviada Zoila—, estou farta dalgunha xente deste sitio, que as mira como se fosen un erro da natureza ou algo así, xa nin che digo se soubesen quen é meu pai.

—Aquí hai xente moi parva, que saberán eles de erros da natureza nin de nada. Non lles fagades caso ningún —asegurei tendo plena conciencia do que dicía. Zoila pintou de novo o sorriso na súa cara.

—É verdade, que saberán eles —corroborou agradecida—. Sabes? Estivo xenial atoparte no Centro Comercial, é un gustazo falar contigo.

—Grazas —tatexei eu completamente sorprendida. Era a primeira vez que alguén me dicía unha cousa así.

—E sempre me contas todas esas historias tan chulas do marqués de Vilacardoso... —continuou—. Vou deixar abraiada á irmá de Jonathan.

—Ese Jonathan é o teu amigo da panda, verdade? —pregunteille e ela asentiu coa cabeza mentres se poñía un pouco rubia—. Andas por el? —continuei, decatándome demasiado tarde que me estaba tomando excesivas confianza, por moitas ganas que tivese de que me seguise contando cousas. Ela púxose un pouco máis rubia, pero sorriu de novo.

—As miñas amigas din que estou un pouco tola, que é como andar por un irmán xemelgo porque Mati e súa nai son moi amigas e nós levabamos xuntos practicamente desde Educación Infantil pero que lle vou facer, é o rapaz máis curriño que coñezo e encantárame que el non me vise só como unha amiga da panda, sabes? —recoñeceu sinxelamente e unha vez máis decateime que me caía moi ben—. E ti? Tes a alguén?

—Eu... —ao contrario que ela, eu púxenme completamente colorada e crin que me estoupaba a cara de tanto rubor, pero estaba decidida a falarlle de Rubén, do noso bico na festa de fin de curso do colexio e de cantas outras cousas sobre aquel rapaz eu desexaba pregoar, pero o de meu irmán veu de xeito cruel demostrarme cal era o meu sitio e cales eran as miñas cadeas. Nin sequera tiven a ocasión de saborear os preludios da miña oportunidade perdida. Todo aconteceu demasiado rápido, como cando dás para adiante á imaxe nun vello vídeo.

From: Zoila Romil Gutiérrez
<zoilapretty@freemessenger.com>
To: Jonathan Crego Alvar
<jcregoalvar@correiodebalde.gal>
Subject: Re: Re: Cando ides vir?
Date: Sat, july 08, ... 22.07:51
File: Marques.doc

Xúrame que non estás a quedarte comigo. Levo chamándote desde que lin o teu correo e sempre estás fóra de cobertura, e na túa casa dixeron que saíches coa panda esta tarde, e nin Nere nin Vane collen tampouco. Estadés no cine? Co que eu necesito falar con vós. Por favor, tenta chamarme ao móbil se hoxe chegas a ler este correo, sexa á hora que sexa, fállle caso por unha vez aos teus SMS (deixeiche polo menos tres).

Dime a verdade, por favor, o que me dis no correo que che contou túa irmá é unha broma

das túas para meterme susto, Nuria non puido comentarche nada así. Non pode ser verdade iso que dis porque, se o é, explicaría bastante o que nos pasou antes, hai só unha media hora, e que nos deixou ás tres flipadas, que nin forzas temos para falalo.

Foi rarísimo e aínda non acabo de entender o que aconteceu. Resulta que esta tarde fomos as tres ao Centro Comercial de aquí mercar unhas cousas e aproveitamos para cear no seu Burguer. Foi entón cando vimos a Xandra e a invitamos á nosa mesa. Estivemos alí un tempo. Moi ben todo, até que ela dixo que tiña que ir polo seu irmán e eu quixen acompañala un anaco. A verdade, daquela as cousas seguían perfectamente. Conteille o de mamá e Mati e a ela pareceulle moi ben, incluso se burlou das opinións dalgunha xente que nos critica. Seguimos a falar tan contentas até que chegamos ao recuncho onde segundo ela a esperaba seu irmán coa moto.

Aquí a xente parece moi túzara, moi bruta, e xúroche que non é mexericada miña nin nada polo estilo. O parvo de Arturo presumía o

outro día da pelexa que tivo nunha excursión con outros rapaces dunha aldea veciña, xa ves se diso se pode presumir, e parece ser que aquí moitas cousas se solucionan a labazadas entre a xente máis nova, e xa sei que me vas dicir que aí tamén pero neste sitio, non sei como explicalo, son máis duros, seica porque están máis afeitos á forza que aló. Ese Lois, o irmán de Xandra, parece que tiña asuntos pendentes cun tal David (isto sóubeno despois), que xa tiveran unha pelexa na que estoutro mozo non saíra moi ben parado e por iso debía buscar vinganza. O certo é que cando chegamos ao punto de reunión estaban mallando en Lois tres ou catro rapaces, non sei, púxenme tan nerviosa que nin capaz fun de contalos porque se me encheron os ollos de bágoas. Xandra empezou a berrar polo seu irmán pedindo axuda, pero aquel sitio estaba bastante baleiro, e algunha xente que andaba por alí pasaba de meterse, a moi covarde. Eu nin era quen de sacar o móbil do bolso e chamar pedindo axuda, xa que tiña ben claro que a aquelas bestas non tiñamos xeito de move-las. Mentres, Lois revolvíase con dificultade e chegaba a descargar algunha patada acerta-

da contra os que lle estaban a mancar, pero cada vez menos porque lle tiñan agarrados os brazos por detrás e case non se podía mover. Ben parecía que ían seguir zoupándolle até cansar.

Pero pasou unha cousa tan rara que aínda agora dubido que fose certa e máis ben creo que se tratou dunha alucinación por algunha cousa que me botaron na bebida: Xandra saíu a axudar a seu irmán pero, velaí o raro, non saíu aterrada como faría eu a tentar meterse entre aqueles mamalóns. Foi increíble: saltou sobre un dos que estaba zoupando a Lois e empezou a trabalo con verdadeira furia, upada a el e sen soltalo malia todos o xiros e movementos violentos que facía por liberarse.

Xúrocho por miña nai, era o nunca visto. Non é que mordese un pouco a aquel rapaz para paralo e logo se soltase. Enganchouse a el e cravoulle os dentes todo o que os puido afundir, sen noxos nin medos, como se soubese como facelo, esa é a palabra, porque estou segura que tiña moi claro como facelo para mancar. Penso que daquela eu me puxen a berrar como

unha tola, mesturando os meus gritos cos de dor que daba aquel rapaz e os de abraio dos seus compañeiros. Lois daquela xa conseguira liberarse e coido que golpeou a algún dos seus atacantes, pero o que fixo sobre todo foi correr cara a súa irmá e levala de alí: subiron correndo a unha moto e liscaron a toda a velocidade que aquel cacharro deu.

Non sabes o que alí quedou: aquel rapaz coa cara sangrándolle e bruando pola dor e os seus compañeiros blasfemando e insultando a aqueles dous, aínda que tan asustados coma min, estou segura. De súpeto, apareceu un Patrol da Garda Civil (vese que ao cabo alguén os chamara), quen puxo un pouco de orde en todo aquel balbordo. Un levouse ao do mordedura a Urgencias, mentres o outro facía preguntas a todos, a min tamén. Por sorte, conseguín chamar á miña nai (naqueles momentos, nin era capaz de buscar o seu número na pantalla e estiven a piques de tirar co aparello, menos mal que un home que estaba alí a mirar puido collelo antes de que tocase o chan). Mamá chegou canda min escopeteada, así que puíden responder máis acougada ao axente.

Con todo, dixen a verdade, que aqueles rapaces eran varios contra un só e que por iso Xandra saíu a defender a seu irmán, aínda que fose dun xeito tan raro. Non me cortei nada, con todo o nerviosa que estaba.

Non vexas como se puxeron aqueles túzaros. Se non chega a estar alí aquel axente eu coido que me mallaban a min tamén. Empezaron a esbardallar conque aquela familia eran uns demos e, o que é máis raro, dixeron que aqueles corredores (de novo esa palabra) eran un perigo para un sitio tranquilo como Vila-cardoso, que sempre levaran a desgraza aló e burradas semellantes. A verdade, a min naqueles momentos non me importaba moito. Eu non era capaz de parar de chorar, así que mamá e Mati decidiron traerme de volta e quedaron en levarme mañá a primeira hora ao cuartel para acabar coa miña declaración.

Por iso, agora ao ler o teu correo quedei tan alporizada, até peguei un chío tal que tivo que vir Mati á carreira porque creu que me pasara algo. Nin sei como fun capaz de artellar unha escusa aceptable (coido que lle

dixen que me parecera ver un rato), porque o certo é que aínda sigo abraiada co que che contou Nuria.

E o peor de todo é que ten razón. Fixen unha busca por un par de buscadores cos termos “corredores+lobishomes” e dá máis ou menos o mesmo que ela che comentou, que corredores é como se lles chamaba nalgúns sitios aos lobishomes das antigas historias de medo pola súa capacidade de percorrer grandes distancias. Entón recordei un feito que collía xa outro sentido, completamente distinto ao que calquera tería matinado: Xandra é capaz de percorrer tamén grandes distancias. A súa casa está moi afastada e, porén, ela baixa e sobe sen problema ningún. Penso que é capaz de ir a pé a calquera sitio, e tiñas que ver a alancada que é capaz de manter.

Por outra banda, hai outro detalle que pode ser unha parvada pero que agora non logro sacar da cabeza: alucináramos vendo como comía a hamburguesa cando estivo con nós no Burger. Como se a carne fose o máis importante para ela. Aquilo non tiña que ver con

ser lambeteira nin nada así, pódocho asegurar.

Está, ademais, esa vella historia da súa devanceira que agora miro doutro xeito: e se foi en realidade outro ataque como o desta tarde? Ao fin e ao cabo, se aínda hoxe en día segue a ser comentado será porque tivo algunha cousa especial que o fai tan memorable neste lugar, non? Supoño que tentativas de asasinato houbo en todas partes, así que o normal sería esquecerlas pasado tanto tempo. Porén, aquí continúan a teimar con ese vello suceso, así que será por algo.

Sei que agora todo isto debe soar a tolería e con razón pensarás que estou a emparanoiarme un pouco, pero é que non sabes o asustada que aínda sigo. Mamá quere que tome unha pastillina para durmir e que me vaia á cama, pero coido que nada máis peche os ollos vou ter uns pesadelos horribles de cairos e sangue en feridas.

Por favor, dille a Nuria que me consiga máis información sobre iso dos corredores, que é

moi importante. Eu mándolle máis cousas sobre ese marqués de Vilacardoso nun arquivo adxunto, datos que me dera Xandra precisamente antes de que acontecera todo. É increíble o que sabe sobre ese home, é das rapazas máis listas que coñecín na miña vida, por iso agora estou tan alucinada co seu comportamento. É como se túa irmá, ela, tan aplicada e tan formaliña, fixese algo moi, moi raro, entendes? Agora non sei como actuar se a volvo ver pois até me dá un pouco de medo camiñar ao seu carón, aínda que a verdade é que ela comigo non tivo nunca nin unha mala cara. Coido que é das mellores persoas de aquí, pero non podo deixar de lembrala afundindo os dentes na pel daquel besta e sinto arrepiós.

Por favor, chámame, aínda que sexa ao móbil de mamá ou ao de Mati, non sabes o que necesito falar hoxe cun amigo.

Un biquiño,

Zoila

A velocidade da moto impedía que as bágoas quedasen prendidas nos meus ollos, pero eu non deixara de chorar desde que subira a ela e saíramos escapando. Lois parou a medio camiño da nosa casa, seica porque estaba tanto ou máis nervioso ca min e tiña medo de caer. Baixou moi enfadado e púxose a dar voltas e a pegar patadas ás pedras que por alí había como un tolo. Eu seguía instalada no meu choro e nin se me ocorreu dicirle que acougase.

—Fixémola boa, fixémola boa de verdade. Papá e mamá vannos matar —fungou sen parar de moverse dun lado ao outro.

—Oh, Lois —tatexaba eu, moi asustada—, que nos vai pasar?

—Que nos vai caer unha boa, iso é o que nos vai pasar. Seguro que xa chamaron á casa contándolles o asunto. Non nos libramos.

—Pero non fixemos nada, esas bestas ían matarte se eu non...

—Fuches parva —cortoume airado—, eu podía aguantar perfectamente a malleira daqueles inútiles e tiveches que vir ti a ferir a aquel parvo e complicar as cousas, en que estabas a pensar?

No momento do que falaba estaba a pensar que, por fin, tiña unha amiga agradable e comprensiva coa que se podía falar, cunha familia peculiar que non me pregaría o cello e si me invitaría a cear cando nos atopásemos. Tamén estaba a pensar que o de Rubén seica tiña algunha posibilidade, pois sospeitaba que cando podes conversar con alguén de confianza es capaz de analizar as cousas con máis calma, pero todo aquilo desapareceu no nada cando vin que ían matar a Lois e todas esas esperanzas se perderon no cuspido da miña dentada a aquel rapaz que lle zoupaba con todas as súas forzas a ese irmán maior que agora recriminaba

a miña acción. Nunca pensara que sería capaz de verter tanto líquido polos meus ollos, pero o certo era que nin de bebé debín chorar tanto.

—É inxusto —conseguín artellar entre tanta bágoa—, eu só tentaba axudarche e así mo pagas.

—Vale, non chores —acougoume Lois, abrazándome con torpeza, arrepentido do seu comportamento—. Veña, limpa un pouco esa cara e volvamos á casa. Ao mellor, nin chegan a falar con papá e mamá eses parvos.

Estaba a secarme cun pano de papel cando un coche vermello parou ao noso carón. Mirámolo con desconfianza e esa desconfianza tornouse en terror cando eu recoñecín o home que días antes estivera a espreitar polo noso eido. Lois tardou uns segundos en decatarse, pero cando aquel suxeito chegou canda nós xa sabía perfectamente a causa do meu medo.

—Ola, estades ben? —saudou o home. Lois colleu unha pedra do chan e fixo ademán de guindarllella.

—Déixenos en paz ou féndolle a cabeza —berrou Lois, seica igual de asustado ca min.

—Veña, home. Non quero facervos mal, só quería saber que tal estabades. Sobre todo ti, Lois. Malláronte moito eses animais?

—Como sabe o meu nome? Que quere de nós? —continuou berrando Lois con voz tremente e preparando o brazo para lanzar dunha vez aquel croio.

—Só quero falar, aínda que agora non parece o mellor momento, verdade? Coitados, debedes de estar moi nerviosos polo acontecido. Nerviosos e asustados, claro. En fin... —rosinou, mentres sacaba do peto un caderniño, apuntaba algo nunha das follas, arrincábaa e deixábaa enganchada no guiador da moto—, déixovos o número aí para cando a cousa acougue. Que saibades que podo axudarvos no que necesitedes, podemos facer negocios. Só tedes que chamar e quedamos, de acordo? Veña, lisco. Até outro día —despediuse alegremente entrando de novo no coche e afastándose de alí a unha velocidade excesiva naquela estrada de curvas e fochancas. Lois e eu mirámonos como se acabásemos de ver unha aparición.

—Lois, quen era ese home? É o mesmo que roldou o outro día pola nosa casa —tatexei eu.

—Calquera tolo —fungou el—. Veña, vaíamos á casa dunha vez e morra o conto, e nin se che ocorra dicirilles nada disto a papá ou a mamá.

As cousas pareceron ir ben nun primeiro momento. Mamá só protestou un pouco pola nosa tardanza, pero nin se xirou do lavadoiro cando lle deixamos sobre a mesa da cociña o seu encargo, e papá e mais o tío Antón estaban no galpón traballando en algo que os tiña moi atarefados. Lois e eu metímonos nos nosos cuartos pretextando a primeira escusa que se nos ocorreu e contabamos poder artellar outra para librarlos da cea en familia, pero esquecíamos o elemento incontrolado co nome de Tito. Como sempre, unha vez tivo localizado o irmán maior, correu cara a el e fixo gala como sempre da súa acostumada falta de discreción de irmán pequeno.

—Que che pasou, Lois?

—A min? Nada.

—Como que non? Tes o ollo morado.

—Que vou ter o ollo morado, iso é pola luz.

—Que non, que está morado, xa verás. MA-
MÁAAAAAA!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Ela chegou ao berro do seu neno favorito antes de que Lois ou eu conseguísemos taparlle a boca.

—Que pasa? —preguntou ela sorprendida.

—Mira o ollo de Lois, ma, está morado —informou Tito escapando alegremente da nosa inservible placaxe—. A que si?

Mamá xa nos miraba, primeiro a Lois e logo aos dous con ollos de terror, coa súa espectacular intuición de nai deducindo o episodio.

—Que pasou? Quen che zoupou? —preguntoulle cunha voz xeadá, pero as imperativas chamadas na porta non lle permitiron atender a nosa primeira mentira de urxencia como escusa—. Quen será a estas horas? —rosmou en voz baixa e ao outro

lado da porta contestaron cun “Garda Civil, señora”, como se a escoitasen. Correu alá e abriu de golpe, como se así puidese sorprenden a uns inexistentes bromistas, pero alí fóra atopouse coa parella que habitualmente pasaba no Patrol preto da nosa casa.

—Boas noites, señora. Vaites, aquí vai tanta calor como abaixo... —protestou un deles.

—Que pasa? Que queren? —preguntou mamá con verdadeira inquietude.

—Están aquí os seus fillos maiores? Temos que falar con eles.

—Por que? Que fixeron?

—Por favor, señora, se están, chámeos e vostede poderá estar presente, se quere. Temos que facerlles unhas preguntas, máis nada —ordenou o garda máis vello e seguramente máis impaciente. Seica eran os meus nervios, pero eu chanteime fronte a aqueles axentes antes sequera de que puidesen pensar unha nova orde. Lois seguiume sorprendido.

Como sempre, odiaba quedarse só nunha decisión da familia.

—Boas noites —funguei, amoucada.

—Ola, guapiña —saudou o garda máis vello con cariño, aínda que o meu cello pregado non lle animou a seguir, de sobras sabía distinguir eu a falsidade naquela voz—. Estamos aquí polo que acaba de pasar abaixo, na aldea.

—Nós non sabemos nada, non temos nada que ver —saltou Lois estragando definitivamente calquera cousa que eu puidese contar.

—Oíde, está fóra de toda dúbida que vós estabades alí —cortouno o garda máis novo—, sabemos que estaban mallando en ti e que ela tentou axudarte, dixéronnolo unhas testemuñas.

—Ese David xa estivera fachendeando por todo Vilacardoso co que lle faría a un corredor —engadiu o maior—, que lle daría unha boa lección coa axuda duns cantos colegas. Ademais, esa rapaciña da casa Ervedelo xura sobre a Biblia que ti fuches defen-

der o teu irmán deses túzaros, e nin digamos desa muller... Mati, chámase? Mi madriña... defendíate como se foses a súa filla –sentín desexos de chorar, pero de felicidade. Naquela casa parecían acollerme como a unha máis até nunha situación tan extraña como aquela, malia aqueles ollos de terror de Zoila que sabía ían supor como mínimo unha suspensión de calquera tipo de charla ou invitación futura-. En fin, vós corroborades iso?

—Atacáronnos –saltei ante o inapropiado silencio digno de Lois-, non deixaban de batelo e só fun defendelo, eran varios.

—Si, vale. Pero ti desfixécheslle o pómulo ao fillo do Lagares. Máis de dez puntos teñen que darlle. A ver se a familia decide non tomar ningunha medida contra ti –informounos con aburrimiento o axente novo e coido que os tres corazóns atentos da familia Negro deron similar chimpo.

—Vaites, en todo caso, deixémolo pasar por hoxe –concluíu o axente maior, seica con ganas de regresar á Casa-Cuartel-. Mañá ten que levalos á vila, a declarar.

—Mañá?, en domingo? —preguntou Lois con bastante sorna na súa voz.

—Claro, é o xuíz de garda. Xa teriades que ir hoxe, se imos coa lei na man —contestoulle o garda máis novo con aceno de enfado.

—Vaites, iso non será necesario, sempre e cando os pais se fagan cargo dos rapaces até mañá, de acordo? —temperou o axente maior—. Vaian cedo, eh? —ordenoulle á miña nai—. Veña, adeus.

Tío Antón e papá deberon cruzarse co coche-patrulla ao volver do galpón tal e como demostraban cadanseus ollares de interrogación.

—Isto é unha desgraza —tatejou miña nai, aguantando un salouco—, Xandra atacou o do Lagares.

—O do Lagares?

—Ese non é sobriño do...? —engadiu tío Antón.

—Pois claro que o é, sábeo todo o mundo —impou mamá, e levantou a man para darme unha la-

bazada—, a ver agora que vai pasar —fungou baixán-
doa derrotada.

—Ela só quería axudarme, ese mamalón esta-
ba a bater en min mentres outros me suxeitaban.

A defensa da miña actuación foi inmediata-
mente interrompida por unha labazada na caluga.
Lois ía protestar, pero seica porque sabía que se en
calquera outro momento esta protesta non serviría
de moito, e neste ía servir de menos, preferiu calar
e refregar a zona afectada.

—Pero, como é que volviches entrar en leas?
Non che abondou coa rifa do outro día? —pregun-
toulle retoricamente tío Antón—. Agora a saber os
problemas que chegan a esta familia pola túa falta
de sentidiño.

—O que pasa é que este rapaz fai o que lle
peta, e así nos vemos agora —fungou papá con noxo
e toda a ira contida desbordou do ánimo aínda a
medio formar do meu irmán maior. A súa patada
ao paraugueiro foi tan violenta que fendeu o vello
cubo metálico ante o colectivo aceno de abraio e

tamén de medo do resto da familia. Os pistóns da frustración seguían en movemento e a esa patada ao paraugueiro seguiron outras máis desordenadas aos paraugas caídos e ás botas que formaban a carón da xa inutilizada peza.

—Vale xa, Lois —conseguiu ordenar mamá por fin.

—Non podo máis, eu non fixen nada e estas contra min —berrou fóra de si—. Case me matan eses túzaros e vós aínda me botades a culpa de algo que non sabedes se vai pasar.

—Seica o rapaz ten un pouco de razón —aceptou o tío Antón—. Tampouco podemos dar por seguro nada. Don Pascual ten un trato desde antigo, e non vai vir agora con que uns rapaces pelexaron.

—Pero, o seu sobriño.... —apuntoulle mamá convenientemente.

—Si, o seu sobriño, non o seu fillo, tampouco lle vai importar a un home tan serio un lacazán como ese. Veña, acouguemos até mañá polo me-

nos, pero eu coido que don Pascual saberá manter o seu trato. Xa o tiveran os seus devanceiros, non vai fallar el.

—Sempre cobrou... —aceptou, fungando, meu pai.

—E os gardas non parecían preocupados —engadiu miña nai, máis para convencerse a si mesma.

—Veña, pois todos á cama. Temos que coller o coche das sete para falar con ese xuíz. Tito quedará co teu irmán —decidiu papá.

—Pero eu quero ir até a vila tamén —esixiu Tito, mais parou ante a mirada de mamá cortando aquela demanda. Fomos aos nosos cuartos sen dicir máis nada, aínda que todos seguíamos con ganas de discutir a cuestión.

A noite foi lenta na súa rapidez. Non conseguín durmir, e coido que Lois tampouco, seguramente ninguén da casa, agás Tito, do que me chegaba o ruído da súa respiración tranquila en medio dos seus soños tamén tranquilos. Mantívenme esperta

todas esas horas de escuridade quente como o día, desexando que non chegase a mañá. Erguémonos ás seis e, tras vestirnos coas nosas mellores roupas, baixamos no chimpín até a vila. Alí tivemos que esperar na parada de bus aínda un cuarto de hora que transcorreu no silencio castigador que meus pais tan ben sabían manexar nesas ocasións. Fixemos unha viaxe coa peculiar compañía dalgúns rapaces de Vilacardoso que a esa hora baixaban aos *after hours* da vila e que, recoñecéndonos, murmuraban entre eles, seica sobre o acontecido o día anterior. Chegamos ao noso destino con só doce minutos de atraso sobre o sempre incumprido horario daquela liña de transportes, aínda que os catro desexaríamos que aquel coche seguise en ruta durante moitas máis. No xulgado tomáronos os nomes e fixéronnos esperar máis de vinte minutos nun corredor, entre torres de caixas de cartón ateigadas do que se chamaban expedientes e, nin sequera mentres loitabamos polo noso espazo con aqueles papeis, papá e mamá dixeron nada. Sei que Lois naqueles intres daría de boa gana unha patada a aqueles montes de folios e sairía de alí a lume de carozo pero aguantou quieto, mirando o chan con fixeza. Por fin, unha señora encaixada nun traxe azul saíu a chamarnos

lendo un por un os nosos nomes, e escoitar o meu en concreto deume arrepió. Entramos os catro no que era o despacho da señora xuíza, tamén en clara loita por un pouco de superficie libre entre outro monte de papeis e libros de leis. Ela estaba atendendo á pantalla do seu ordenador, mentres a muller do traxe sentaba nunha mesa preto dela despois de lle murmurar algún segredo ao oído.

—Senten, por favor —ordenou por fin a xuíza sen decatarse de que só tiña dúas cadeiras para visitas, pero estabamos tan intimidados naquel sitio que nos apañamos para acomodarnos nelas—. Están aquí polo acontecido onte á noite en Vilacardoso. En concreto, polo acontecido aos seus fillos, aínda menores de idade —a muller do traxe apuntou a correr algo no seu ordenador e entón decateime que todo o que alí se dixese ía quedar rexistrado.

—Eles non fixeron nada, os meus fillos só se defenderon —saltou o meu pai coa voz troante que máis medo me metía, pero que a aquelas dúas mulleres non pareceu facer ningún efecto.

—Estaban a mallar en Lois —engadiu mamá.

—Esperábanme agochados e acantoáronme —explicou o meu irmán maior cunha inesperada tranquilidade—. A miña irmá mordeu o do Lagares para defenderme.

—Esa é a verdade? —preguntou tranquilamente a xuíza.

—Xúrolle polo máis santo que foi así —fungou Lois e a do traxe anotou as súas palabras—. Eu estaba a esperar pola miña irmá na praza da fonte. Ela fora a uns recados e logo eu ía subila a casa na moto, cando David chegou acompañado dos seus cole... dos seus amigos. Xúrolle que eu non lles fixen nada, foron a por min directamente. Xandra mordeu un que me estaba a pegar, porque non paraban por moito que lles pedise.

—E ti que dis... Xandra? —preguntoume a xuíza cun ton bastante amable e eu sentín que a miña gorxa quedaba máis seca que o deserto.

—Eu... eu cheguei á hora á que quedara co meu irmán e atopeino así —dixen con dificultade, como se tivese que loitar por cada unha das miñas

palabras—. Aqueles rapaces estaban a mallar nel. Eu pedíalles que o deixasen pero non me facían caso. Eu estaba moi asustada e non sabía que facer, así que me lancei sobre o que máis lle zoupaba, pero xúrolle que non quería mancalo, que só quería que o deixase.

—Acouga, rapaza, non pasa nada —díxome a xuíza, tendéndome un pano de papel, decatándose entón de que estaba chorando—. En realidade, non seríades culpables, máis ben vítimas dunha agresión por parte dalgunhas persoas maiores de idade e que vostedes poden denunciar —dixo, dirixíndose aos meus pais.

—Non, non será necesario —saltaron eles ao mesmo tempo.

—Seguro? —insistiu a xuíza e eles asentiron coa cabeza—. Como queiran. Quero informalos de que aquí vai constar o que vós contastes. Unha rapaza que ía contigo di o mesmo —na miña cabeza asomou o aceno asustado de Zoila e admireime da súa enteireza—, ao igual que un veciño da rúa que axexou todo desde a fiestra e logo un dos mozos

acabou recoñecendo que querían darlle unha malleira ao teu irmán como vinganza e que acordaron entre varios acantoalo. Xa veremos logo que medidas tomamos con eses.

—Moitas grazas, señora —dixo meu pai cunha humildade que eu na vida lle vira.

—E lembra —continuou a xuíza, dirixíndose a min—, o que fixeches, aínda que xustificade, non se pode repetir, de acordo? Porque a próxima vez eu non poderei deixalo pasar tan sinxelamente e deberei poñelo en coñecemento do Xulgado de Menores.

—Sí, señora xuíza —acceptei eu mansamente.

—Coido que eses que pediron que tomase medidas contra vosoutros non irán máis adiante. Así que pola miña banda dou por pechado o asunto de momento. E ti —dixo dirixíndose a Lois—, será mellor que vaías con máis coidado.

—Pero eu... —fungou Lois, pero calou sobre todo ao sentir na súa caluga os ollares feros de papá e mamá.

—Xa sei que te acantearon e que saíron varios contra ti —continuou a xuíza—, pero está claro que sabían que contigo ía haber lea, así que será mellor en futuros encontros que te afares e sigas o teu camiño. Deixa as valentías para outras ocasións, de acordo? Nestes casos, para o único que serven é para ter máis problemas.

Tras unhas sinaturas dos meus pais nuns papeis que a muller embutida no traxe sacou dunha impresora e unhas cantas frases máis de despedida, por fin, puidemos abandonar aquel edificio. A sensación de liberdade ao verme no medio da rúa foi única, superior incluso ás veces nas que me lanzaba a rolos desde o outeiro, cando tiña a idade de Tito.

—Vaites, ben nos foi, despois de todo —dixo miña nai aliviada.

—De momento, estamos a ben coa xustiza, pero aínda nos espera ver que arranxan en Vilacardoso —concluíu meu pai, máis pesimista.

—Pero, de momento, estamos libres —dixo Lois, tamén claramente aliviado—. Que? Imos quedar a xantar aquí?

—Aquí? Na vila? —preguntou incrédulo meu pai, como se lle propuxese ir a un restaurante de luxo e non a calquera humilde tasca das que pensaba o meu irmán. Eu estaba completamente de acordo coa súa idea, pero, como non deixáramos de pasar un mal trago no xulgado por unha acción miña, preferín calar e non engadir máis motivos de queixa sobre a miña persoa.

—Home, e por que non?

—Temos que volver canda o teu irmán e o teu tío —recordou miña nai.

—E como? Aínda son as once, e o primeiro bus do domingo para Vilacardoso sae ás catro da tarde. Ben podíamos ir dar unha voltiña e logo xantar en calquera sitio.

Mamá ía rebatelo, pero recoñeceu que, por unha vez, o seu primoxénito tiña razón. Porén, os

maiores da familia Negro seguían sen querer dar beneficios á hostalaría do lugar.

—Pois a ver como nos apañamos para chegar á casa á hora do xantar.

—Pero mamá.... —protestou Lois, ao tempo que paraba unha furgoneta á nosa altura. Cando recoñecín o modelo e, sobre todo, aos ocupantes o meu corazón empezou a axitarse tanto no meu peito que tiven que pechar con forza a boca para que non atopase burato por onde saír.

—Ola, veciños —dixo o condutor, asomando pola ventá cun claro aceno de incomodidade—, sei-ca van volver a Vilacardoso? Podemos levalos.

Sentado na parte de atrás distinguíase a cara riseira de Rubén, o verdadeiro impulsor da oferta. Meus pais dubidaron durante uns intres que a min me pareceron eternos e, por fin, aceptaron, movidos sobre todo pola súa innecesaria e marabillosa présa para regresar. Como a máis pequena daquel grupo tocoume ir para a parte de atrás, acompañando ao outro pequeno do vehículo. Rubén reci-

biume ao seu carón cun inesperado sorriso que de novo acelerou o meu pulso. Resultaba sorprendente en que momentos tan pouco propicios se podían cumprir algúns dos teus soños, pero eu neses intres non estaba para valorar esas verdades da vida.

#euquedolendo
#baíaconnósnacasa

From: Zoila Romil Gutiérrez
<zoilapretty@freemessenger.com>
To: Jonathan Crego Alvar
<jcregoalvar@correiodebalde.gal>
Subject:
Date: Sun, july 09, ... 21.59:11

Non sei por que che fixen caso onte, só porque por fin che deu por chamarme e por teimar en que non podía deixar á túa irmanciña sen máis datos sobre ese demo de marqués de Vilacardoso e toda esa leria das supersticións dos sitios pequenos. Certo é que logo de oír a túa voz quedei máis tranquila.

Non pensaba achegarme nunca máis a esa Xandra, esa é a verdade. Tampouco pensaba fuxir dela se a atopaba de fronte, pero é que iso que me contaches sobre os corredores e o recordo do de onte é demasiado forte como para

finxir que non pasou nada e seguir como se tal cousa, pero a casualidade é como é e fixo que a furgoneta en que ela ía case me atropelase cando regresaba de mercar os xornais e por iso puiden decatarme de que ela viaxaba na parte de atrás. Pararon só uns metros máis adiante e eu aproveitei para correr canda eles. Polas portas do vehículo saíron quen logo resultaron ser os pais e mais o irmán maior, mentres que polo portón traseiro baixou, en primeiro lugar, un rapaz que se me facía moi coñecido e que logo identifiquei como o que ela fitaba no Burguer o outro día e, por fin, Xandra.

Sabes? Xuraría pola miña nai que esa Xandra está toliña por ese rapaz. De verdade, tiñas que ter axexado coma min as súas miradas, nin na mellor película romántica ves cousa tal, e non rías por isto, só estou a relatarche o que aconteceu. O rapaz subiu de novo á furgoneta e alí quedaron sós en medio da praza os catro desa estraña familia. Daban unha presenza conxunta imponente, así que nin sei como fun capaz de achegarme e chamar a Xandra, vendo o ollar de odio que me dirixiron aqueles maiores. Por sorte, ela informoulles

que eu era a rapaza que fixera a declaración aos gardas e o seu aceno suavizouse un pouco, só un pouco, pois seguían a mirarme con moi mala cara. “Grazas, moitas grazas”, dixo por fin o pai, “os Negro debémosche unha”. Eu só fun capaz de rosmar “non foi nada” pois seguía impóndome moito aquel home. Entón a nai díxolles de entrar na farmacia e Xandra e mais eu quedamos a soas na rúa. Ela sorríame timidamente, como se me temese, e eu sentíame incómoda, sen saber que dicir. Vaia parvada, a min só se me ocorreu soltar de primeiras “ese é o rapaz que che gusta?” e a pobre púxose tan rubia que parecía que lle ía estalar a cara. Sei que debes estar a rosmar algunha maldade sobre as miñas formas, así que supoño que o meu seguinte comentario te alporizará máis, pois para cambiar de tema deume por preguntarlle sobre o motivo polo que lles chamaban os corredores. Xúrocho, Jon, crin que lle ían saltar os ollos do que os abriu. Estaba completamente abraiada e incapaz de artellar palabra e eu non sabía como desculparme porque estaba claro que a amolara pero ben, mais de súpeto ela endureceu o aceno e díxome “nunca volvas falar-me diso, nunca”

cun ton que aterrecería á máis valente. Ves? Ves porque non quería volver falar con ela? Esa Xandra consegue asustarme sen quererlo. Despois, ela sorriume e quitoulle ferro ao asunto. “Lingoretadas da xente”, dixo, como se tal cousa, pero eu estaba tan incómoda que tatexei algunha escusa e metinme correndo na farmacia.

Alí dentro os pais dela estaban a rifar co dono e a piques parecían de chegar as mans. O irmá maior, de feito, parecía que ía tirar todo o que estaba sobre o mostrador pero mantiñase ríxido, como se nesa postura puidese aturar toda aquela situación tan violenta. O farmacéutico repetíalles que se acabara, que non lles pensaba facer máis (a saber a que se refería), e eles repetíanlle, pola súa banda, que tiñan un trato de moi antigo que non se podía romper e que lle pagarían máis pero o farmacéutico seguía tumba e dálle que non había trato que valese ante o que lle fixeran ao seu sobriño, imaxino que falaba sobre o túzaro ao que Xandra trabara. A verdade, a cousa estaba poñéndose tan fea que eu preferín non quedarme a ver como rema-

taba e saín de alí disparada. Na rúa seguía esperando Xandra e débesme unha, malia todo, Jon, vaia se non, con toda a prevención que me estaba a dar achegueime a ela e dixerlle de quedar para falar algún día. Ela aceptou sen moito entusiasmo, supoño que porque tamén lle chegaban os berros do interior do establecemento, pero despediuse cun aviso que a min me xeou o sangue: “iso dos lobishomes son contos de vellas, Zoila, non fagas caso dos ruxerruxes”, pero o peor era o seu aceno, aqueles ollos amendoados... de verdade, Jon, parecía como uns deses monstros sobre os que me estaba a desenganar. Sei que me portei como unha nena pequena, pero fuxín de alí como se estivesen a perseguirme e dígocho de verdade, Jon, arrepiéntome no máis fondo da miña oferta porque, se se me achega de novo, eu son capaz de liscar de onde estea. Penso que non vou ser capaz de seguir axudando a túa irmá, e ben que o tentei, pero é que hai cousas coas que non me atrevo, e dáme igual que me digas que son unha mexericas. Segues a deberme unha porque eu fun até ela e, vendo a prevención que me dá, cumprín á mantenta co teu encargo. A ver en que acaba todo.

Vaites, tamén hai que dicir que ao cabo hoxe foi o mellor día que tivemos no que levamos aquí: Por fin temos hóspedes!!! ☺ ☺ ☺ ☺ ☺ ☺ ☺ Mamá e Mati están máis contentas que se aloxásemos á Familia Real, pero a verdade é que foi unha gran sorte: despois de xantar chegou pola casa unha parella dicindo que tiñan moitas ganas de pasar unha tempada aquí e que nos alugarían calquera carto dispoñible. Non lles importa nada que esteamos aínda en obras e nin sequera necesitan que lles arrumben a habitación porque din precisar dunha gran tranquilidade para traballar (segundo lle explicaron logo a Mati, son escritores, e necesitan un sitio completamente silencioso e afastado para rematar cos seus libros sen atrancos). É un home que non vai morrer dos cincuenta e unha muller bastante máis nova, moi serios e calados. Nin a mamá nin a Mati lles soaron os seus nomes pero tampouco van coñecer a todo o que escribe un libro, sobre todo agora que estamos tan lonxe de librarías e bibliotecas, aínda que a min a cara del sóame un pouco, seica o vin nalgunha foto.

Como di mamá: “veunos Deus ver”. Pagáronnos por anticipado dúas semanas e aceptaron o primeiro prezo que lles dixo ao chou Mati (a mágoa é que, ao mellor, se lles podía pedir máis, vendo o rápido que aceptaron). Aloxámoslos no cuarto que arranxamos na antiga co-ciña, que é realmente o único que está ben e con cuarto de baño no interior, aínda que ten moi poucos mobles e queda no que agora é a parte traseira da casa pero eles non lle puxeron ningunha pega, ao contrario, estaban encantados coa intimidade que lles garantía.

Cando eses dous se encerraron no cuarto tras meter a súa equipaxe, coa que nin houbo que axudalos pois apañáronse perfectamente, Mati e mamá puxéronse a rir e a facer o parvo bailando con pasos esaxerados e, por unha vez, a min non me molestaron. Había tempo que non as vía tan contentas e seguro que por primeira vez desde que chegamos aquí pensaron que o negocio pode ir adiante. Agora, elas saíron a tomar unhas cañas para celebralo e eu preferín quedar aquí escribíndoche. A parella segue pechada na súa habitación e non quixo

nada de cea, din que se encargarán eles das súas comidas e que non temos que preocuparnos de nada mentres estean aquí. Un verdadeiro choio.

Se che coincide, dille a Vane que me mande de novo o número de Liliana, que non sei onde o teño e necesito falar con ela sobre uns apuntamentos que lle deixara (xa toca pórse a estudar). E ti, a ver se chamas máis ou, polo menos, escribes máis emilios nos que non esteas sempre a esixir.

Biquiños.

ZOILA

P.D.: Xa sabedes cando ides vir até aquí coa caravana? Estou desexando verte, e tamén falar con Nuria. Ao mellor, se lle presento a Xandra, consegue unha información máis precisa para o seu traballo da universidade.

A nosa peor suposición cumpriuse ao cabo; Aporén, durante un tempo eu comporteime como se non fose comigo. Non podía quitar da miña cabeza a viaxe de volta con Rubén e ante esa marabilla ningunha desgraza podía enturbar o meu ánimo. Foran os mellores corenta e cinco minutos da miña vida, malia as miradas de esguello de papá e mamá, as de burla de Lois e as simples olladas aburridas polo retrovisor do pai de Rubén. Afortunadamente, este é un lingoretas sempre en busca de público que o escoite, así que emborrachou aos tres maiores da familia Negro coas súas opinións e teorías sobre o novo negocio na casa Ervedelo, pois as novas sobre o incidente do día anterior non lles chegaran porque pasaran o sábado en casa duns familiares na vila. Unha vez máis, Zoila e a súa familia viñan na miña salva-

ción. Rubén e mais eu permaneciamos a meirande parte do tempo nun cómodo silencio de quen non necesita palabras inútiles. Só de cando en vez sinalabamos algo do camiño e sorriámonos con timidez.

—Temos que falar —murmurou Rubén, tras comprobar que ninguén nos atendía.

—Claro que si —murmurara eu tamén, demasiado cansa de seguir amosando uns modos que en absoluto quería—, cando ti queiras —engadín, sen decatarme nese intre que esa afirmación non se podía cumprir con facilidade.

—Mañá vou pasar preto da túa casa coa bici, quedamos ás doce no pío da Costa Vella? —preguntou nun novo murmurio que máis foi unha caricia na miña orela e eu asentín cun leve movemento de cabeza que resumía todo o que pasaba dentro de min neses momentos. El sorriu e fixo algo que será o composto de miles dos meus recordos futuros: colleume a man e mantívoma collida case toda a viaxe cos dedos entrelazados, tal e como adoitan collerse as parellas que ás veces axexaba no seu pa-

seo reconcentrado. Os restos desa presión sobre a miña palma foron o anestésico que me facía descoi-
dar calquera outra cousa que non se dirixise á hora
e emprazamento concretos que xa tiña gravados na
miña cabeza, pero as cousas bonitas teñen minuto
e segundo de caducidade.

—Que imos facer? —impaba a miña nai bulin-
do desorientada pola cociña, e foi precisamente ese
ton de queixa, tan pouco afeita a que viñese daquel
ser que eu sempre considerara o máis imperturba-
ble sobre a terra, o que me fixo centrar no grave
problema que tiña a miña familia.

—Eses miserables... debería entrar de novo e
botarlle abaixo todo o negocio —fungaba Lois ira-
cundo—. Os moi ladróns non queren devolvernoso
que é noso. Teriamos que...

—Basta xa, Lois, estamos na lea que estamos
por eses arrebatos, así que non veñas de vaqueiro
—cortou o tío con fereza.

—Pero Antón...

—Se queredes, baixo eu a desculparme, a ver se... —suxerín eu, morta de medo pero con renovadas forzas ante a promesa do día seguinte.

—Oxalá servise, pero ese desgraciado non atende a razóns. Xurou que nunca máis nos vendería nada, e que ante o ataque á súa familia, non había compromiso que valesse —explicou papá de mala gana.

De súpeto, Tito entrou na casa, rindo como adoitaba, e, ao vernos con aquelas caras, asustouse un pouco, pero a súa alegría infantil podía con calquera sombra de temor e tras saudarnos alegremente, entrou no seu cuarto a xogar un pouco antes do xantar. Mamá volveu impar.

—Aínda hai preparado suficiente, o problema virá despois, cando non teñamos a quen acudir —fungou, poñéndose a preparar a comida do día con furia, como se no seu tallado frenético da carne puidese aliviar a súa angustia.

Eu tamén me metín no meu cuarto, pero para pensar. Non tanto na próxima cita con Rubén como

no que a nosa familia podía facer, pero estaba demasiado preocupada e non tiña ningunha idea. Sentíame obrigada a buscar algún tipo de solución, pero recoñecía que nin a miña pobre experiencia nin os meus escasos coñecementos servían para nada que non fose dar voltas inútiles a todos os acontecementos das últimas vinte e catro horas, incomprensibles na súa estraña variedade. O recordo do sorriso de Rubén viña salvarme e o comodín do pensamento positivo entraba en xogo entón lembrándome que aínda tiñamos unha marxe de tempo para solucionar o asunto. O resto do día paseino nese xogo mental de bambán entre a desesperanza e a ilusión rodeada polo silencio de castigo dos maiores e o rosmar continuo de Lois prometendo imposibles vinganzas coa xente do lugar. O peor foi o pequeno incidente da noite, antes de deitarnos, que adquiriu tons de traxedia e que supuxo outra noite de insomnio máis para os maiores da familia Negro.

—Vaiteis, caéronme unha chea de pos no vaso —comentou sen maldade Tito cando se estaba a preparar a súa dose da cea. Mamá chegou ao seu carón a tal velocidade que asustou o neno e os que estabamos no cuarto, como se fose unha aparición inesperada.

—Que fixeches? —berraba horrorizada sacudíndoo e Tito non era capaz de artellar palabra, bloqueado ante esa insospeitada reacción daquela que sempre estaba a darlle mimos e pasarlle todas as travesuras—. Sabes o que acabas de facer?

—Mamá —choraba, desesperado—, eu non fixen nada. Estaba a botar a medicina no vaso e caeume de máis, pero temos outro frasco e mañá podemos mercar máis.

—Outro frasco?, mercar máis? Ti sabes o que estas a dicir?

—Mamá —impou Tito aterrorizado, mentres corría a refuxiarse aos brazos do máis tranquilo tío Antón.

—Acouga, muller —recomendou este—, o pequeno non ten a culpa. Nin sequera sabe do que estás a falar.

Lois non puido aturar toda aquela escena e saíu fóra. Desde a fiestra podía velo dando voltas como se estivese encerrado nunha gaiola. Saín con el, coa

intención de tranquilizalo, pero os seus nervios estaban demasiado tensos para aceptar o consolo que unha irmá pequena lle puidese ofrecer.

—Fixémola boa, fixémola boa de verdade —fungoume.

—Acouga, Lois —dixen eu sen forzas.

—Isto vai empeorar, e o pobre Tito... Temos que facer algo.

—E que podemos facer? Seica se fósemos á vila... —avancei eu sen forzas.

—Iso non vale para nada sen eses papeis, ben o sabes —cortoume Lois, enfadado, como se o acabase de insultar.

—E que podemos facer entón? —pregunteille, molesta, pero a resposta fíxome desexar ter quedado calada.

—Non sei, pode que se chamásemos a ese ghi-cho... —contestou lentamente Lois, como se a súa

frase encerrase o perigo que de verdade representaba—. Por chamar non pasa nada e el dixo que nos axudaría no que necesitásemos.

—Vaites, Lois, de verdade estás a falar en serio? —saltei horrorizada comprendendo que non tirara o papel da moto e que de verdade o estaba considerando.

—Só sería unha chamada, e non a faría desde a casa. Baixaría á cabina. Vemos o que nos pode ofrecer ese homiño e ao mellor hai xeito de axudar a Tito.

—Pero, estás tolo?

—Tolo? Non, en absoluto —contestou con febreza-, estou a buscar unha solución para o que ti e mais eu estragamos, que cres? Temos que buscar unha solución, porque o medicamento non é eterno e se volve pasar algo como o de hoxe antes dun mes Tito quedará sen el.

—Lois, home —dixen intentando amosar unha calma que non tiña nin por asomo-, xa sabes o que

Ile pasou á nosa familia cando fixo caso de homes como o que nos falou o sábado, sabes o que os Negro sufriron e ti aínda queres empezar de novo con iso.

—Pero non son os mesmos tempos, Xandra.

—Lois, tes que me prometer que non vas chamar ou, se non, dígollo a papá e mamá –decidín.

—Delataríame? –preguntou el escandalizado.

—Se é necesario, si –teimei eu–; xa buscaremos algo, pero non iso, de ningún xeito.

Lois rosmou un pouco máis e volveu á casa e preferín dar por entendido o seu xuramento. Eu permanecín un pouco máis alí fóra, até que mamá me chamou. Tampouco fun capaz de durmir, e non tanto polo acontecido no día ou pola marabillosa promesa do seguinte. Entendía, tal e como Lois supoñía, que se facía necesario pensar en algo que protexese a familia Negro, non só a Tito, o membro máis feble. Asumía esa responsabilidade, pero sentíame demasiado pequena ante todo o que

representaba, así que unha nova noite transcorreu entre voltas en busca do esquivo sono, probable ex-compañeiro naquela casa.

Pero a promesa do que esperaba ás doce a carón do pío da Costa Vella fíxome erguer como se gozase do mellor dos descansos. Almorcei tentando disimular un sorriso invencible, completamente inapropiado na casa nun tempo de tan grandes incertezas. Con esa buscada discreción fixen a miña cama e axudei un pouco a mamá pola casa antes de baixar ao punto da cita. O pío estaba nos límites dos sitios polos que meus pais aínda me deixaban mover. Até alí baixei axiña e, ao ver que non había ninguén, sentín durante uns espantosos minutos que era unha broma cruel, o costume do resto de Vilacardoso coas rapazas coma min, pero, antes xusto de que puidese afondar máis nesa idea, divisei ao máis marabilloso ciclista subindo con dificultade os últimos tramos da estrada. Seica previndo o aspecto de can de debuxos animados, non levaba o seu casco, nin o seu uniforme habitual para montar na bici. Pola contra, vestía uns jeans e unha camisa novas, propias de quen acode co seu mellor aspecto a unha cita importante, e iso emocionoume dabon-

do, por moito que cando chegase ao meu carón eu estivese parapetada no meu aceno serio de diario.

—Ola, Xandra, levas moito esperando?

—Acabo de chegar.

—Tiña medo de chegar tarde, porque as últimas curvas son moi duras, pero apurei e até conseguín chegar dous minutos antes. Pero, claro, cando vin que xa estabas, pensei que che fixera esperar e non quería que estiveses aquí a pasmar —seguiu dando voltas ao breve tema e eu non puíden evitar sentir moita tenrura ante aquela xenuína preocupación polo meu benestar. Malia que nun primeiro momento quería manter a miña habitual seriedade, acabei sorrindo ante todas aquelas repetidas explicacións—. De verdade, todo se me complicaba antes de subir, mesmo, cando estaba a sacar a bici do garaxe, topei de bruços con Brais e o moi prosma tívome de leria unha chea —o meu sorriso quedou entón conxelado ao identificar a aquel interlocutor como o veciño dos Lagares. Crin que ía botarme a chorar, pero conseguín artellar a miña pregunta:

—Contouche entón o que pasou o sábado?

—Si, ao moi lercha todo o tempo lle foi pouco para virme co conto –contestoume, adoptando tamén un aceno de gravidade—. Como son, parece que non houbera outra cousa no lugar sobre a que falar.

Sentín que todo daba voltas e se detiña nese mesmo intre, pendente na súa continuación do seguinte que puidese dicir aquel que chascaba a lingua con aceno de noxo, pero Rubén parecía terse quedado mudo, el, sempre tan rápido nas contestacións nas aulas, estaba absorto, como se a imaxinada secuencia de feitos lle retirase o don da palabra.

—Non dis nada? –acabei por preguntar, xa coa angustia rubindo até a mesma punta da miña cabeleira. El miroume estrañado, como se non comprendese o sentido da miña cuestión.

—Aquí é moi preto da estrada, non estaríamos mellor nese banco? –indicoume el empuxando a bici cara ao noso lugar de reunións e eu seguino

como unha autómatas. Aquí vai tanta calor como na aldea, e, polo menos, estaremos á sombra.

Sentamos xuntos e durante un momento permanecemos en silencio. Só podían escoitarse os mosquitos e o canto dalgún paxaro nas árbores, pero eu cría que o rebumbio do meu corazón, acelerado a límites para min insospeitados, acabaría imponéndose a toda aquela calma. Rubén sorriu levemente entón.

—Ese do Lagares é un mamalón, igual que toda a súa familia, son unha manda de túzaros, deben estar a mal con medio Vilacardoso.

—Si —asentín case sen alento.

—Agarrar o teu irmán para que outros lle mallasen, hai que ser ben mala besta para facer algo así, porque iso foi o que pasou por moito que Brais e os demais teimen con que Lois zoupalara a David o outro día e que merecía unha lección. Non se pode facer iso.

—Si —repetín, aínda sen folgos.

—Fuches moi valente saíndo na defensa de Lois, ese parvo de Fran debe pesar o dobre ca ti e é moito máis alto.

—Non, eu...

—O que non sei é como non corriches a enxau-gar a boca con lixivia polo menos, co sucio que é ese porco, pero fixeches ben, eu nin sei o que lle faría a alguén que se metese con miña irmá, mi ma, coido que lle guindaría o primeiro que me viñese á man.

Foi un impulso como nunca antes tivera e que coido que nunca máis terei, pero o seguinte que me vin facendo foi dándolle un bico que tentaba ser inicialmente nos beizos e que polo meu apresura-mento aterrou a medias no seu asomo de bigote, pero axiña corrixín esa imprecisión coa súa com-pleta colaboración, encantado daquela resposta tan explicativa. Ao igual que na festa de fin de curso do colexio, aquel bico tiña a torpeza do suceso in-esperado e pouco repetido, pero, ao contrario que nela, a intención do meu acto sobrepoñíase a todas as dificultades que seguía tendo presentes. Bicara a

Rubén porque quería facelo e sabía que el tamén quería bicarme, a suma desas dúas mesmas vontades deu aquel intre máxico no que esquecín o do sábado, a xuíza, a ira de Lois e mesmo a medicina de Tito. Cando nos separamos, Rubén tiña o sorriso máis radiante do mundo.

—Isto é... Xandra, temos que saír, iso é o que eu quería dicirche —atropelouse no seu entusiasmo—, non deixo de pensar en ti desde o da festa do colexio, e podemos ir xuntos, dáme igual o que digan algúns colegas.

—Pero, Rubén, eu non podoo —saltei, de novo dominada polos meus vellos temores.

—Non che estou a dicir que sexas a miña moza, se non queres, xa sei que iso soa moi forte, pero podemos ir xuntos algún día á sala de festas, ou tomar algo, ou ao río.

—Non sei, eu... —as miñas ganas estaban en brava loita cos vellos temores, pero o ollar de Rubén podía coas primeiras defensas das miñas prevencións.

—Quero estar contigo cando ti queiras, ou poidas, que fagas como fan Silvia e Daniel —nomeou á abertamente criticada parelliña de 4º C pero secretamente envexada por moitos—, mira, ela axúdao nas Matemáticas e el ensinoulle a andar co ordenador. Ou sexa, tampouco quero que me axudes coas mates, aínda que ti as controlas moito e sería xenial que me botases unha man co exame de setembro...

—Que queres? Que nós sexamos a nova parelliña feliz de cuarto ou seica unha profe de balde? —preguntei semellando unha ironía que non sentía, desexando no máis fondo unha resposta afirmativa en calquera dos dous extremos, aínda que claramente máis no primeiro.

—Non, si... quero dicir... Dá igual o que diga a xente, pero poderíamos, por exemplo, ir os dous xuntos á Romaría das Palmeiras, quedache aquí cerca e é pola mañá e, non sei, coído que estaría ben, non? Quero dicir, sei que non estás moito por ir por aí, pero é que, esa romaría... —o seu aceno de desconcerto resultaba entenededor, pero eu seguía na miña pose de suficiencia.

—Pero aínda quedan un monte de días para esa romaría —resumín disimulando a miña ledicia.

—Xa o sei, pero quería avisarte axiña, porque, porque... Xandra, ti es a rapaza que máis me gusta do colexio —acabou por recoñecer.

—Do colexio?

—Do colexio, de Vilacardoso, de todas as partes. De verdade, es a máis guapa e a mellor de todas, o que digan na aldea é por pura envexa, tes nun só dedo máis talento que todas as demais, e eu quero que saíamos xuntos, e dáme igual as chorradas que digan. Por favor, vaíamos xuntos á Romaría das Palmeiras, polo menos, acompañame a dar unha voltiña por alí. Sei que eu tamén che gusto un pouco, pode que até che guste tanto como ti me gustas a min, aínda que agora te poñas interesante, ti a min non me enganas. O teu bico dicía máis cousas que todos os discursos do mundo.

—Eu... —tatexei, afogada pola emoción, pero o maldito intre de completo silencio que o lugar artellou para a miña contestación permitíume dis-

tinguir a coñecida voz e a outra menos coñecida pero identificable como a nova ameaza que pendía sobre a miña familia—. Agora teño que deixarte, e ti debes marchar agora mesmo —ordeneille nun ton tan imperioso que Rubén subiu á bici nun chimpo.

—Pero, que pasa? —preguntoume parando unha vez superado o abraio inicial.

—Por favor, Rubén, agora tes que deixarme, xa seguiremos falando —supliqueille, con medo de perder a miña pista e, á vez e, o que era máis importante, a miña oportunidade con el, pero o tempo apuraba.

—Tan cedo? Entón quedemos despois no Centro Comercial e seguimos falando.

—Non me deixan baixar estes días, nin sequer debería estar aquí, e agora debes marchar —insistín, ao bordo das bágoas.

—Está ben —aceptou el, comprendendo a miña angustia—, pero polo menos dime que virás comigo a esa romaría.

—Vale, é dicir, non sei se me deixarán. Ademais, faltan moitos días.

—Dá igual, unha cita é unha cita, aínda que sexa dentro dun século, así que quedamos aquí á mesma hora o día da festa e baixamos xuntos, de acordo? Mira que se non vou buscarte á túa casa mesmo —avisoume alegremente mentres empezaba a pedalar e axiña o perdín de vista tras a primeira curva da estrada. Tiña unhas inmensas ganas de quedarme alí quieta, gozando do que acababa de acontecer, pero púxenme ao que tiña que ser a miña principal misión e en poucos segundos conseguín situar a procedencia das voces. Achegueime agochándome tras árbores e fentos e preto de onde pararamos a moto o sábado atopei a Lois falando con aquel mesmo home que nos ofrecera axuda e días antes estivera a espreitar polo noso eido. Non conseguía escoitar a conversa pero o home parecía estar sendo o suficientemente convincente para que Lois asentise unha e outra vez. Quería saír e espantar aquel intruso, pero o propio horror pola escena mantúñame paralizada. Por fin, o home, tras unha nova chea de razoamentos, despediuse do meu irmán e, tras subir ao seu coche vermello, marchou de alí. Entón eu saltei diante de Lois.

—Pero, ti estas tolo ou que? —berreille alporizada—. Onte prometiches que non ías falar con el e agora...

—Eu non prometín nada —rebateume dignamente—, simplemente, estou tentando axudar a Tito, e coido que este é o xeito. Ese home díxome que el nos pode conseguir todo o medicamento que necesitamos.

—Pero, ti de verdade o cres?

—A ver, que remedio nos queda, eh, Xandra? Que remedio? —saltou el, enfadado—. Só sei que, se acepto a súa oferta, Tito terá o medicamento e, por fin, farei algo útil para todos.

—Non, Lois, non.

—Ademais, xa estou farto de todo, non podo máis, e papá e mamá non me comprenden. Non deixa de ser o mellor. Polo menos, alguén me trata como a un home e non como a un neno.

Lois marchou de alí a grandes alancadas e eu quedei como se me chantasen a aquel lugar, esmagada pola lembranza das vellas historias que parecían repetir a súa maldición nestes novos tempos. Sabía que tiña que facer algo, pero o medo e, sobre todo, a tristura, impedíame pensar con claridade. A ilusión pola Romaría das Palmeiras quedaba no burato dos desexos que nunca se verían cumpridos.

#euquedolendo
#baíaconnósnacasa

From: Zoila Romil Gutiérrez
<zoilapretty@freemessenger.com>
To: Jonathan Crego Alvar
<jcregovalvar@correiodebalde.gal>
Subject: Visita ao arquivo e +
Date: Tue, july 11, ... 13:49:45

Ola, nin imaxinas a de novidades que teño que contarche, tantas que nin quixen esperar á tarde e escapei ao ordenador mentres mamá e Mati acaban de preparar o xantar. Hai de todo, pero a verdade é que a bomba está, unha vez máis, en todo o referente a ese marqués de Vilacardoso que xa parece da familia.

Hoxe tiña que baixar ao Concello a recoller uns papeis de mamá e aproveitei para ir ao Arquivo Municipal, tal e como me dixera Xandra (para que Nuria vexa o que me preocupo polas súas notas, a ver que agasallo me trae cando veñades até aquí, he, he, he).

Se o vises, dá arrepios ese sitio. É un sotá-rrego cheo de atados de papeis amarelentos e andeis e máis andeis de carpetas vellísimas. Segundo parece, até hai uns meses só deixaban entrar a funcionarios do Concello, pero agora é de acceso libre para todo o mundo, malia que a escuridade do sitio e os montes de po quitan as ganas de achegarse a calquera. Alí abaixo hai un home cunha pinta rarísima que parece sacado dunha peli de terror, pero resultou ser un señor moi agradable. Pedinlle información sobre o marqués e en cinco minutos colocábame nunhas mesas unha ducia de libros e boletíns sobre ese devanceiro.

Agora vén o bo: revisei por enriba e por abaixo todo aquilo e aí non había ningunha das informacións que esa Xandra dicía. De verdade, foi algo rarísimo. Nada sobre o seu nome de don Silverio, nin de que fose un estudoso de nada. Eran, máis ou menos, os datos que aparecían resumidos nos paneis do Centro Comercial. Pregunteille entón ao tipiño, a ver se había máis cousas, e flipa co que me dixo: non hai máis datos seguros sobre ese marqués. É todo un misterio a súa vida e, ma-

lia que aquí se está sempre co marqués para acá e marqués para alá, realmente é máis unha lenda todo o que se lle atribúe, porque o certo é que, segundo parece, era un home moi reservado que, salvo as catro cousas que se saben sobre a cardosina, o seu título nobiliario e pouco máis, mantivo a meirande parte da súa vida en segredo.

Está claro que esa Xandra é unha verdadeira mentireira, ademais dunha tía rara á mantenta. Desde logo, agora entendo un pouco a desconfianza que lle teñen por aquí, porque xa me dirás para que me insistía tanto en que baixase ao Arquivo. Avisa a túa irmá de que todos os datos que lle pasei deben ser unha invención desa rapaza que, as cousas como son, ten máis imaxinación que a do Harry Potter. Só espero que aínda non lle pasase o traballo a ningún dos seus profesores, porque vaia ridículo vai facer se non, mesmo até a poderían suspender, non? Avisaa canto antes.

Pois esta era a nova máis importante, pero hai máis cousas, xa que estamos: vai haber

aquí unha romaría que é moi popular, a das Palmeiras. É preto do monte, empeza a primeira hora da mañá e remata pola tarde, co que non hai problema de horarios. Mamá e Mati non van achegarse porque están moi ocupadas co da casa, sobre todo agora que están ese par de hóspedes, pero parécelles ben que suba con calquera do lugar de confianza, sempre e cando veña recollerme e fale con elas e logo eu regrese á miña hora habitual. Pero non sabes o mellor: esta mesma mañá, cando saía precisamente do Arquivo Municipal atopeime con Helena, Jennifer e Arturo. Ían para o río e invitáronme a acompañalos. A verdade, non me apetecía moito, pero a calor aquí, como sempre, é insoportable, así que fun poñerme o traxe de baño e baixei con eles.

Sigo na mesma, esas Helena e Jennifer son dúas parviñas. Teñen menos conversación que unha postal de Nadal. Porén, Arturo estivo durante toda a mañá moi atento, nada que ver co pailán que hai uns días presumía da súa futura moto. As cousas como son: é un túzaro, pero demostrou ter maneiras, sobre todo cando me veu coa súa invitación para ires xuntos á

Romaría das Palmeiras. Foi unha pasada, até parecía dese gentleman das películas inglesas pedíndomo, todo modais e boas palabras. Díxome que eu lle gustaba moito desde a primeira vez que me viu e que, se eu quería, podíamos saír sós, á marxe do grupo con Helena, Jennifer, Hugo e Ainhoa, que incluso podíamos quedar á saída das clases despois das vacacións, que a el non lle daría corte como a outros que, ao contrario, el estaría moi orgulloso de poder acompañar unha rapaza coma min. Que che parece? Coido que eu me puxen coloradísima e escapei de alí sen contestarlle, pero, agora que o penso, é toda unha conquista pola miña banda, non cres? Ben mirado, ese Arturo debe ser ao cabo dos máis aproveitables de por aquí, e debo ser boa cousa para el se conseguín que trocase dese xeito.

En fin, xa ves a de novidades que houbo neste recuncho perdido da man de Deus, como diría miña avoa. A ver cando ti me contas cousas tan entretidas, que parece que houbera que sacarche as noticias con tirarrollas. Agora voume achegar até o cuarto dos nosos hóspedes, a ver se queren vir xantar ao comedor

ou que lles preparemos unhas bandexas, aínda que nunca queren nada agás o aloxamento. Desde logo, o home é un verdadeiro cocón. Coido que non cruzamos con el máis de media ducia de palabras nestes días. De cando en vez sae a dar unha volta e regresa ao cabo dunha ou dúas horas sen facer ningún comentario nin da calor que vai. Pola contra, a muller é máis curriña. Ás veces vén até onde estamos calquera das tres e charla un anaquiño. Ten unha conversa moi agradable e parece moi interesada en todo o referente a Vilacardoso, gústalle saber das tradicións e das xentes deste sitio e asegura que cando acabe co libro dará longos paseos por toda a comarca e parará en todos os sitios que lle apetezan.

Ui, mamá está a apurarme para que lle cumpra o encargo. Non esquezas avisar canto antes a Nuria.

Biquiños,

Zoila

P.D.: Cando veñades, teremos preparada para vós toda unha adega, como os millonarios. Mati teimou en baleirar o soto de canto traste hai por alí e preparalo para gardar botellas e poñelo como sala de estar ou comedor para estes días de verán, así que imaxina o traballo que me espera estes días subindo todo o lixo que alí abaixo hai e axudando coas obras. Pero todo sexa por recibirvos como merecedes, bandidos, que vos ides atopar cun luxo que nin nun hotel de cinco estrelas.

A comprensión do desastre que estaba caendo sobre a miña familia deixoume durante uns días nun estado similar ao dos hipnotizados, que miran sen ver e se moven sen saber cara a onde camiñan, só impulsados pola voz caprichosa que domina as súas accións. A miña rifa con Lois fora tan grande que houbo un intre que pareceu que nos lanzariamos un contra a outro a baternos até caer, nada que ver coas nosas pelexas infantís nas que acababamos escachando coa risa. Lois xa non parecía meu irmán, non parecía sequera o rapaz que de cando en vez baixaba á vila, non moi diferente do resto da xente nos seus trazos e preferencias e, aínda que os seus actos viñan ditados precisamente pola súa boa calidade de irmán, eu sabía, con toda a miña escasa experiencia e os meus crecentes nervios, que a súa decisión podía ser ese principio da fin do que tanto laiaba o tío Antón.

Por suposto, eu coidarame de contarlle nada aos maiores. Bastantes preocupacións tiñan estes co de Tito, quen xa empezaba a decatarse de que algo marchaba mal e non amosaba a súa alegría de costume. Antón fora até as farmacias da vila cos vellos papeis, pero en todas se atopou coa mesma negativa desconfiada ante a súa petición, algunhas incluso chegaron a dicirlle que non vendían substancias prohibidas. A resposta máis benévola que recibiu foi que o preparado de Tito entraba no apartado das medicinas alternativas e recomendáronlle ir a calquera dos herboristas recentemente instalados na zona monumental pero, unha vez alí, continuou atopándose cos diversos tipos de negativas que as súas estrañas esixencias acababan por provocar. Así pois, meu tío tivo que regresar no último bus da tarde, canso e frustrado polo esforzo case sen recompensa, só a dos remedios habituais dos que fixo provisión polo menos para dous anos. Seica intuindo iso, Tito saíra a darlle a benvida como se regresase da máis perigosa expedición, e moito de certo había nesa imaxe pois, segundo dixo despois na casa unha vez o neno se deitou, un par de veces tivo a impresión de que alguén o seguía, aínda que estaba seguro que o conseguira despistar. En todo caso, pouco importaba esa impresión estando como estaba a ameaza princi-

pal tan enriba das nosas cabezas. Coido que foi nese intre cando empezou a roldarme a idea, aínda sen definir nas súas formas, nin nas súas metas, pero, polo menos, intuía que tiña algo, mínimo, que me aforraba os novos medos que me acompañaban na escuridade da noite e me permitían recuperar vitoriosa a promesa da miña cita con Rubén na Romaría das Palmeiras. Na súa cama, Lois revolvíase inquieto, pero iso xa non era unha novidade neses días. Tentei darlle máis forma á miña idea, pero só cando o sono aceptou arroldarme distinguín algúns dos seus contornos.

—Vou baixar a Vilacardoso por unhas cousas que necesito —dixen no almuerzo con toda a determinación que fun capaz de reunir. Os maiores fíxéronme como se lles falase en ruso, pero eu non me arredrei—, teño que baixar hoxe sen falta. Tamén podó facer recados para a casa, se queredes—. A falta de resposta deles creoume durante uns traidores segundos un agromo de optimismo e co mesmo enfronteime á miña cunca de leite.

—Dime que necesitas e logo, cando baixe polo penso, cóllocho —fungou Antón.

—Pero teño que ir eu —insistín.

—Nin o penses. Está a cousa boa para que Lois ou ti estivédeses a rular por alí —díxome mamá sen ganas—. Ben pode o teu tío traerche esas cousas que necesitas.

—El non me pode facer os recados, teño que baixar eu —teimeei sen argumentos, máis próxima ao estilo que empregaría Tito. A cousa estaba poñéndose realmente mal e aínda eles non se pecharan en banda como adoitaban neste tipo de discusións.

—Home, coido que xa son maiorciño para saber traer as cousas que me encarguen —protestou Antón, molesto.

—Non é iso.

—Pois xa me dirás entón.

Quedei sen palabras directamente e tras tomar o leite en dous grandes grolos, saín da cociña. Se non tiña o seu permiso para baixar, faríao sen el, viñesen as consecuencias que viñesen. A miña idea,

aínda sen definir até onde sería conveniente nunha situación así, esixía esa urxencia, polo menos nos seus primeiros pasos, decisión para a que me convenceron os olliños aínda medio durmidos de Tito cando se ergueu.

—Seguen igual de enfadados papá, mamá e tío Antón? —preguntárame por todo saúdo e eu notei tal nó na gorxa que só puideron responderlle dándolle unha aperta tan sorpresiva que chegou a asustalo.

Procurei axudar nas tarefas de fóra e durante as primeiras horas da mañá estiven coidando dos coellos e das galiñas malia o meu noxo habitual por esas obrigas. Cando vin que os maiores se meteron no galpón encamiñeime devagariño ao carreiro polo que adoitaba atallar nos días de colexio e botéime a correr cara a Vilacardoso. Tiña que facelo o máis axiña posible, así que entrei alí sen minorar a miña carreira. Cheguei á Casa Ervedelo case dez minutos antes do que me levaría nun día normal. Petei na porta pero ninguén contestou. Supuxen que estarían facendo algún recado no centro e de novo saín á carreira. Cruceime cos parvos de Ar-

turo e Jennifer. En calquera outro momento baixaría a mirada ou cruzaría de beirarrúa, pero ese día dirixinme a eles directamente, pois lembraba que saíran xuntos nalgunha ocasión.

—Vistes a Zoila, a da casa Ervedelo? —ambos me miraron como se un insecto lles falase.

—Á miña moza? —falou Arturo coa súa suficiencia parva acostumada.

—Como que a túa moza? —saltou Jennifer escandalizada ante a nova, seica comprendendo demasiado tarde que a nova veciña acababa de estragarlle o seu plan con aquel rapaz que levaba meses acompañando e ao que ría todas as grazas, plan teoricamente secreto pero que sabía até o último becho do colexio.

—Non cho dixen? —continuou el, sen decatarse do efecto provocado—, antes de atoparnos cruceime con ela e quedou en vir comigo á Romaría das Palmeiras, como lle pedira, que sorte. Ía á carreira cara ao Centro Comercial, case non parou comigo —explicoume antes de seguir ambos co seu camiño.

O certo é que eu tamén quedara moi abraiada, sobre todo recordando a súa confesión sobre aquel Jonathan para cuxa irmá estaba a recompilar os datos do marqués. Ninguén que amosa un coitado así podería desexar quedar cun túzaro como Arturo, iso seguro, aínda que ese rapaz ás veces, moi escasas, soubese amosar maneiras civilizadas que o farían pasar por boa persoa (calquera da nosa clase ben podería lembrar como falou coa profesora de Inglés para evitar o suspenso), pero era unha porcentaxe baixísima con respecto ao total. Por iso, non me cadraba de ningún xeito aquela invitación aceptada por unha rapaza como Zoila. Seguín na busca dela coa inquietude que esa reflexión me provocaba e cheguei ao Centro Comercial. A aquela hora da mañá había aínda bastantes establecementos pechados e ninguén dos que por alí andaban era a quen buscaba. Saín sen idea de por onde seguir mirando, pero por casualidade decateime que no bambán do parque infantil estaba ela sentada, dándose pequenas sacudidas e co ollar cravado no chan, como se estivese pendente da saída dunha toupa.

—Ola, Zoila, estaba a buscarte —dixen como saúdo chegando ao seu carón. Ela fitoume con des-

gana un segundo e logo volveu cravar os ollos no chan, nun silencio total. Aínda que tampouco a coñecía tanto, souben que lle debía pasar algo raro, pero non me atrevín a preguntar.

—Mentíste-me co do Arquivo Municipal, alí non hai case nada sobre o marqués —fungou por fin, sen subir a vista do chan e eu sentín que todo o que tiña no meu interior daba un rápido xiro e volvía ao seu sitio.

—Estiveches no Arquivo? —pregunteille case sen voz.

—Debiches pensar que non me deixarían entrar, verdade? Por iso me animabas tanto a ir, para poderte rir de min cos teus contos —quedei tan abraiada que nin fun capaz de atopar unha soa palabra para artellar unha escusa, sobre todo coa conclusión con que rematou—: Es unha mentireira, ti tamén es unha mentireira.

—Oes, eu non... —protestei, ofendida, sen saber realmente que dicir, pero ela botouse a chorar de súpeto.

—Son todos uns mentireiros, e eu son tan parva que non me decataba —impaba coas bágoas escorregando por toda a súa cara e até pola súa roupa, aferrada á cadea do bambán. Eu non sabía que facer e durante uns vergoñentos segundos a idea de liscar sen máis pasou pola miña cabeza. O simple recordo da merenda no Burguer ou do préstamo da camiseta fíxome entender que aquela era unha persoa que eu xa consideraba a miña amiga, alguén que, por tanto, merecía un mínimo pago de compañía e apoio nos malos momentos.

—Que che pasa? —preguntei, a falta de mellores palabras para acougala. Ela seguiu chorando desesperadamente, con todo o seu corpo sacudido por aquela mágoa, e cheguei a temer que lle dese algo malo—. Pasoulle algo a túa nai ou a Mati? Seica a alguén da túa familia da cidade? —avancei sen ter aínda unha pista do que lle levaba a estar así. Ela negou violentamente coa cabeza, como se o que eu avanzase fose unha completa parvada—. Que che pasa entón? —teimeí.

—Que eu son unha parva, iso é o que pasa —contestou por fin, parando no seu choro e cun

noxo que eu nin imaxinara que puidese agromar nunha rapaza como ela-, que me enganaron nos meus fociños e eu estaba tan contenta pensando que todo ía marabillosamente.

—Non entendo —rendinme e a miña claudicación activou de novo a dor nela porque reiniciou os seus choros mesmo con máis forza que ao principio-. Que dixeran? —pregunteille, desesperada. Ela levantouse nun chimplo e, aínda chorando, abrazouse a min tan bruscamente que case damos as dúas no chan. O meu primeiro impulso foi apartala pero conseguín dominalo e preferín esperar a que acougase para afastala.

—Son mozos, fixéronse mozos —saloucou desesperada deixando o meu abrazo e agarrándose con furia ás cadeas do bambán.

—Quen? —murmurei, completamente perdida sobre o que me estaba contando.

—Vane e Jonathan. Os dous. Empezaron a saír xusto cando vin a Vilacardoso, ben lles tardou... Esa bruxa de Vane coñecía perfectamente o

meu con el, pero a moi harpía non parou até... —os seus novos saloucos tiveron o detalle de aforrarlle o relato da escena—. E eu, imbécil como son, pensei que, contándolle a Jonathan o da invitación dese parvo de Arturo a esa Romaría das Palmeiras, lle daría celos e así apuraría a seus pais para que viñesen antes.

Os saloucos acometeron as últimas palabras da súa explicación, deixándoa case sen folgos. Parecía que lle ía dar unha síncope e eu dubidaba entre chamar por axuda ou acabar de saber sobre o que lle acontecera, se ben a contundencia dos feitos xa narrados abundaban para facerme perfecta idea da súa desesperación.

—E Jonathan contestoume cun emilio —proseguiu con dificultade e eu preguntei quen sería esoutro Emilio até que me decatei do que falaba—, dicíndome que lle parecía xenial que eu tamén atopase a alguén, que el e Vanesa levaban saíndo desde a fin de semana que eu marchara e que non mo dixeran antes por medo a que me parecese mal, pero que estaba encantado de que eu tamén tivese a alguén aquí, que o alegraba moitísimo saber que

a súa mellor amiga dese cun rapaz tan agradable como ese Arturo, sobre todo tendo en conta que aquí vou pasar o próximo curso.

—Arturo, agradable! —exclamei eu sen querer, pero era unha información demasiado extravagante para conter as ganas.

—Son unha parva —tatejou—, hai un anaco ese Arturo veume recordando o da Romaría esa das Palmeiras e eu estaba tan fóra de min que coido que lle aceptei a invitación e todo.

—Pero, non podes aceptarlle a un tipiño como Arturo unha invitación así —aviseina, escandalizada—. Nin se che ocorra facelo por nada do mundo.

—E por que non? —protestou ela molesta—. Ao fin e ao cabo, só se trata de tomar algo e escoitar á banda, non?

—Zoila, á Romaría das Palmeiras van só os mozos —expliquei devagar—. É unha tradición de aquí que aínda segue a cumprirse, incluso entre a xente máis nova: cando un rapaz quere saír con al-

gunha rapaza invítala a esa romaría, só a ela –acordeime da miña invitación e un agradable calafrío percorreu todo o meu espiñazo malia a intensa calor daquelas horas–. Se ela non acepta, el simplemente queda polos bares do torreiro cos amigos, pero non participa na festa.

—Vaia parvada!, cada un irá con quen lle pete ou lle cadre, non? –dixo ela, amolada ante o que parecía virle enriba.

—É un costume moi antigo pero aquí segue a cumprirse ao pé da letra –insistín–, por iso é tan importante ter moito coidado a quen lle aceptas a invitación, entendes? Agora Arturo andaba fachen-deando con que ti ías con el a esa festa, e o problema é que todo o mundo sabe que Jennifer andaba tras el, así que...

As súas gargalladas tiñan un son tan estraño que un novo calafrío alleo ás altas temperaturas me volveu percorrer o lombo, só que desta vez era de temor. Non sabía que me resultaba máis preocupante, se os seus saloucos iniciais ou eses risos tan inhumanos, co problema engadido nestes últimos

de non saber en absoluto que palabras de consolo podía artellar sen quedar de papona.

—Son unha imbécil, iso é o que o son —dixo ao cabo—. O que tiña que facer é regresar mesmo a pé e darlle unhas boas labazadas a eses dous, e á lercha de Vanesa arrincarlle o pelo dun tirón por riba. «Aí vas pasar o próximo curso», que rápido querían desfacerse de min. E eu aquí buscándome problemas cunha das únicas persoas coa que teño trato. Isto é unha tolería.

Saloucou de novo con renovadas enerxías, desesperada. Sabía que necesitaba algún apoio, pero os meus problemas seguían pesando de máis para valorar o máis adecuado.

—Síntoo. Síntoo moito —dixen ao chou, empregando esa frase multiusos que o mesmo serve para desculparse por unha pisada como para expresar as condolencias máis sinceras. Ela semellaba non facerme caso.

—Non sei para que tivemos que vir aquí, todo porque as parvas de mamá e mais Mati queren

montar esa estúpida casa nese chabolo inarranxable. Claro, Mati ten unha arroutada coa vida no campo porque está farta do seu choio e aí ten que ir miña nai detrás como unha cadeliña. Ódioas. Odio este sitio –fungou con noxo–, son todos uns ruíns e uns marulos.

—Oes –intervín eu molesta. Ela fitoume como se se decatase nese mesmo intre de que seguía ao seu carón e decidiu pagala comigo.

—Sodes todos iguais –insistiu de novo cos ollos cheos de bágoas–. E ti tamén, ti es unha mentireira –concluíu, seica lembrando de novo o asunto do Arquivo Municipal.

Sabía perfectamente que non falaba Zoila, senón unha rapaza derrotada desde a dor da súa primeira traizón, pero estaba farta de ser cuestionada por todo Vilacardoso para que viñese engadirse unha invitada que non había tanto estaba no pequenísimo grupo das elixidas.

—Non somos todas iguais, pero ti si, ti es unha nena mimada que queres que todo se faga ao teu

antollo —soltei con rabia, esquecendo perigosamente que esa era a persoa á que lle tiña que pedir o gran favor—. Eu non che fixen nada, non tes por que dicirme nada. Eu non teño a culpa de que ese parvo pase de ti.

Quedou fitando cun odio reconcentrado e por uns segundos pensei que se lanzaría sobre min para baterme. Prepareime para recibir a súa acometida e entón o temor turbou o seu ollar e fíxolle trocar os plans. Saíu de alí fungando sobre a súa mala sorte e eu decateime de súpeto do motivo polo que só uns minutos antes estaba a busca-la.

—Espera —ordeneille case nun murmurio, pero ela xa se afastara bastante e non oíu. Corríu até chegar ao seu carón e ela xa me fitou abertamente asustada—. Non marches, por favor, non quería falarche así, perdóame. É que estou moi alterada, por favor, descúlpame. Levo toda a mañá a buscarte para pedirche axuda. É moi importante para toda a miña familia.

—Que? —preguntoume como se non comprendese a lingua na que lle estaba a falar.

—Necesito un medicamento para meu irmán Tito, seguro que Mati ou túa nai poden conseguirmo; non o hai nin aquí nin na vila. Tes que convenelas ti, porque seguro que se eu lles vou coa miña historia non a crerán, pero seguro que ti podes facer porque me axuden.

—Que? —repetiu, máis abraiada— Estás a quedarte comigo ou que?

Notei que se estaba a enfadar e, o que era peor, que non comprendía nada do que lle estaba dicindo. Tamén notei como nese mesmo intre eu empezaba a desesperarme.

—Por favor, é moi importante —teimei—. Ten que ver con todo iso que querías saber do marqués de Vilacardoso. El na súa época axudou á miña familia facéndonos un medicamento para que os que aquí nos chaman *os corredores* puidésemos vivir co resto da xente, por iso el quedou en Vilacardoso e se arruinou, porque sempre estivo ao noso carón para axudarnos, pero agora na miña familia quedamos sen o remedio e Tito vai enfermar se non llo consigo nuns días, porque don Pascual xa non nola

quere facer, e sei que esta historia túa nai non a vai crer, porque no Burguer me miraba como se lle estivese a contar calquera conto, e tampouco Mati parecía moito polo asunto, así que ti es a miña única oportunidade, dado que eu vou ter a culpa do que pase a Tito polo que lle fixen ao sobriño do farmacéutico.

Falara seguido e moi rápido e até sen saber o que realmente estaba dicindo e cando acabei esperei ansiosa a reacción de Zoila. Esta quedara apampada, pero a resposta foi a peor posible e crin que o mundo se me viña enriba:

—Estás tola, estás completamente tola —ros-mou con odio—. Es unha harpía que quere seguir rindo da nova, sobre todo agora que sabes o meu con ese parvo de Arturo.

—Eu non...

—Déixame en paz, a min e á miña familia, e nin se che ocorra dirixirme máis a palabra. Teñen razón todos, non es de confianza.

Quedei tan doída por aquelas ordes que case nin me decatei que ela xiraba sobre os seus talóns e saía de alí a todo o que lle daban as pernas. Tamén eu marchei correndo e só cando vin a Tito xogando tranquilamente na nosa leira comprendín que estabamos perdidos. Os maiores non se deran conta da miña falta, pero entre eles seguía instalada a gravidade dos últimos días e coa mesma miña nai ordenoume que lle axudase co xantar.

#euquedolendo
#baíaconnósnacasa

Segunda parte:

Nuria

#euquedolendo
#baíaconnósnacasa

From: Zoila Romil Gutiérrez
<zoilapretty@freemessenger.com>
To: Nuria Crego Alvar
<nuri.crego@alumnadouniversidade.eu>
Subject: Re: Ola
Date: Mon, July 24, ... 12:08:34

Ola, Nuria, como estás? Benvida da túa viaxe (díxome Mati que visitaches París, non si? Que sorte!, ver a torre Eiffel e o Sena e que sei eu máis ☺ ☺).

Claro que non me importa que me escribas ao meu correo, podes facelo cando queiras. A verdade é que é o máis lóxico, tendo en conta que es ti e non Jon quen se ocupa dese estudo, así que mandarlle as cousas a el non deixaba de ser dobre traballo, aínda que ben pouco podo facer por ti.

Non sei se cho dixo teu irmán, hai xa uns días aviseino de que todo iso que che apuntara sobre o marqués de Vilacardoso ao cabo resultou ser invento desa tola da Xandra, a rapaza á que lle preguntara sobre ese paisano. Ningún dos datos que ela me deu por certos constan en parte ningunha.

A verdade, a última vez que a vin, xa hai polo menos dúas semanas, ela seguía coa teima dese marqués por moito que eu a avisara e avisara de que estivera no Arquivo e lle descubrira o truco. Eu nin sei como non lle zoupei cando seguiu tumba e dálle con máis inventos xa relacionados coa súa propia familia (para que vexas que tipos de loucos hai por aquí :-DDDDDD). Podes crer que chegou a dicirme que o tal marqués se arruinara por axudar aos corredores da súa propia familia facéndolles un medicamento ou algo así? Desde logo, está para que a encerren. Mandeina a rañar, por suposto, e non creo que se lle ocorra volverse achegar en moito tempo.

Así que ben pouco podo axudarche co teu traballo da Universidade, como comprenderás. Non

hai moitas máis cousas certas sobre ese home que o que xa che mandara dos paneis do Centro Comercial, e non sei onde podo mirar, visto o visto. De todos os xeitos, eu tentarei ir ao Concello ou a calquera sitio desta aldea e buscarche algún dato que non teñas, aínda que non o deas por moi seguro, xa que non creo que se poida atopar moito máis.

Tamén me dixo Mati que até aquí só van vir teus pais e que Jonathan e mais ti quedades na casa. A verdade, facedes ben. Isto é un completo aburrimento e a única cousa un pouco distinta que haberá nos vindeiros días é unha romaría á que van as parellas, xa ves que cousa máis divertida.

Xa escribirei cando teña algo.

Bicos,

Zoila

Tito esforzouse en rexer o medicamento tal e como lle ordenaran papá e mamá, pero aqueles pos estaban acabándose. O frasco só presentaba a característica cor amarela viva no seu fondo, sendo a transparencia turbia do resto do envase o agonizante recordatorio para todos os de máis idade da casa de que aínda estaba pendente unha solución para o que xa recoñecemos como gravísimo problema.

Fracasamos, era a verdade, e eu non podía librarme desa afirmación. A busca de tío Antón por Santiago ou Vigo fora un completo fracaso. Achegárase até alí para buscar calquera experto ou, canto menos, iniciado que nos puidese axudar, pero nunca saír máis aló da vila. Era unha rémora demasiado importante e as súas pescudas non pasaron das rúas do arredor das estacións de autobuses desas cidades, abondo impresionado polo tamaño

do que o arrodeaba e as présas dos homes e mulle- res que circulaban ao seu carón. Ao cabo, só con- seguira preguntar nun par de farmacias, de onde practicamente o botaron a patadas pensando que estaba a facer bromas con eles. Regresou derrotado a Vilacardoso, e sen ánimos de considerar o voo até Madrid ou Barcelona do que chegaran a falar os maiores nalgunha das súas noites de insomnio.

Tan só Lois mantiña o seu ánimo optimista, como salvador que se cría da familia, e contaba avaricioso os días que faltaban para o seu aniversario e, con el, a súa maioría de idade, data que a min me espantaba polo que xa sabía que supuña. Es- taba completamente segura que seguía a acudir ás reunións con aquel home e regresaba fachendean- do ante min das cousas que conseguiría para toda a nosa familia, sabedor de que eu nunca iría co conto a papá e a mamá, pois había días que perdera esa oportunidade. Limitábame por isto a suplicarlle en silencio que abandonase a súa idea, pero el rexei- taba a miña solicitude con desdén e logo encoraxá- base con calquera dos maiores recoñecéndose nos últimos días de neno, pero sen a madurez suficiente para falarlles claro, como correspondería.

A pesar de todos os nosos esforzos, Tito non era o cativo fervello de sempre. O feito de aforrar medicamento ademais empezaba a menoscabar no seu estado, que pasara de óptimo a simplemente bo. Que algunha mañá se erguese cunha leve dor de cabeza viña indicarnos a urxencia da situación, aínda que mamá facía de tripas corazón e animábao alegremente como se esas xaquecas fosen sinxelamente un pequeno capricho de neno pequeno, conseguindo así que esquecese as molestias. Despois, ela metíase a correr na cociña contendo as bágoas, mentres Tito acababa de vestirse alegremente.

Porén, eu neses días navegaba entre a inquietude perenne do resto da casa e a miña ilusión brillante. A cita para a Romaría das Palmeiras era unha realidade, tal e como Rubén se encargara de facer constar nos días anteriores. Un par de veces subira en bici até a miña casa e dedicárase a pedalear arredor do eido até que eu me decatara da súa presenza e saía. Encontros maravillosos que acababamos mantendo preto do lugar onde quedáramos por primeira vez e que se limitaban ás veces a estar sentados moi xuntos nun agradable silencio durante varios minutos que para nada pesaban. Ao cabo dun pouco, xusto can-

do calculabamos que eu podía ser botada en falta na casa, el subía de novo á súa bici e despedíase cun “non esquezas a Romaría” que a min me aceleraba o corazón até case saírse do sitio. Regresaba feliz como nunca soñaría só un par de meses antes, aínda que esa ledicia se evaporaba gradualmente conforme me achegaba de novo á miña casa e espreitaba todos aqueles cellos pregados.

O certo era que eu esgotara todas as miñas posibilidades antes sequera de experimentalas. Dirixírame a Zoila sen saber moi ben que me podería chegar, porque no seu momento me parecera a mellor, a única, opción. A súa resposta ruín, porén, fixérame decatarme do meu erro de apreciación sobre aquela rapaza. Non podería perdoarlle nunca o seu desprezo na despedida e que se me revelase ao cabo como unha nena mimada máis, semellante as demais monas da primeira fase dos adosados. Só a lembranza do sorriso de Rubén me permitía aturar o acedo dese outro recordo. Ao cabo, eu tamén fora desas parvas que se deixan abraiar polos ecos das cidades, como se alí tivesen a infalibilidade en todos os coñecementos.

—Xandra.

Alguén chamaba por min desde a beira do camiño, unha voz xa oída con anterioridade nesa mesma modulación de aviso pero á que non lle acababa de colocar cara ou nome. Malia que os maiores estaban no galpón e eu, por tanto, tiña liberdade para comprobar aquela identidade, decidín que non me ía mover do meu sitio, baixo a figueira, pola simple razón de que estaba ben acomodada: vivía uns días de demasiados trafegos e buscaba como agasallos eses intres de total quietude.

—Xandra —insistiron, e non me quedou máis remedio que mirar. A carón da furgoneta esperaba Zoila. Cando viu que me levantaba, fíxome sinais para que me achegase.

«E agora que quere esta?», pensei eu, co ánimo de non dar un só paso. Porén, as miñas pernas fixeron o que lles petou e baixáronme canda aquel vehículo antes de que eu puidese chantarme. Zoila recibíume cun sorriso tímido. A alegría desaparecera en gran medida dos seus ollos e preguntéime se na súa casa se decatarián diso. Fíxeme entón que ao volante esperaba Mati.

—Ola, Xandra —saudoume esta con outro sorriso tímido.

—Ola —saudei eu tamén, aínda abondo sorprendida daquela visita.

—Quería falar contigo, por favor.

—Pois ti dirás —funguei eu máis abraiada.

Ela quedou calada mentres Mati, incómoda, finxía buscar algo na guanteira. Quería apremala, pero presentía que non era momento adecuado para iso.

—Por favor, perdóame —dixo por fin—. O outro día paseime, paseime a esgalla.

—Non importa, de verdade —dixen eu con pouca sinceridade.

—Sei que todo o que me contaches era verdade. Aínda non o podo crer, pero é verdade ao cabo.

Quedei sen saber que dicir, malia que todos os meus desexos estaban en coñecer o motivo de tal tro-

co de opinión, pero non me fixo falta, pois Zoila contestoume tendéndome unha bolsa plana de plástico.

—Toma, isto debe ser da túa familia.

—Estaba agochado nunha caixa metálica baixo o chan do soto —explicou Mati saíndo do coche—. Atopárono os obreiros e déronmo a min.

Abrín a bolsa e saquei os papeis que nela había, e unha das grandes perdas da historia do noso clan quedou arranxada precisamente pola descendente do causante da nosa desgraza. Sempre pensara que cando se dese ese momento eu non sentiría nada, farta como estaba das vellas lendas e das obrigas de antigo, pero a realidade foi que ao saberme receptora primeira daquel anaco perdido do noso legado non puideron deixar de experimentar unha grande emoción; de feito, tiveron que facer verdadeiros esforzos para que non me saltasen as bágoas.

—Grazas —alcancei só a dicir.

—A historia que se conta en Vilacardoso sobre aquela rapaza dos Negro e o afillado da miña

familia é xusto ao revés, non si? —inquiriu Mati cun anhelo que nunca imaxinaría nunha muller como ela—, aquel Arturo, ou Armando, ou como se chamase roubara eses papeis e por iso a túa antepasada se enfrontou a el, non estaba tola, tal e como quedou despois, verdade?

—Ía ter moitos problemas, por iso non se atreveu a defenderse abertamente —recoñecín eu, ante o aceno de abraio de Zoila, quen quedara un pouco perdida ante aquel xiro da conversa.

—Aquí sempre se contou que un afillado dos meus antepasados, un rapaz acollido na casa Ervedelo como a un fillo máis —explicoulle Mati—, hai case dous séculos, fora atacado seica por despeito por unha rapaza da familia Negro, xa daquela co alcume dos *corredores*, que, dicían, acompañara un par de veces. A xente cría que esa muller se fixera demasiadas ilusións románticas e, ao ver que a cousa nunca iría máis aló e sendo como era unha corredora segundo dicían, atacouno brutalmente, pero a el chegaran a axudarlle outros veciños e conseguiran reducir a pobre muller.

—Ela acabou os seus días nun daqueles antigos manicomios, presa cunha camisa de forza como unha tola —concluín eu sen poder evitar un arrepío.

—Vaites —fungou Zoila abraiada.

—Pero o que, supoño, aconteceu realmente —continuou Mati—, é que aquel rapaz, aproveitándose dos sentimentos desa muller, quedou cos papeis e entón ela enfrontouse a el para recuperalos. Equivócome moito, Xandra?

Notaba como escorregaban as bágoas polas miñas meixelas, pero non podía evitar emocionarme ao saber que ao cabo se ía facer xustiza á miña tía, afastada precisamente por parte dunha persoa da familia causante da súa desgraza.

—A miña tía tatara, tatara... quería protexer antes de nada o resto da miña familia, por iso non explicou nunca que poñían estes papeis. Consegui-ra convencer a un garda civil da vila para que chegase a rexistrar as habitacións de Abelardo *o raposo* (así chamaban ao teu antepasado, Mati, é un nome que na miña familia se lembrará sempre con te-

mor), pero cando rexistrou, por riba, supoño, as estancias da Casa Ervedelo, non atopou nada. Entón, ela quedou perdida.

—Supoño que o tal *raposo* se asustaría, ou mesmo quería telos agochados para calquera cousa, seica vendelos ou algo así. Mesmo para amolar, seguramente, e por iso os enterrou no que naquela época eran as cortes, non?

—Si, iso penso eu tamén —asentín hipocritamente, pois era unha posibilidade na que nunca cavilara pero que agora me viña explicar algunhas cousas.

—Os papeis son precisamente un receitairo de pocións ou algo así —explicou Zoila, retomando o seu posto na conversa. Decateime entón que eu aínda non os mirara en detalle, agás o de que estaban escritos coa coñecida letra do marqués—. Nun está o título “Remedio de cambras musculares para o grupo 1 Negro-Vilacardoso”. Un medicamento para a túa familia, tal e como ti me dixeches o outro día. Ademais, houbo a casualidade que un pouco despois de que os obreiros nos subisen o achado

telefonoume Nuria toda alporizada pola conversa que acababa de ter co seu profesor da facultade. Ese home está facendo unha investigación histórica sobre algúns científicos do país e di que todos estes datos que lle pasamos sobre o marqués de Vilcardoso son verdade.

—En fin, o que importa é que Xandra non che mentira —interrompeu Mati—, e ti negácheslle a túa axuda cando ela foi pedircha. Non estaría de máis insistir nas túas desculpas.

—Mati ten razón —aceptou Zoila—. Xandra, por favor, perdóame, e dime agora que queres que faga por ti.

—Pola miña banda, eu tamén pido desculpas polas cousas que puideron facer os meus antepasados, é o xusto —engadiu Mati—. Desde logo, conta coa nosa axuda para todo o que precises. Comentábame Zoila que tiñades un problema cun medicamento, non si?

—Eu... —non era capaz de pronunciar palabra. Aquela muller parecía esquecer neses intres calquera

dos milleiros de dúbidas que o caso debía presentar e limitábase a ofrecer a súa colaboración desinteresada—, eu necesito un preparado para o meu irmán Tito, aquí xa non nolo venden —explíqueille.

—En fin, supoño que baixando á vila ou indo a calquera outra farmacia...

—Non, é un preparado que só sabe elaborar don Pascual, o da farmacia de aquí —cortei a Mati—, nós temos unha copia da antiga receita do marqués, pero está incompleta, segundo nos dixeron en varios sitios.

—Pois que ese monas do farmacéutico vos pase a que ten el, aínda que sexa unha fotocopia, e logo xa miraredes de facela noutro sitio —suxeriulle Zoila.

—Claro —asentiu Mati—, seguro que Belén pode falar con algún coñecido do hospital para que vola prepare.

—Pero é que el non quere devolvernos a receita, por iso temos tantos problemas —explíquei,

sen pensar se estaba facendo ben ante o que era sen excusas unha total indiscreción. Sorprendeme a reacción de Mati, dun total encrespamento como se fose a ela en persoa a quen lle estivesen negando ese dereito.

—Que? —preguntou indignada—, que ese pailán non vos quere devolver eses papeis? Como ousa...?

—Non, e ben sabe que son da nosa familia. Temos un trato cos da farmacia desde hai xeracións e agora este home néganos ese dereito porque eu ferín o seu sobriño.

—A min dáme igual a quen mancases. Tedes uns dereitos.

—Mati a super-avogada —exclamou divertida Zoila.

—Nin super-avogada nin farrapos de gaita. Isto non se pode consentir. Seguro que se vou eu é capaz de negarme un xarope argumentando que son unha pervertida ou calquera cousa así, que se pode esperar dunha besta así?

—Acouga —pedinlle, arrepentida ante aquela reacción tan emocional.

—Non, non acougo. Non penso deixar que fagan unha ilegalidade como esa nos meus fociños. Vai avisar a teus pais e dilles que eu son asesora xurídica e que quero axudalos en todo o que decidan facer con ese mamalón, que estarei encantada de serlles útil.

—Non, por favor, non fales con meus pais —roguille morta de medo.

—Pero, muller...

—Meus pais non queren que fale con xente de fóra, se saben que vos contei todo isto, mátanme.

—Acouga, non lle vou ir a ninguén da túa casa, se non queres —aceptou Mati—, pero é que iso que vos fixeron é...

—Non podes facer nada —concluín, derrotada.

—Como que non, pois vou falar con ese farmacéutico. Polo menos, quedarei a gusto.

—Non, por favor —supliqueille de novo, pero ela parecía lanzada.

—Veña, subide. Iremos até alí as tres e ti pediraslle na miña presenza ese remedio. A ver se se atreve a negalo comigo diante.

A súa orde foi tan perentoria que antes de que puidese valorar a súa oferta estaba sentada no asento traseiro daquel monovolume mentres baixabamos a máis velocidade da recomendada por aquelas curvas. Estaba horrorizada pola marcha dos acontecementos, pero unha parte dentro de min aplaudía aquela determinación que, polo menos, me permitiría tentar unha vez máis arranxar o do preparado para Tito. Antes de cinco minutos o vehículo estaba aparcado e as tres encamiñábonos cara á farmacia. Cando me quixen dar conta xa estaba fronte ao mostrador fitando o aceno de desagrado de don Pascual.

—Boas tardes, que desexa? —preguntou o farmacéutico dirixíndose directamente a Mati e sen mirarme unha soa vez.

—Eu nada, só veño acompañando a Xandra —explicou cun ton falsamente suave—. Ti que queres, Xandriña?

Estiven a piques de dar media volta e marchar polos nervios, pero a miña voz soou alta e clara:

—O remedio do meu irmán Tito. Está a piques de acabar.

—Ben sabes que aquí xa non despachamos á familia Negro. Non sei para que viñeches —fungou con odio don Pascual.

—Meu irmán necesita o medicamento axiña. Está aproveitando os pousos e se se lle acaba empezará a ter problemas —insistín—. E vostede ten un trato desde antigo con nós. E ben que o cobrou —rematei recordando todos os billetes grandes que tivera que poñer moitísimas veces sobre ese mesmo mostrador que nos separaba.

—Non sigas, nesta farmacia non serviremos nunca máis á vosa familia. Buscádevos a vida noutro sitio.

—Non podemos. Xa levamos os nosos papeis á vila e ninguén foi capaz de facer nada...

—E a min que me dis?

—Está moi claro, non? —interrompeu de súpeto Mati cunha voz capaz de xear o deserto—, vos-
tede está obrigado a dar esa atención como única farmacia deste lugar, e xa non digamos se existe un trato previo.

—Vostede non ten por que meterse —protestou o farmacéutico.

—Si que teño, porque son a asesora xurídica desta rapaza e tamén de toda a súa familia.

—Ah, si, e desde cando?

—Desde agora mesmo, se lle parece —contestou Mati co mesmo ton groseiro co que fora inquirida. Zoila fitábaa abraiada pero sen un chisco de rexeitamento e eu aledeime daquela compañía—. Son a súa avogada, e vou velar polos seus intereses, así teña que chantarme no Tribunal Superior a reclamalos.

—Non teño por que facelo —teimou don Pascual, un pouco acovardado.

—Vostede como titular da Farmacia de garda está obrigado a despachar os medicamentos necesarios para un tratamento, como é este caso. É que quere que presente unha queixa ante o seu Colexio Oficial?

—Eu non...

—Escoite —continuou Mati—, eu non son unha coitada das que ás veces pasarán por aquí que cre que calquera cuns poucos estudos pode mandarlle o que lle peta. Simplemente, quero que lle venda a esta nena o que lle solicitou e punto.

—Non podo, eu...

—Non veña con cousas alleas á súa profesión, porque lle xuro que me vou agora mesmo tramitar esa queixa e xa verá como despois non ha vender nin un xarope.

—Vostede non pode...

—Quere probarme? Antes de vir para acá tiña unha marca de xuízos gañados nas peores condicións. Mesmo gañei a multinacionais con máis avogados contratados que todos os que hai nesta provincia. De verdade pensa que non podo levar adiante isto, que non deixa de ser un asunto moi-tísimo máis sinxelo? Como non lle dea a Xandra o seu remedio collo o coche e baixo a porlle unha denuncia. Xa verá que ben cando lle precinten o local.

—Non, por favor, non me peche a farmacia –rogoulle don Pascual cunha vociña que eu nunca lle suporía–. É do que vive a miña familia.

—Pois despáchelle á rapaza o que lle pediu e morra o conto, home –ordenou Mati, só un chisco máis conciliadora–. Non hai necesidade de chegar a ese punto.

—Non podo –explicou el cun fio de voz.

—Como que non pode? E que non lle abonda co que lle contei? Pois agora mesmo baixo a...

—Ese home mercoume a fórmula e o seu principio activo. Levouse todo coa condición de que non llo dixese a ninguén —confesou por fin—. Pagoume moitísimos cartos, pero se me pecha a farmacia non me chegarán para manter a miña familia. Xandra, ti ben o sabes, teño muller e catro fillos, e dous están na Universidade —tatexou, buscando por primeira vez o meu apoio e eu tiven as sensacións encontradas da vinganza cumprida, por unha banda e, por outra, de mágoa polo pobre home que ao cabo tiña enfronte, aínda que sobre ambas estaba a certeza de que outra vez volvía atoparme a quen xa tiña polo máis grande adversario de toda a historia da miña familia. Malia necesitar todo o apoio posible, sabía que ese era un asunto que non podía explicar de momento ás miñas amigas. Saín de alí como un raio e antes de que eu mesmo me puidese decatar xa estaba no camiño da miña casa. A miña prioridade era falar con Lois.

From: Zoila Romil Gutiérrez
<zoilapretty@freemessenger.com>
To: Nuria Crego Alvar
<nuri.crego@alumnadouniversidade.eu>
Subject: Re: Ola
Date: Fri, july 28, ... 15:59:03

Ola, Nuri:

Grazas por enviarme escaneados eses papeis antigos. A verdade é que aínda non conseguira pescudar grandes cousas sobre a historia deste lugar e resulta moi interesante lelos. Tamén llos vou pasar a mamá e a Mati para que lles boten unha ollada e poidan saber do sitio onde fomos parar. De novo aí o marqués como repoboador deste lugar, primeiro coas súas terras e logo coa súa fábrica (está até na sopa ☺ ☺), aínda que supoño que era fácil imaxinar que por aquí non houbera moita

xente (de feito, nin sei como agora consegue aguantar ninguén aquí).

Por certo, é unha pasada iso que me contas de que o marqués chegou a cartearse con eses científicos ingleses contándolles esas cousas sobre as características da flora e a fauna deste sitio. A verdade, nin me imaxinaba que alguén de aquí puidese ter unhas amizades tan importantes, aínda que, visto o visto, non me sorprende en absoluto. Vilacardoso resultou ser un sitio de conto, de terror, seica, pero, ao cabo, debo recoñecer que aquí vin cousas que non esperaba cando viñamos de camiño, hai máis dun mes.

Sobre o que me pides no teu correo, sinceramente, non vexo que máis información podo conseguir. A desa Xandra é a historia dunha familia maldita pola xente de aquí e as súas supersticións, que só foi axudada por ese marqués cos seus remedios, a saber por que. Seica polo capricho do que manda, seica porque buscaba ratos de laboratorio para os seus experimentos e deu con eses coitados. O certo é que estes desgraciados seguen tendo

problemas. Na farmacia non lles queren despachar medicamentos por un asunto de hai unhas semanas (olla que rancorosos son), e enriba danlles como escusa que un home misterioso lles mercou a produción dese remedio ou algo así, xa hai que ter cara, pero Xandra escapou de alí a lume de carozo, seguro que movida por algunha superstición que a arrepiou. O caso é que Mati fora con nós para axudala e a pobre quedou sen saber que dicir cando a outra liscou. Foi unha situación moi violenta porque saíra a correr e aínda que eu tentei seguila e polo menos preguntarlle que pasaba non a din alcanzado. É rapidísima e antes de que puidese berrar o seu nome xa ía polo medio do monte.

En fin, que como che dicía, por aquí non hai moito que rañar. Sinto non poder serche de moita axuda porque coido que non me queda moito máis por facer neste asunto. De todos os xeitos, eu seguirei atenta e calquera novidade comunícocha, vale?

Dille a teu irmán que se Vane necesita eses apuntamentos de inglés, que sexa ela quen mos

pida directamente e non che veña con recadillos, que ben lembro como aprobou esa materia con máis nota ca min e que Vane nunca conseguira entenderlle a súa letra, así que agora que se dediquen a pasalos ao ordenador como fixen eu durante o curso.

Un bico,

Zoila

#euquedolendo
#baíaconnósnacasa

Foron dous días de acoso continuo, pero ao cabo conseguín que Lois me crese, aínda que non sei se nun primeiro momento co fervor por min anceiado. En calquera caso, e tras pronunciar tanta palabra groseira está vetada na nosa casa, xurou que ía falar ás claras con aquel home e acabar con todo.

Por norma xeral, eu nunca me interesaría polos asuntos de meu irmán maior. Alá cada quen co seu, pero aquí falabamos da nosa familia no seu pasado, no seu presente e no seu futuro, así que me vía completamente investida do dereito supremo de espreitalo e comprobar que facía. Con esa xustificación para os meus escrúpulos esperei que se afastase da casa uns poucos metros para segui-lo con coidado. Quería saber que lle diría a aquel home pero, sobre todo, quería ser o seu apoio ante o que puidese vir despois, e esa resposta non era en absoluto a escusa para o meu comportamento,

senón, e con total sinceridade, a miña máis fonda razón para ir trotando en zigzag e agochándome tras as árbores do camiño en prevención das súas posibles sospeitas.

Como o outro día, o punto de reunión de Lois con aquel señor era preto do pío da Costa Vella. Meu irmán chegou no que parecían uns minutos antes da hora acordada e encheu a súa curta espera pateando canta pedra había polo chan. Por fin, apareceu a súa visita. Ao igual que o día da súa presentación, debuxaba un sorriso tranquilo e levaba unha roupa discreta e cara.

—Bos días, Lois. Alédame ver que es puntual, iso para min é unha gran virtude—saudou el e o meu irmá contestoulle cun “ola” case inaudible—. Hoxe traio boas novas. Estiven na Comisaría e alí dixéronme que podes facer o pasaporte no mesmo día que cumpras a túa maioría de idade, só con levar unha foto e o teu carné. Ademais, falei cos meus socios e cren que, unha vez feito o *training*, poderán asignarte...

—Vostede falou con don Pascual?—interrompeuno Lois cun fio de voz.

—Que?

—A que trato chegou vostede co farmacéutico? —teimou—, e non me diga que non sabe de que falo, porque ben vexo ás claras que acertei.

O home sorriu dun xeito que a min me arrepiou, e penso que tamén a Lois, pero máis inquietante foi a súa seguinte reacción: aplaudir lentamente, como se tivese problemas para bater as mans.

—En hora boa, Lois, vexo que es perspicaz. Sabía que contigo facía a mellor elección.

—Que acordou con don Pascual?

—Unha simple medida de presión. O habitual nestes casos. Teño que garantir que se cumpre o noso contrato.

—Vostede prohibiulle entón que nos vendese o preparado de Tito? —preguntoulle Lois horrorizado, conténdose para non saltarlle enriba.

—Dalgún xeito tiña que facer presión —contes-
tou aburrido o home, como se lle fixesen a cuestión
máis obvia—, e o de teu irmanciño pareceume a
mellor opción, tendo en conta o unidos que estades
á familia os da vosa caste.

—É vostede un...

—De todos os xeitos, acouga. Cumpre a túa
parte do trato e, como che prometín, terás esa be-
beraxe a toneladas. A ese papón do farmacéutico
non lle queda outra que seguir as miñas indica-
cións e só volverá facelo cando eu lle dea a orde
concreta.

Pareceume que meu irmán ía afrouxar e acep-
tar aquela chantaxe, pero ao cabo era un Negro e
reaccionou ao noso estilo, de fronte e desde den-
tro: agarrou o home polas lapelas e elevouno varios
centímetros do chan.

—Isto é unha trampa, unha trampa ben sucia.
Non saíra coa súa —bruou mentres o sacudía como
se fose un axóuxere, pero o home conseguiu sacar
algo do peto e incrustalo na sen do meu irmán.

Ao distinguir os contornos do obxecto tiveron que conter un berro de terror. Lois quedou paralizado no acto co tacto do canón daquela pistola.

—Moi ben, e agora, púsame amodo no chan—ordenoulle o home, termando da arma como fan nas películas. Lois obedeceu e afastouse lentamente. O home sorriu de novo con aquel aceno inquietante—. Pero, de verdade cres que ía ser tan parvo de vir desarmado a un encontro cun corredor? Aínda tes moito que aprender, Lois, pero nós imos ensinarche.

—Déixeme en paz. A min e á miña familia.

—Nin falar, ti vas cumprir o teu trato.

—Non hai trato ningún. Vostede é un mentireiro.

—Si, si que o haberá, ou lembra o que lle pasará ao pobre Tito, precisamente pola túa culpa.

—E vostede un...

—Se non me acompañas, non hai medicamentos, e ben sabes o que pode sufrir teu irmanciño sen eles —explicoulle lentamente aquel home—. Preferiría que non soubeses o meu pequeno truco, sería máis fácil para todos —Lois tentou rebulirse pero o home apuntoulle coa pistola na cara—. A cousa é que tes que vir comigo, é a única que che queda, non penso perder todo o diñeiro investido porque agora empeces con lérias, isto non funciona así. Escoita, eu aínda esperarei uns días por aquí. Gústame isto e non teño tanta présa, pero ti si, teu irmán estase quedando sen o remedio. Ti decides.

—É vostede un... —repetiu sen forzas Lois e, de súpeto, nun rapto de clarividencia que nunca lle imaxinase—: e foi vostede tamén quen encirrou a todos eses túzaros contra min, verdade? Seguro que eses mamalóns se deixaron convencer por catro pesos para acantoarme e baterme entre todos. Así podería ver como me defendía eu e tamén así poñía á xente en contra da miña familia.

O home non contestou nada, pero o seu sorriso torto era a confirmación máis evidente de que a sospeita de meu irmán era certa.

—Queda dito —concluíu, ao cabo, recuando e gardando a arma na parte de atrás do seu cinto xa a unha distancia de seguridade—, sabes onde chamarme, o meu móbil está conectado as vinte e catro horas. Adeus.

O home liscou e aos poucos segundos puiden escoitar o que parecía o motor dun coche arrincando e afastándose de alí. Lois quedara moi quieto, sen folgos para berrar ou pegar unha patada a calquera cousa como adoitaba facer cando estaba moi enfadado. Pola contra, púxose a chorar desconsoladamente alí no medio daquel terreo ermo. En calquera outra ocasión, non faría nada, ou incluso liscaría de alí para evitar un espectáculo tan violento, pero a miña reacción foi chegar dun salto canda el para consolalo. Seica por primeira vez nos últimos anos lle din unha aperta e el aceptoua. Volviamos ser dous nenos asustados ante as ameazas dese mundo que seguíamos sen entender.

—Que podemos facer, Xandra, que podemos facer? —saloucaba, apertándose con forza—. Se ese tipo non chega ir armado, teríame lanzado a por el,

pero non me vai quedar máis remedio que cumprir o meu trato e acompañalo como el di.

—Non.

—E que podo facer entón? Se non vou con ese home, Tito queda sen medicamento.

—Temos que pedir axuda —afirmei eu, vencida.

—A quen, Xandra, a quen? Os Negro sempre estivemos sós ante xente como esta —lembroume—, e a min tamén me toca pagar, se non quero que Tito sufrá.

—Sempre estivemos sós, e isto é demasiado grave para nós os dous, e papá, mamá e tío Antón non deben sabelo de momento porque serían capaces de facer algo moi grave por defenderte, por iso deberíamos pedir axuda —teimeimei eu—, isto non o podemos solucionar como sempre, porque nunca solucionamos nada, sempre perdemos con xente como ese home. Vou buscar axuda, digas o que digas.

—Ai, si? E a quen demo podes pedir axuda aquí en Vilacardoso?

—A unhas amigas —contestei botando a correr—, cando tes amigos non estás só —resumín antes de enfiar o camiño cara á nosa casa. Alí recollín o que era imprescindible para o meu plan e metino de calquera xeito na mochila do colexio. Coloqueina nas costas e saín sen preocuparme de ser vista por papá, mamá ou polo tío Antón. Ao fin e ao cabo, era moi rápida e se me descubrían só tiña que apurar o paso. Baixei correndo e antes de que me decatase xa estaba no punto do meu destino. Petei na porta da cociña con forza e aos dous minutos abriume Zoila con ollos de susto.

—Xandra, que che pasa? —preguntoume case sen voz.

—Axúdame, por favor, es ti á única a quen lle podo pedir axuda —supliquei.

—Pasa —ofreceu e eu entrei naquela estancia como se escapase de alguén que alí fóra estivese a perseguirme. Coa mesma prása cerrei a porta e ar-

fei sen folgos un anaco antes de seguir falando—, atópaste ben? —preguntou, preocupada.

—Si, é que vin correndo —expliquei, recuperando o alento—, tiña que falar contigo... con vós, canto antes.

—Pasa algo? O outro día liscaches a todo correr da farmacia cando ese tipo estaba a falar. A verdade, pasácheste un pouco. Por riba que Mati estaba a axudarche... A pobre quedou con cara de parva cando te viu saír a lume de carozo.

—Síntoo, non quería molestarvos, de verdade.

Ela fitoume con seriedade antes de falar. Parecía que non crese as miñas palabras, pero non había no seu ollar un resentimento que puidese facer inútil algunha outra explicación posterior.

—Es unha rapaza ben rariña, Xandra, non hai quen te entenda —falou lentamente, como se temese o sentido das súas frases—. Tan pronto falas comigo como foxes espantada. O outro día, precisamente cando Mati tentaba axudarche a con-

seguir o medicamento de teu irmanciño, marchas
—insistiu.

—De verdade que o sinto —reitereime tamén
nas miñas desculpas, pero soaron ocas.

—A ver, ti cáesme ben —continuou—. A verda-
de, es a rapaza que mellor me cae de aquí, e supo-
ño que me caerías ben tamén en calquera outro
sitio en que te coñeces.

—Grazas —tatexei, bastante sorprendida.

—En serio, parécesme unha boa tía, pero é que
de súpeto saltas con algunha cousa rara e... Vale,
necesitas axuda, de acordo, tentarei botarche unha
man, e seguro que mamá e Mati tamén o fan, pero
é que non entendo as túas présas. Teñen que ver co
que nos dicías de teu irmán?

—Si —recoñecín.

—Pois vale, queres conseguirlle o seu medica-
mento, non? É ese o problema? —asentín coa ca-
beza—. Falarei entón con mamá para que chame

a algún colega do hospital onde traballaba, seguro que hai alguén que vos pode mandar un remedio semellante, ou unha receita...

—Non —saltei asustada—, iso non valería de nada.

—Como que non? —protestou un pouco molesta—. Por moi sabio que fose ese marqués cando lle fixo o preparado á túa familia, agora calquera médico saberá darlle algo parecido, ou seica mellor, non? —preguntoume directamente.

—Non —contestei sen alento.

—Entón? Xa nin sei por que a Mati lle deu por irse alporizada á farmacia para buscarche esa cousa. Como logo ben lle dixo mamá, tendo dereito como calquera ten á Seguridade Social hoxe en día. Son ganas de buscar complicacións.

—Non, nós non podemos ir ao Ambulatorio.

—Como que non? Hoxe en día, todo o mundo pode ser atendido nun Centro de Saúde público,

díxomo a miña nai, e tamén Mati, que sabe a esgalla de leis e dereitos.

—Non, de verdade.

—Vale, que non vos deixan ir ao voso Centro de Saúde. Non o creo moito, pero aceptareino. Entón deixa que miña nai chame os seus antigos compañeiros do hospital e que lles pida axuda co teu. Non se me ocorre que máis podemos facer por ti —teimou Zoila e eu comprendín que non podía seguir ocultando por máis tempo a historia da miña familia pero que, por outra banda, se me fallaba a miña percepción daquela persoa concreta, acabaría por condenar definitivamente os Negro. Sentín como se todo o que se encerraba entre aquelas catro paredes comezase a xirar a toda velocidade ao meu arredor e tiven que sentar nun tallo que había preto de min.

—Senta, por favor —ordeneille a Zoila como se eu fose a anfitrioa naquela casa, e ela obedeceume de inmediato, aínda intimidada polo meu ollar—. Vouche dicir unha cousa que non podes contar a ninguén.

—Vale —aceptou ela demasiado rapidamente.

—Isto é moi importante, Zoila —porfiei eu—, é a cousa máis complicada que vou facer na miña vida, así que tes que manter a túa palabra, pase o que pase. Se cres que non serás capaz diso, dimo, por favor, antes de seguir. É moi complicado, e sei que non podo obrigarte a que me axudes, pero éme imprescindible saber que conto co teu silencio.

—Oe, eu sei gardar un segredo, que pensas? Son das rapazas máis legais que vas atopar na vida —protestou ofendida—. De feito, eu sei todos os segredos das miñas amigas e nunca lle fun co conto a ninguén, nin sequera a Jonathan —notei como regresaba a tristura aos seus ollos ao pronunciar ese nome, pero eu non estaba para valorar esas cousas.

—Pero é que este non é un segredo calquera. Seica é un dos meirandes segredos que quedan na humanidade —teimei.

—Xa será menos, muller —protestou alegremente, pero conxelou o seu sorriso ao comprobar o meu ollar grave—. De que se trata entón?

—É sobre ese problema que ten meu irmán pequeno.

—Ese medicamento que non vos queren vender na farmacia?

—Exacto. E ten que ver con eses papeis que descubristes da miña antepasada.

—Que tamén tiña uns problemas de saúde parecidos aos de teu irmán, non? —eu asentín coa cabeza—. Un rapaz da miña clase, Gonzalo, tamén tiña unha enfermidade moi rara que herdara da familia paterna. Seu pai e un tío tamén a tiñan, e seica o bisavó morrera dela —explicou sen vir moito a conto. Supoño que se puxera un pouco nerviosa pola miña culpa—. O caso é que ao cabo deran cun especialista moi bo en Madrid e alí viaxa de cando en vez este compañeiro que che digo a que lle poñan un tratamento e vaille bastante ben. Até puido volver ás clases de Educación Física e todo, que antes as tiña prohibidas. Ao mellor, poderíades falar con alguén así en Madrid ou Barcelona e resolvíavos algo, non?

—A miña familia nunca viaxa —funguei.

—E por que non? Seguro que en calquera deses sitios atopades un médico que saiba sobre a doenza de teu irmán e, de paso, poderíades aproveitar e dar unha voltiña por esas cidades. Están moi ben as dúas. Eu xa fun en dúas excursións que o meu instituto...

—Isto non se pode arranxar visitando un médico na cidade, énos imposible facer unha cousa así —cortei eu, impaciente—. Isto non ten nada que ver con cousa ningunha que ti poidas coñecer, Zoila.

Aínda que non dixo nada nin fixo ningún xesto, sei que se ofendeu coa miña conclusión. Quedou en silencio, esperando a miña historia, pode que disposta a botarme de alí a empuxóns se non lle convencía. Aspirei profundamente antes de empezar a contala.

—Todo isto ten que ver co marqués de Vilacardoso. Grazas a el existe a familia Negro como tal. Se non chega a ser polas súas investigacións cando regresou a Vilacardoso, nós seríamos algo

completamente distinto. Iso, sempre e cando os da aldea non tivesen dado cabo de nós, cousa tamén moi posible..

—Muller, non sería tanto...

—É que aínda non te decataches que somos un grupo maldito, os Corredores?

—Si, pero...

—E non sabes o que significa esa palabra, eh? Non me digas que non o sabes.

—Vaites, si –contestou acovardada-, pero iso son contos de vellas, non?

—Veña, di o que significa –animeina, e ela directamente asustouse.

—Nalgúns sitios chaman corredores aos lobis-homes –tatejou-, pero xa che digo que a min iso me parecen parvadas –explicou sen ningún convencemento.

—Non son parvadas —dixen eu lentamente. A súa reacción foi de verdadeiro terror: levantouse dun chimplo do seu asento e tentou correr até a porta, pero eu anticipeime á súa reacción e interpúxenme no seu camiño. Ela recuou até quedar acantoadada contra a pesada mesa do centro da estancia. Sei que estaba a facer un inmenso esforzo por aparentar tranquilidade, pero o tremor da súa voz e das súas mans delataban ás claras polo que estaba pasando.

—Estás de broma, claro —dixo—. Os lobishomes son un invento só do cine de medo. Non existen.

—Tes razón, iso dun home que se transforma nunha besta semellante a un lobo pola lúa chea é un invento dos guionistas —concedín eu, buscando sobre todo que acougase un pouco antes da miña confesión final.

—Mi má, que susto me deras —exclamou aliviada—, xa pensei que me ías trabar ou algo polo estilo.

—O certo é que a cousa é ao revés —murmurei, case sen voz.

—Que?

—En realidade, foron uns lobos os que colleron forma humana. É máis ou menos o que lle pasou á miña familia —Zoila estaba tan asustada que parecía a piques de desmaiar. Creu sen máis a miña explicación e agora debía estar imaxinándose como o meu alimento inmediato. Dubidei entre parar e volver acougala ou continuar todo seguido sen máis, suspirando por que ela acabase amosando os trazos de carácter que eu lle supuxera. Decidín quedar coa segunda opción, pero sen as oracións. Tiña un bo presentimento con aquela rapaza e estaba convencida de que se ía cumprir—. Isto non ten nada que ver coas historias de terror, nin coas maldicións. Foi, simplemente, unha broma pesada deste contorno. Ti coñeces a teoría da evolución?

—A de Darwin? —asentín—, iso de que o home descende do mono —volvín asentir en silencio—, e que ten que ver iso cos lobos? Non entendo nada.

—Nunca che explicaron a teoría evolutiva da árbore? —ela negou coa cabeza—. Di que a evolución é unha grande árbore da que saen moitas,

moitas pólas. Nalgúns casos, paran de crecer xa ao inicio e queda un simple nó. Outras veces, queda unha ramiña cortiña, afogada polas máis longas e outras, a póla crece vizosa, e dela saen moitas ramas máis que teñen as súas flores e os seus froitos. Pois a familia Negro sería unha ramiña saída na parte da póla menos apropiada para manterse viva pero que, por sabe Deus que, vén aguantando así desde o principio dos tempos.

—Estás de leria —fungou.

—Non, para nada. Ás veces, polas condicións específicas dun contorno determinado, créase un nicho evolutivo. Pensa nos canguros en Australia, por exemplo, son uns animais que non se ven por ningures.

—Si, e que?

—Agora, mira o lugar en que estás vivindo, a que as condicións de Vilacardoso non teñen nada que ver con calquera sitio en que estiveses antes?

—Si, nunca vira tanto túzaro xunto —bromeou, pero vendo a pouca aceptación do seu comentario

axiña se centrou no que lle estaba a preguntar—. Vale, xa desde o primeiro momento me pareceu un sitio raro, toda esta calor e esa humidade do amenecer... Sen contar o afastado que está de todo. A saber como subía a xente até aquí hai anos.

—Apenas ninguén subía. Isto estaba case deserto, por iso nos puidemos desenvolver case ao noso aire.

—“Pudémonos desenvolver”?, que queres dicir con iso?

Era a miña derradeira oportunidade para calar todo e liscar. Así seguiría garantido o segredo dos Negro, pero tamén o noso grave problema seguiría sen posibilidade de solución. Zoila estaba respondendo tal e como eu imaxinara, atenta e disposta a botar unha man, aínda que estivese neses intres un pouco asustada. Traguei cuspe e seguíu:

—En Vilacardoso aconteceu unha casualidade evolutiva que, seguramente, non se produciu en ningures, é unha aberración que só debe pasar unha vez entre billóns... quintillóns de veces. Seica polas súas

condicións climáticas, de afastamento, que sei eu, un grupo de devanceiros dos lobos, mellor dito, da primeira póla da que logo xurdirían os lobos, hai millóns de anos, evolucionou de xeito diferente ao resto —esperei a que ela preguntase algo, pero quedara apampada, como se a estivese sometendo a hipnose. Preferín continuar—. Colleron a forma humana, seica aguantando a competencia dos antepasados dos homes que lles acababan coa caza: ao longo de miles e miles de anos foron incorporándose e desenvolvendo mans de cinco dedos cuns pequenos polgares que logo collerían maior tamaño e que tamén lles servirían para apresar as cousas e manexalas, perdendo o pelo que lles cubría todo o corpo, desenvolvendo algo parecido a unhas cordas vocais e suavizando os seus trazos até que quedaron semellantes aos dos humanos daquela época. Eran tamén intelixentes, seica bastante máis que os humanos, pero tiñan unhas cousas que lles impedían chegar ao seu nivel.

—Que cousas? —preguntou Zoila con dificultade.

—Entroutras, algúns problemas de saúde, seica por unha evolución tan anormal da especie, aínda

que cunha traba tan importante seguiron supervivindo ao longo dos tempos.

—Ah! —exclamou, e souben claramente que non me ía botar a patadas. Estaba atendéndome de verdade.

—Pero a pouca xente que había por esta zona tíñalles moito, moitísimo medo, malia que nunca lles fixeran nada, así que durante séculos esta especie de lobos evolucionados a humanos viviron nestes montes afastándose dela. Non debía ser moi problemático, porque isto era un sitio case deserto, até que chegou o marqués coa súa cardosina.

—...E instalou a fábrica onde o Centro Comercial.

—En realidade, el era un estudoso da natureza. Xa se decatara do raras que eran algunhas especies de flores e de plantas que se daban na ladeira destes montes, e incluso chegara a presentar as súas conclusións a algúns expertos europeos.

—As cartas das que falaba Nuria —rosinou Zoila para si, pero preferín non preguntarlle pola propietaria dese nome. Collera carreira e quería continuar coa miña historia.

—O marqués descubriu entón o fungo que sería o principio activo da cardosina (ves? Outro espécime propio deste sitio) e, como non era parvo, decidiu establecer a fábrica e facerse rico. El ben coñecía as historias dos meus devanceiros e quería investigalas, pero durante un tempo estivo dedicado á posta en marcha do negocio até que, ao cabo dun tempo, cando xa era o home máis rico da comarca e seica do país, descubriu a un dos escasos grupos da miña especie que había espallados polas zonas máis agochadas do monte. Segundo parece, vivían como salvaxes e alimentábanse só da carne dos animais que cazaban coas súas mans. Organizábanse como os lobos tamén, cun macho e unha femia dominantes, pero amosaban, polo manexo das ferramentas, a elección de emprazamentos e outras cousas máis, unha intelixencia igual ou superior á dos humanos: Conseguiran aprender a falar o idioma (pois tamén tiñan esa capacidade) só escoitando ás poucas xentes que pasaban ao

seu carón e comprendían a súa cultura, aínda que, imaxino que por medo sobre todo, vivían dun xeito tan miserable. Á parte, tiñan algúns problemas, precisamente por ser uns suxeitos tan raros ás normas xerais da natureza.

—E que fixo o marqués entón?

—O que ti máis ou menos sabes. Obsesionouse con nós e esqueceuse do demais: familia, traballo... Conseguiu achegarse e ser aceptado e el, en agradecemento, tamén quixo converternos en humanos de pleno dereito (porque ao cabo somos humanos de pleno dereito desde hai milleiros de anos, non o esquezas —apuntei—), e sobre este obxectivo traballou até o fin dos seus días, deixando niso a súa fortuna e a súa saúde. Despreocupouse por completo da súa fábrica e pechouna sen máis cando comprendeu que toda a xente que podía chegar de máis podería prexudicarnos, aínda que aí pouco houbo que facer despois xa que moitos, si, marcharon ao quedar sen traballo, pero outros quedaron aumentando a poboación deste sitio e, en consecuencia, a antipatía cara a nós dos que nos consideraban como o inimigo.

Zoila escoitaba abraiada, absolutamente inmóbil, e nin soltou un chiu cando eu parei uns segundos para tomar aire. Non me tiña medo, pero tampouco podía dicirse que estivese tranquila na miña presenza.

—Estás ben? —pregunteille con prevención e ela pareceu espertar dun soño.

—Non mo podo crer, isto non ten nin pés nin cabeza.

—De verdade o pensas? Mira os meus ollos, amendoados como os dos lobos, lembra como cacei o outro día o rato na cociña como a gran cazadora que son, ao igual que os da miña especie, ou como son capaz de camiñar seguido longas distancias, como farían os lobos. Mesmo recorda como comín en dous bocados a hamburguesa, porque somos os grandes carnívoros, con todo o que o marqués insistira en acostumarnos nos seus tempos á dieta omnívora, sobre todo para facernos semellantes ao resto dos humanos, a pesar dos graves problemas coas dixestións que aínda na actualidade sufrimos —ela mirábame aterrorizada e decidín empregar o

último cartucho, malia sabelo unha arma de dobre filo—. Lembra como trabei o sobriño de don Pascual, como lle cravei os dentes na meixela con tanta forza que el era incapaz de liberarse aínda medindo e pesando moito máis ca min. Lémbrao, porque ti estabas alí. Non cres que son suficientes cousas para dar por boa a miña explicación?

—Ti estás a mentir —concluíu sen argumentos, aínda que xa completamente convencida.

—Xúroche pola miña familia e polo que ti queiras que acabo de contarche toda a verdade. Nunca saíra do meu grupo esta historia. Ti es a primeira persoa que a escoita.

De novo quedou coa boca aberta, só que desta vez eu tamén calei, sobre todo para controlar os latexos do meu corazón, tan desbocados que parecían que ían lanzalo até a miña boca.

—Non podo crermo —teimou, aínda que eu sabía que non daba por falsa a miña historia—. O que non entendo é para que me contaches todo isto a min.

—Porque necesito a túa axuda, Zoila, xa cho dixen antes, e coido que ti es a persoa á que me debo dirixir. Confío en ti.

—Pero, pero... eu son unha simple estudante de ESO, non teño nin idea, nin enchufes nin nada polo estilo, en que podería eu axudarte?

Quería contestar pero ningunha palabra, por inexacta, foi capaz de saír da miña boca. Sabía que ela tiña a solución ao meu problema, pero non sabía como e dicir iso podía facer parecer unha tola.

—Sei que ti atoparás unha solución —murmurei—. Non sei cal, pero sei que ti a atoparás. Non podo explicarche porqué, pero na miña casa funcionamos moito por instinto. Axiña identificamos a natureza das persoas coas que tratamos, e eu souben desde o primeiro momento que ti eras unha persoa en que confiar, ao igual que a túa nai e mais Mati.

—Entón podo falar disto con elas dúas? Só con elas dúas, xúrocho —pediu, aliviada de atopar un

xeito de repartir a inmensa responsabilidade que xa cargaban os seus estreitos ombros—. Tanto Mati como mamá estaban sempre coa leria de que tiñan iso do “segredo profesional”, así que ben saben cando calar. Por favor...

—Non sei, ti verás —aceptei eu, moi desorientada. Non contara con esa posibilidade, pero xa falada parecía algo completamente lóxico, pois, como a miña esperada salvadora se encargara de recordarme, nós só eramos dúas rapazas sen o menor poder fronte a un mundo de adultos.

—Ti decides —concedín, un pouco ao chou—, sei que ti vas tomar a decisión adecuada pero, pídocho de xeonllos, que non saia a miña historia desta casa. Somos unha raza en extinción, os Negro somos os derradeiros corredores desta comarca e seguramente do mundo. Non quedan máis individuos coma nós e non queremos ser tratados como simples experimentos, comprendes? Queremos vivir a nosa vida en paz, sen meternos con ninguén e ao noso aire, como fixemos até agora, pero non o poderemos conseguir se un de nós enferma e sofre. É a nosa maior traxedia e está

a piques de pasarnos: meu irmán pequeno está quedando sen un medicamento e, como non llo consigamos axiña, en poucos días empezará a ter dores de cabeza e a sufrir unhas convulsións incontrolables e a saber que lle pasará despois. É un mal que xa padeceran algúns antepasados, e por iso foron atacados en ocasións, pois a xente pensaba que eran o propio demo manifestándose. Eu non quero que Tito pase por iso e necesito axuda ou non sei que vai ser de nós. Toma –collín a miña mochila e saquei os manuscritos do marqués. Nin pensei por un segundo que podía pasar antes pola Papelaría de Vilacardoso e sacarles unhas fotocopias–, aquí seguramente está a fórmula para o preparado de meu irmán. Por favor, axúdanos. Sei que se nuns días non o consigo el empezará a tremer, a quedar sen sentido, mesmo a comportarse como o que non é. Non podo velo así, párteme o corazón. Por favor, ti es a única oportunidade da miña familia.

—Xandra, eu non sei...

—Por favor, téntao. Non sei de que xeito, pero sei que ti podes atopar algunha solución. Agora, eu

debo volver á casa. Tentarei falar contigo nun par de días, ou antes.

—Xandra, tía, eu non vou ser capaz de...

Sáin correndo antes de poder escoitar a primeira das súas xustificadas escusas.

#euquedolendo
#baíaconnósnacasa

From: Zoila Romil Gutiérrez
<zoilapretty@freemessenger.com>
To: Nuria Crego Alvar
<nuri.crego@alumnadouniversidade.eu>
Subject: Re: tes máis datos sobre o mar-
qués?
Date: Tue, august 1, ... 14:58:54
Files: English.doc Sintomas.doc

Ola, Nuri,

Non teño máis novidades sobre o marqués, a verdade. Como che dixen, só iso que me conta-
ra esta rapaza de aquí, Xandra, e mais nada.
Aínda que volvín falar con ela, non me dixo
máis cousas que ti ou eu non souberamos, e é
unha verdadeira mágoa porque ao cabo me de-
mostraches que era un tipiño ben interesante,
pero que lle imos facer. De calquera xeito,
se consigo algo máis fágochos chegar por mail,

ou mesmo por correo normal. Debe ser un lerio ter a ese profe da túa facultade chamando arreo para que lle pases máis información.

Aproveito este correo para enviarche os apuntamentos de inglés que precisaba teu irmán. Perdoa que o outro día me puxese tan borde, pero é que non me gusta andar prestando por aí o meu traballo, aínda que recoñezo que con este sistema non se perde nada e que non deixaba de ser un egoísmo pola miña banda ☺.

Queríamos pedirche un favor, se aínda segues a saír con ese rapaz de Medicina –que era fillo dese neurólogo do Policlínico, non?-. Mamá díxome que che enviase unha nota cos síntomas do fillo dunha señora que vén pola nosa casa de cando en vez e os apuntamentos dunhas substancias que lle receiptou un curandeiro de aquí, que a saber o que son, porque non hai xeito de convencelos de que vaian a un médico e ela quere comprobar unha cousa antes de aconsellalos (como lle di Mati para facela enrabechar, as enfermeiras non son capaces de mover un papel sen que antes llo deixe apuntado o médico de servizo, he, he,

he -é broma, claro-). A verdade é que tanto mamá coma min che agradeceríamos moitísimo este favor, pois gustaríanos poder axudar a esa familia dalgún xeito porque son boa xente. Ademais, así o teu amigo podería ir adestrando, para cando lle veñan casos difíciles pola súa consulta ☺ ☺.

Quedamos así entón. Nuns días aquí é a Romaría das Palmeiras. É unha mágoa que teus pais non dean chegado nesas datas porque din que é algo digno de verse. Eu vou ir acompañada dun amigo que fixen estes días. Seguro que o pasamos moi ben.

Recordos para a túa familia e para Jonathan.

Unha aperta,

Zoila

Esa noite, a saúde de Tito xa dera un aviso en forma de dores de cabeza que o espertaron chorando e que logo mantería ao resto da casa en vela, mentres el recuperaba un sono molesto. Só levaba un par de días aforrando nas doses, pero esa estratexia adiviñábase catastrófica, e ningún dos alí implicados sabiamos que facer. Eu empezara a dudar do meu plan e nos momentos de maior tensión dedicábame a autoinculparme de todas as futuras complicacións que a miña indiscreción podería provocar. Ían varios días da miña confesión e non tivera novas de Zoila. Rubén case pagou o meu enfado en forma dun groseiro silencio que mantiven na súa rápida visita da tarde. A el non podía contarlle nada, pero debería esforzarme un pouco en non espantalo con aquel cello pregado e o meu feixe de respostas monosilábicas. Porén, está claro que Rubén é un rapaz único e non se deixou desanimar. Así, cando eu o botei coa escusa de que me

debía estar chamando miña nai el despediuse cun bico moi doce e a frase “lembra que imos xuntos ás Palmeiras” coa que parecía conxurar todo mal.

Ao día seguinte, mentres axudaba ao tío Lois a dar de comer aos coellos no galpón, escoitei como un coche chegaba até a última curva antes da nosa casa e como, ao cabo duns minutos, alguén berraba uns “ola” de chamada. Saíu papá a atender a visita e pola porta entreaberta da nave chegaronme as voces.

—Que quere? —preguntoulle meu pai co seu habitual esquecemento das normas de cortesía ante aos estraños.

—Ola, bos días —saudoulle alegremente unha voz de muller que eu axiña recoñecín—. Abaixo na aldea dixéronnos que vostedes venden coellos e ovos da casa.

—Depende —contestoulle meu pai, seguindo coa súa amnesia da cortesía.

—Verá. Esta noite teño que preparar unha cea moi importante para uns hóspedes e precisaba tan-

to o coello como os ovos para uns pratos especiais. Son unhas persoas bastante requintadas e quero servirles alimentos de calidade e, segundo teño entendido, vostedes teñen os mellores coellos e os mellores ovos de toda a comarca.

—Si, é verdade —concedeu meu pai, cedendo un pouco.

—Pois eu necesitaría levarme un coello e unha ducia de ovos, pode ser?

—E o coello necesítao esfolado e partido, claro.

—Se pode ser...

—Vaites —fungou papá—. Aínda me levará un tempo.

—Oh!, non se preocupe. Non teño présa. Se lle parece, espero aquí fóra. Vai un día case agradable, menos caloroso, non cre?

—Direille á miña filla que lle vaia preparando OS OVOS.

—Moitas grazas.

—Xandra, prepara unha ducia de ovos nun paquete. Veña, bule —ordenou papá entrando no galpón e seleccionando un bo exemplar para o sacrificio. Cumprín o encargo a toda a velocidade que me deron as miñas mans e froito desa precipitación escachei un par de ovos. Preparei o paquete aínda máis rápido e saín con el para entregarllo á cliente. Tal e como imaxinaba, tratábase de Belén, a nai de Zoila.

—Ola, temos que falar —murmuroume mentres me collía o paquete que lle tendía—. Zoila espera abaixo, no coche.

Comprobei que ningún dos maiores estivese por fóra e seguina até precisamente o ancheamento da beiravía que hai preto da última curva onde aparcaran o monovolume. Parecía estar baleiro, pero cando Belén chamou a súa filla asomouse a cabeza de Zoila pola ventaiña.

—Non quería que me visen —explicou divertida, como se estivese a vivir unha grande aventura—. Como xa me coñecen daquel día na aldea...

—Hai que bulir, antes de que teu pai saia co coello —dispuxo a nai—. Xandra, Zoila contoume toda a túa historia.

Non souben que dicir, ou mesmo facer. En min latexaba o enfado pola indiscreción da amiga, pero no fondo sabía que aquel era o procedemento adecuado e o que no meu interior buscara. Con todo, algo debeu filtrarse no meu ollar, porque Zoila pareceu encollerse un pouco no asento.

—O certo é que non parecees unha mentireira, nin unha tola —comezou Belén cun aceno grave—, e sei que a miña filla Zoila é unha rapaza que non se deixaría enlear e que sabe distinguir un embuste dunha historia verídica.

—Xuro que todo o que contei a Zoila é verdade —saltei eu, aínda sen saber cal sería a historia que a súa filla lle explicou.

—Xandra, filla —dubidou Belén—, se de verdade está mal teu irmanciño, o único que se pode facer é levalo a Urgencias. Alí poderían de verdade

darlle un tratamento adecuado. Coido que Mati xa cho dixo o outro día.

—Non. Imposible. Non podemos. Ninguén máis pode saber a nosa historia —protesteí, asustada.

—Escoita, os teus pais... Dixéranme que tardaron moito en levarvos á escola. Non serán desaxente que quere facer as cousas ao seu xeito, uns deses antigos hippies ou cousa así?

—Que?

—Teu irmán ten que ir ao especialista se, como dixo Zoila, ten epilepsia.

—Que? —repetín, máis abraiada—. Quen dixo que tivese epilepsia?

—Non lle dixeches iso a Zoila? Entón...

Miramos ambas á autora do diagnóstico e ela sorriu colorada até as cellas.

—É o que me dixo Nuria —recoñeceu.

—E Nuria que sabe de epilepsia, se é dunha carreira de letras? —preguntou súa nai cun ton es-trañamente frío.

—O seu mozo si, é estudante de Medicina. Ademais, non dicías que era o fillo do mellor neurólogo da provincia? Comentáchelo na casa moitas veces.

—Contácheslle o noso a máis persoas? Prometeras que non o farías —asalteina alporizada.

—Vaiteis, non —retrucou ofendida—. Xa che dixen que eu sei gardar un segredo. Como me chegou un correo de Nuria pedíndome máis información sobre o marqués porque un profè dela quere presentar non sei que cousa nun curso de verán e anda a apurala, ocorréuseme, entre o que ti me contaches e o que puiden ler nos papeis que nos prestaches, preguntarllo coa escusa de que era unha dúbida túa polo fillo dunha señora que traballaba na nosa casa —explicou satisfeita, pero o ollar de súa nai tiña de todo menos aprobación.

—Zoila, filla —protestou, tras uns inquietantes segundos de silencio—, de verdade cres que Nuri

ou o seu mozo van tragar a bóla de que eu, unha enfermeira con experiencia en Urgencias, non sei distinguir os signos dunha epilepsia? Que non ulirá algo raro nas túas preguntas? Bonito xeito de gardar un segredo.

—Ben —refungou Zoila, pillada na falta—. Non creo, ela é unha desas sabichonas que están sempre nas verzas, como seu irmán. Non se decatou, seguro, preguntoulle a esa xente e deume a resposta. Non ten máis.

—Seguro.

—Muller, o que importa é axudar ao irmán de Xandra, non? —trocou de asunto en probable prevención de novas indiscrecións—, e mesmo ti dixeches que eran moi raros os papeis que me pasou ela cando os miraches. Que che parecía verdade o que che estaba a contar.

—Filla, non poñas na miña boca o que non dixen.

—Ti...

—Efectivamente, pareceume moi raro o pouco que entendín dos papeis, pero ben sabes que non me deu tempo a deles, que simplemente os folleei. Só teño o que ti me contaches, e ben sabes que me pareceu todo inverosímil, por iso quixen vir até aquí. Quero axudavos, Xandra –concluíu fitándome–, pero, se ti tes algún problema grave cos teus maiores é mellor que llo contes a alguén que te poida axudar. Hai pais que non son bos cos seus fillos e estes non se atreven a dicir nada. Non tes por que ter medo.

Veume á cabeza unha imaxe de pais malvados de miradas torvas e bigotes repenicados castigando a aterrados nenos en sotos escuros e non puiden evitar unha gargallada que soou como un cacarexo e que mantiven constante o tempo suficiente para que elas bulisen molestas.

—Meus pais e o tío Antón son as persoas máis boas do mundo –tatexei, cando puiden recuperar–. Preocúpanse por nós, nunca nos faltou de nada, educáronnos e criáronnos o mellor que puideron. Se non nos querían mandar á escola de Vilacardoso era para protexernos, porque os Negro sempre

viviron aquí arriba, alleos ao mundo para evitar problemas, pero agora eles non saben que facer. Somos os últimos corredores, Belén, aínda que non me creas. Descendemos da mesma póla da que descendem os lobos, esa foi a nosa desgraza. Cres que é fácil para meu pai ou para a miña nai? Tivemos sempre que gardar ese segredo, aínda que todo o mundo o sabía e nos maldicía. Só interesabamos á xente que quería aproveitarse de nós, dos nosos instintos e a nosa capacidade cazadora que, malia os miles de anos, non podemos disimular –nunca falara tan seguido, pero sentíame ben con aquela confesión detallada. Collín aire e continuei–. Por iso moitos dos nosos antepasados sufriron tanto. Diso sempre nos defenderon meus pais, aínda que agora podemos volver estar en perigo, pero o que máis nos importa, a todos, é meu irmanciño. Se non lle conseguimos máis medicamento, vaise poñer moi mal.

—Esa idea de vir dos lobos... —protestou sen forza Belén.

—Xúroche que é certa. Se les con atención os papeis que lle pasei a Zoila verás como coin-

ciden moitas cousas. Non estou tola, Belén. Nin minto. Estouche contando seica o maior segredo que poidas escoitar na túa vida. Coido que sodes as mellores persoas que coñezo, e que podo confiar en vós —recoñecín—. Espero non equivocarme, aínda que, hoxe por hoxe, pouco importa. Como lle pase algo ao pobre Tito, sei que todos iremos detrás. Non teremos forzas para soportalo. Ninguén nos comprende e só nos temos uns aos outros, por iso, calquera cousa que nos pase nos afecta tanto.

Belén miroume con verdadeira comprensión por primeira vez. Seica pensou neses intres na súa peculiar forma familiar, ou seica bastaba a súa natureza de boa persoa, pero comprendín ao mesmo tempo que ela quería axudarme.

—Está ben. Dáme unhas horas. Quero pensalo e ler con calma os papeis que lle pasaches a Zoila.

—Vale.

—Pasa pola casa á tarde. Supoño que para entón poderei dicirche algo.

—De acordo —aceptei sen máis, aínda sabendo das miñas claras dificultades para cumprir cunha cita abaixo, en Vilacardoso.

—Agora é mellor que regreses á túa casa e que eu vaia pagar a teu pai, antes de que sospeite —aconsellou Belén—. Ben sei que non lle gusta moito o trato cos veciños. Vai. Xa falaremos pola tarde.

Comprendín que tiña razón, así que lisquei de alí case sen despedirme. Púxenme a facer máis cousas pola casa e desde a fiestra aberta puíden oír como a nai de Zoila tentaba trabar un pouco de conversa sobre o tempo con meu pai, pero este non pronunciou máis palabras que as correspondentes ao prezo da compra e á conta sobre o diñeiro reintegrado que fixo cando lle deu as voltas do billete con que ela pagou.

Tito tivo a crise cando colleu o primeiro anaco da súa ración do xantar. Non tiña que ver co prato pois eran filetes rusos, un dos seus favoritos, pero ao ver as migallas de carne picada, parecidas ás substancias sanguentas das películas de terror de moda, non puíden evitar a impresión de que ese foi o detonante daquela reacción furiosa nun neniño que

sempre fora a encarnación dun anxiño traveso. Tito caeu do seu tallo agarrándose a cabeza, chorando pola dor, malia os esforzos de mamá por acougalo. El sempre facía caso de mamá, sobre todo cando ela o aloumiñaba como un bebé, pero o ataque impoñía o mando e o seu seguinte paso foi aquel ouveo terrible que deu desde o mesmo chan, cos ollos inxectados en sangue e fitándonos con odio. Houbo que gastar case todo o que quedaba de medicamento, que practicamente cuspiu cando o obrigamos a engulilo. Cando lle fixo efecto quedou sumido nun sono profundo, que toda a familia defendeu como se fose o do príncipe encantado dalgúns dos contos que non había tanto lle contaban. Ela mandounos a todos fóra da casa para que non fixésemos ruído e decidín aproveitar a situación para baixar até a casa Ervedelo a coñecer a decisión de Belén. Quería estar a carón da miña familia nuns momentos tan difíciles, pero desbotei ese impulso ante a propia necesidade da solución e por iso corrín monte abaixo até verme na porta traseira, onde petei cunhas forzas e cadencia inapropiadas para calquera mínima norma de cortesía, pero non parecía haber ninguén que puidese afearme ese comportamento pois a porta non se abriu, nin sequera saíu do interior un

simple ruído que indicase que alí había alguén e eu empecei a inquietarme. Sabía que, fose cal fora a resposta da nai de Zoila, en absoluto ía supor o remedio. Como moito, un tranquilizador primeiro paso cara a el, pero na soidade conseguinte no medio daquela ancha alfombríña que tiñan á entrada eu cheguei a pensar canta desgraza e traizón podía sufrir un ser coma min na miña situación. Arrodeei a casa na busca dalgunha das súas habitantes, contendo malamente a miña intranquilidade e por fin distinguín a figura de Zoila. Falaba animadamente con quen eu imaxinaba algunha das súas maiores, pois quedaba tapada pola esquina da casa desde a miña perspectiva. Seica por iso soltei a lingua con aquela velocidade inconsciente antes de comprobar que as cousas resultaban seguras, como calquera Negro faría no meu lugar, até Tito.

—Ola —berrei.

—Ola —saudoume tamén Zoila sen mover do sitio—, ti por aquí? —preguntou, riseira.

—Viña para falar contigo e con túa nai, a ver que decidirades —contestei, chegando ao seu carón.

Foi entón cando a identidade do seu interlocutor quedou revelada e eu sentínme morrer.

—Estaba a falar con don Samuel —explicou Zoila sen apear do seu sorriso—, el e a súa dona alugaron o estudio do baixo. Xandra é unha amiga de aquí —comentoulle.

—Si, coido que xa a vin por aí —dixo o home que habitara tantos dos meus pesadelos co mesmo ton amable que empregara con Lois e comigo cando parara a carón da nosa moto a ofrecernos axuda. Sentín que as miñas pernas collían a consistencia dos farrapos pero conseguín manterme firme.

—Que fas falando con este home? —pregunteille a Zoila, dominando como puiden o tremor que tentaba enlear as miñas palabras.

—Xa che dixen que está aquí pasando o verán e...

—Este é o home que levou os papeis de don Pascual —expliquei eu, mentres el me fitaba cun ollar que axiña cataloguei de arrepiante pola súa frialdade.

—Que papeis? Non sei de que estás a falar —asegurou nun ton glacial que ben indicaba a súa mentira.

—Estaste equivocando. Don Samuel e a súa dona son escritores e viñeron a Vilacardoso para ter tranquilidade —teimou Zoila.

—Así é —apoiouna el—. Queremos cumprir en prazo o encargo da nosa editorial e por iso viñemos buscando tranquilidade e aire puro.

Zoila amosaba claras dúbidas sobre a miña actitude, pero eu quería pensar que aínda non a perdera. A reacción do chamado don Samuel indicaba ás claras que non estaba a actuar canto menos con sinceridade, pero non se me ocorría que facer para deixalo en evidencia.

—Coido que me estás a confundir con outra persoa, neniña. Eu só estou aquí para acabar o meu libro e só coñezo do lugar o pouco que vexo nos meus paseos arredor da casa. Non falei con ninguén e moito menos co farmacéutico. Afortunadamente, tanto a miña dona coma min gozamos de

boa saúde e non precisamos de nada que el nos poida vender —xustificouse demasiado extensamente e Zoila demostrou a miña teoría de que era realmente unha rapaza esperta tal e como eu clasificara.

—Un momento, como sabe vostede que a miña amiga estaba falando do farmacéutico, se non coñece a ningún de Vilacardoso? —preguntoulle intranquila.

—Ela dixo...

—... Ela dixo don Pascual, en ningún momento falou do seu traballo, lémbroo perfectamente. Espera —saltou, como se atopase unha peza importante naquel quebracabezas de imposturas—. Xa sei de que me soaba a súa cara. Non da lapela dun libro nin nada así, vostede era o home que estaba mirando o día da pelexa de seu irmán. Foi quen me termou do móbil. Mentiu cando lle dixo a mamá e a Mati que acababan de chegar.

O home non contestou e limitouse a chascar a lingua e encollerse de ombros, como quen se ve pillado nun renuncio. O seu ollar arrefriouse uns

cantos graos máis pero o máis terrible de todo era que non perdera o seu sorriso, xa retorcido nunha carantoña.

—Este home ameazou o meu irmán maior cunha pistola porque quería que fose con el —explíqueille un tanto imprudentemente, tendo en conta as características daquel impostor e o medo evidente que estaba a experimentar Zoila.

—E por que quería que teu irmán o acompañase? —conseguiu, no entanto preguntar esta.

—Porque era o gran negocio para ambos —explícoulle tranquilamente o home—. Ao igual que o será para ti e para Tito cando teñades a maioría de idade. Xa llo dixen a Lois: as portas da miña compañía sempre estarán abertas para os mozos da familia Negro. Só quero axudarvos, aínda que non o creades.

—Entón, por que apuntou ao seu irmán cunha pistola? —preguntou Zoila de novo con voz trememente.

—Iso...

—Non diga que non é verdade, estaba disposto a matalo se non o soltaba —insistín eu.

—En todo caso, cos da túa liñaxe hai que actuar así cando se poñen túzaros, e Lois viña por min. Non me quedara outro remedio —xustificouse el, molesto, como se estivese explicando unha obxectividade.

—Entón é certo todo o que nos contou Xandra de que descenden de lobos —concluíu Zoila, con certo alivio.

—Tanto como de lobos...

—Pero é certo? —teimou a miña amiga cun ton tan imperativo que ao home non lle quedou máis remedio que responder.

—Son vellos depredadores con forma humana, si —recoñeceu tranquilamente—, unha verdadeira casualidade xenética condenada á extinción e que se deu en escasísimos nichos evolutivos do planeta. Vilacardoso é seica o derradeiro deles. Non sabedes canto me custou dar con vós.

—Pero, para que os quere? —teimou Zoila.

—Para o que sempre quixeron os humanos a miña familia, para que sexamos cazadores de humanos —contestei eu ante o ollar de satisfacción do home.

—Cazadores de humanos?

—Cando na historia houbo guerras ou liortas foron buscar algún Negro, porque era moi bo seguindo o rastro ou perseguindo ou... —ía dicir “maltando” pero o verbo resultábame tan terrible na súa simple pronunciación que o calei— a outra xente. Iso custou moita dor á nosa familia. Xa estamos fartos. Só queremos vivir en paz.

—E viviredes en paz, e logo que cres? —protestou con aceno de asombro o home—. Por favor, que melodramáticos chegades a ser os rapaces. Eu só quero recrutarvos para misións moi específicas. Ninguén se vai meter coa túa familia.

—Quen é vostede entón? —saltou Zoila.

—Oh, eu son un simple empresario que busca os mellores traballadores. Tamén son un cazador pero, no meu caso, de talentos. Só iso.

—Está mentindo —protestei e el fixo un xesto de aburrimiento.

—En absoluto. Teño unha compañía de seguridade privada, unha empresa como outra calquera, á marxe de que o noso traballo se desenvolva en zonas quentes, como o Oriente Próximo ou África. Os nosos clientes contrátannos como aquí se contratan os vixilantes do Centro Comercial, para que os seus bens e o seu status non sexan atacados. Nós só...

—...Son mercenarios, Zoila, non lle fagas caso —supliqueille, antes de que se seguise escoitando o meu inimigo—. Este home quere que Lois traballe para el matando para quen máis lle pague á súa Compañía, como di. Sempre dixeron que os corredores eran os mellores nisto e por iso quere levarnos do xeito que sexa. Mesmo deixando sen o seu medicamento a un neno inocente.

—Que esaxeradas sodes as rapazas —dixo cunha condescendencia insufrible—. Calquera diría que son un monstro. Xa llo expliquei no seu momento a teu irmán e repítocho a ti: dalgún xeito tiña que facer presión. En calquera caso ten por seguro que cando Lois cumpra coa súa parte do trato o voso irmanciño terá canto medicamento precise.

—Ten que irse de aquí. Vostede e a muller que o acompaña —esixiu Zoila, anoxada—, nin mamá nin Mati van querer alguén como vostedes na nosa casa.

—Non me fagas rir. De verdade pensas que túa nai e a súa moza van querer perder tan boa fonte de ingresos por unha historia tan difícil de crer?

Zoila quedou sen palabras para contestarlle, porque o escoitado era demasiado evidente e eu revolvinme inquieta ao decatarme de que por aí podía perder ese combate. A voz que xurdiu a rentes de chan tivo o poder de sobresaírnos aos tres, pero aquela advertencia a min sooume como música celestial:

—Eu sempre creo o que di miña filla.

Os seis ollos fitaron a fonte daquela frase categórica e por unha pequena trapela que daba ao vello soto asomou a cabeza e inmediatamente todo o corpo da nai da miña amiga. Vestía roupa vella e chea de po, polo que se podía supoñer que estivera até aquel intre traballando no arranxo da adega e por iso, seica, puido escoitar toda ou parte da nosa conversa. O home recuperou o seu sorriso frío, unha vez pasada a sorpresa e dirixiuse á nai de Zoila como se por fin atopase alguén con quen manter unha conversa sería.

—Belén, non sabía que nos escoitaba —resumiu, recuperando o seu ton de veludo.

—Xa ve.

—Espero que non se fixera unha idea equivocada de todo isto. Eu son un simple recrutador que busca empregados moi específicos, nada máis. Por iso estou aloxado aquí coa miña colega. Calquera que escoitase estas rapazas pensaría o máis raro do mundo.

—Por iso mentíunos dicíndonos que eran un matrimonio de escritores —replicou a nai de Zoila mantendo a seriedade.

—Comprenderá que para pechar determinados asuntos a discreción é clave, así que nos vimos obrigados a contarlles esa pequena mentira que ao cabo non ten a menor importancia. Só para poder rematar o negocio. Unha práctica moi común no mundo empresarial, como vostede saberá. Polo demais, convirá en que non teñen a menor queixa con nós —de novo un sorriso frío pechando o comentario que a min de novo me arrepiou—. Estámolles a pagar moi xenerosamente, e máis que poden ter, xa que seguiremos por aquí e seguramente con máis compañía.

O ollar de Belén empañouse por esa promesa de negocio futuro, pero continuou seria e calada esperando outro tipo de explicación.

—Belén —continuou o home—, somos simple xente de negocios que estamos buscando o mellor investimento, máis nada. Certo é que dito en frío soa moi mal, pero eu estou ofrecendo aos novos da familia Negro unhas oportunidades de futuro que en Vilacardoso nin soñarían. Farán un traballo perigoso, pero viaxarán e gañarán cartos a mantenta, máis do que poden aforrar varias xeracións mal-

vendendo coellos e ovos como até agora. É en verdade un choio, e tamén o pode ser para Mati e para vostede. Se considero a casa Ervedelo como o meu centro de operacións nesta zona, vostedes gañarán moito diñeiro porque lles garanto que a miña Compañía é o suficientemente xenerosa como para aliviarlles a vostedes de moitas das súas preocupacións económicas. Necesitarei un sitio discreto onde aloxar o meu equipo e este reúne esas condicións.

—Non... —cuspiu Belén sen forzas e os meus nervios tomaron posicións ante o que ameazaba como derrota definitiva tanto para min como para a miña familia. De súpeto, parou moi preto de onde estabamos os catro o monovolume e del baixou Mati portando un par de bolsas do supermercado. Ao principio limitárase a saudarnos cun movemento da cabeza, pero debeu intuír que algo especial estaba a pasar, porque pousou a mercadoría no chan e achegouse lentamente.

—Boas tardes, Mati —saudouna tranquilamente o hóspede—. Aquí estou, falando de negocios futuros coa súa compañeira, da grande oportunidade para a casa Ervedelo...

—Levan armas, Mati —berrou Zoila antes de que esta puidese traducir o aceno de incerteza de Belén—, mentíronvos dicíndovos que eran escritores. Só queren levarse á forza o irmán de Xandra, son mala xente.

—Que? —preguntou Mati, aínda interpretando o sentido do aviso.

—Hai que ver... —fungou molesto o home vendo que de novo o asunto escapaba das súas mans por culpa dunhas rapazas.

—É certo, leva unha pistola nas costas, agarrada no cinto —engadín eu, tentando aproveitar aquela derradeira oportunidade—. Apuntou con ela a meu irmán.

—Veña, muller... —rosinou o acusado, aburrido.

—É certo iso? —inquiriu Mati, recuperándose daquela inesperada descarga de información.

—Veña —repetiu o home con ganas de acabar con aquilo.

—A non ser que pertenzan ás Forzas de Seguridade en servizo oficial, nesta casa non consentimos armas de fogo baixo ningún concepto —cortou Mati con seriedade.

—Si que leva, unha pistola —contestei eu no seu lugar—, que levante a chaqueta e che amose o cinto, xa verás.

—Eu non teño por que amosar nada —protestou ofendido o home—, é un abuso pola súa banda.

—Ten razón —recoñeceu Mati e eu de novo angustieime ante o que parecía a miña derrota—, pero unha arma na nosa casa é unha posibilidade demasiado perigosa para que a deixe pasar polas boas, así que algo teño que facer. Preferiría que vostede mesmo o aclarase pero, se non me queda outro remedio, chamarei á Garda Civil e que decidan eles o que facer.

—Vai crer o que din unhas rapazas fantasiosas?

—Unha desas “rapazas fantasiosas”, como vos-
tede di, é como se fose miña filla, e podó asegurarlle
que ela nunca acusaría dunha cousa tan grave sen
ter probas.

Coido que só eu notei como Zoila se revolvía
incómoda, ao recoñecer para si que só se baseara
na miña palabra para esa acusación, pero os maio-
res parecían demasiado tensos para decatarse da-
quela pequena reacción.

—Non penso consentir un abuso de confianza
tal –decidiu o home–. Agora mesmo recolleremos
as nosas cousas e liscaremos de aquí, pero atéñanse
ás consecuencias. Isto é algo intolerable.

—Devolvereille a diferenza dos cartos que
nos adiantou, por suposto –concedeu Mati sen
alento, pero o home xa se afastaba a grandes
alancadas rosmando polo baixo. Entrou no seu
cuarto e cerrou dando unha portada que retum-
bou por todo o eido. As catro quedamos mirán-
donos unhas a outras, sen saber que facer ou di-
cir, até que por fin Mati se achegou a Belén e
deulle un rápido abrazo como se con el puidese

recuperar forzas fronte a todo o que acababa de facer. Eu estaba dubidando penosamente entre liscar tamén ou quedar á espera da decisión que fora buscar.

—Coidas que nos fará algo? —tateou Belén.

—Non creo. Ímoslle devolver o diñeiro, e tampouco lle fixemos nada. Se tanta mentira era a de Zoila, por que non se limitou a subirse a chaqueta e amosarnos o cinto?

—Levaba unha arma, é certo, por iso non quería facer unha cousa así —teimeei eu, malia que non parecía o momento de intervir naquel dilema.

—Como non sexa verdade, teremos metido ben a pata. Estadés ben seguras diso?

—Ameazou a meu irmán cando el o colleu polas lapelas —expliqueille—. Belén, xa ves que é certa toda a miña historia.

—Seica si —recoñeceu ela sen ganas.

—El é o que se levou os compostos e a receita do preparado de meu irmán pequeno, reconeceuno aquí mesmo —explíqueille a Mati—, e a única posibilidade que nos dá é que Lois marche con eles.

—Para que? —preguntou Mati, aínda interpretando as novidades.

—Debe ser para esas tropas privadas que están por Iraq e por alí —concluíu Belén—, coído que iso é o que deu a entender.

—Que tropas nin que..., unha manda de asasininos a soldo, que miserables —saltou Mati—, e nós pensando que eran escritores. Mentireiros.

—Pero teñen a saúde de Tito nas súas mans —impei eu e miráronme como se esqueceran até ese mesmo intre o problema que trouxera toda aquela lea.

—É certo, a epilepsia de teu irmán —resumiu Belén.

—É epilepsia entón? —pregunteille, un pouco aliviada de que o mal de Tito puidese ter o nome dunha enfermidade humana.

—Non o sei, supoñendo que o que Nuria lle transmitiu a Zoila sexa o diagnóstico concreto. Para o definitivo sería necesario facerlle unha serie de probas, pero o primeiro sería administrarlle uns anti-convulsionantes se, como dis ti, se pon moi maliño.

—Medicamentos normais? —Belén asentiu coa cabeza—. Non van servir de nada. Os medicamentos normais apenas valen con nós nas outras doenzas, aínda que nos alivien algo.

—En calquera caso, tedes que probar. Podo tentar interpretar eses papeis que me pasaches, pero é importante que lle deas algo a ese neno. Espera.

Entrou correndo na casa e saíu ao cabo dun par de minutos levando un frasquiño na man.

—Sabía que esta miña manía de gardar as mostras dos visitantes podería servir algún día. Aí van unhas cantas cápsulas que poden servir para

teu irmán. Dállas cando vexas que se atopa mal. Mentres, eu lerei eses papeis e tentarei facer na casa ese preparado.

—Ti?

—Claro, que outra posibilidade hai? Tendo en conta a época en que se inventou non pode ter un procedemento de elaboración moi complexo, seica é un simple precipitado, e coido que iso podería facelo con algúns utensilios da cociña, pero primeiro teño que ler con detemento eses papeis que me pasaches.

—Cando terás algo? —apurei eu, esquecendo uns mínimos modais.

—Non sei, tentarei ser rápida, pero non che podo dicir con exactitude. Apúntame un número e nada máis teña algo, chámote, aínda que non creo que sexa antes duns días, paréceme un traballo moi complicado para facer ás présas.

A pesar de que unha chamada ao vello aparello da miña casa era o peor que podía aceptar ante as

normas de comunicación recentes, non dubidei en apuntarlle o número no caderniño e co bolígrafo que Mati acababa de pasarme. Belén estaba revisando o apuntado cando o home e a súa falsa dona saíron do seu cuarto con toda a equipaxe e cargárona no coche. O home fitounos con odio, sobre todo a Mati e a Belén.

—Isto foi unha completa decepción, señoras —silabou con frialdade—, esperaba un comportamento un pouco máis intelixente pola súa banda. En fin, vostedes saberán o que fan.

Non esperou resposta e, tras subir axilmente ao vehículo, saíron de alí a toda velocidade. Mati e Belén abrazáronse de novo como remedio fronte ao temor das ameazas veladas e nesa ocasión tamén se lles sumou Zoila, quedando as tres unidas nunha piña con que defendérense daquela incerteza. Eu ardía en desexos de ter unha última palabra sobre os futuros pasos a seguir, pero comprendín que n aquel momento a miña presenza sobrava e lisquei.

From: Zoila Romil Gutiérrez
<zoilapretty@freemessenger.com>
To: Nuria Crego Alvar
<nuri.crego@alumnadouniversidade.eu>
Subject: Re: Ola
Date: Tue, 8 august ... 16:23:09

Ola Nuri:

Sigo sen poderche dar máis noticias sobre o marqués de Vilacardoso, e iso que o tentei por todas partes. Ese catedrático teu é un verdadeiro aproveitado se segue facendo presión para que lle pases máis datos sobre ese homiño. Visto o visto, sería mellor non falarlle do asunto e que morrese o conto, pero agora xa non lle tes que facer.

Grazas por preocuparte por esta veciña. A verdade é que o que me enviaches nos foi

moi útil e agora está bastante convencida de levar o seu fillo a un especialista. Non é necesario que o pai do teu amigo teime en analizar todo o que che mandei. Ao mellor ten razón no que di e hai un erro no meu resumo. Copiei correndo e seguro que me trabuquei en moitas cousas e agora o pobre do señor anda alucinando co que leu (hai que ver como son estes sabichóns, sempre sacando punta ás cousas ☺). Dálle as grazas da nosa parte e dílle que desculpe eses erros. A verdade é que non sei exactamente que é iso que escribín en latín, pero seguro que é unha metida de zoco pola miña inutilidade para os idiomas. O que si que é curioso é que ese curandeiro ao cabo acertase tanto no seu diagnóstico, se é verdade o que di o pai do teu amigo (ao cabo vai resultar que non é necesario matarse a chapar a carreira de medicina para atinar cos remedios e todo iso, he, he, he).

A Romaría das Palmeiras é nuns días, o 15 de agosto. Fan moi ben teus pais en apurar todo para visitarnos na mesma data, porque din que é algo digno de ver. Así, mamá e Mati tamén se animarán a achegarse á festa e esquecerán

por unhas horas todas as preocupacións do negocio. Podemos ir todos xuntos e estaremos coa xente de aquí que coñezo. A mágoa é que ti non poidas vir, así comprobabas “in situ” como é todo isto.

Grazas por escribir. Alegra ver que aínda se preocupan por min as vellas amizades.

Biquiños,

Zoila

#euquedolendo
#baíaconnósnacasa

Contra todo prognóstico, a mestura do preparado habitual co remedio que eu, ás veces, conseguía facerlle engulir a Tito cando mamá non miraba pareceu dar uns poucos resultados durante uns días. Non volvera aparecer outra crise, malia que o estado de meu irmán pequeno empeoraba a ollos vista: cada día durmía peor e as súas ganas habituais de aventuras e complicidades con Lois quedaran substituídas por unha inmovilidade taciturna nun recuncho do seu cuarto, aferrado ao seu xoguete favorito e rexendo os seus sorrisos tristes nunha faciana outrora sempre engalanada con ese aceno na súa versión máis luminosa. Os maiores continuaban preocupadísimos, aínda que un pouco aliviados por ver esa minoración da doenza. Lois tiña un ánimo a chimpos entre a ira máis incontrolable e desexosa de vinganza e a apatía ante unha inevitable claudicación co home misterioso.

En canto a min, nin o máis experto sabio deduciría que había na miña cabeza. Pasara a fin de semana coa tranquilidade primeiro de saber que me axudarían, a ledicia posterior da visita furtiva dun Rubén entusiasmado coa conta atrás cara ao día da Romaría e os seus plans das actividades que fariamos xuntos, só interrompidas por bicos tamén furtivos nos que eu non me implicaba como en calquera outra situación faría e, finalmente, a dúbida ante a súa protesta por ese ánimo ausente e en que cada unha das súas palabras desactivou nervio a nervio todos os responsables da miña serenidade.

—Non me estás facendo caso —rosinou, cando eu teimaba en mirar cara ao ceo en busca dunha solución.

—Non é verdade —protestei, sen maiores argumentos ao meu favor. El levantouse de onde estabamos sentados e comezou a dar voltas fronte a min.

—Sabes? Ás veces pregúntome que pasa de verdade por esa cabeza. Coido que non estás comi-go —explicou, parando en seco—, aínda que esteas ao meu carón.

—Non é verdade —repetín.

—En serio, Xandra —teimou cunha seriedade que desbotaba calquera broma para alixeirar a situación—, sei que estás a agochar algo, seguro que algo gordo. Tes a cara que tiña miña irmá cando soubo que quedara preñada, e tamén repetía unha e outra vez que non pasaba nada.

—Eu non estou preñada —soltei, arrepentíndome ao intre dunha explicación tan innecesaria. El fitoume coa desilusión reflectida nos seus ollos.

—Vale. Está claro que non me queres contar nada —rendeuse—. Agora teño que marchar. Xa nos veremos.

Encamiñouse á súa bici arrastrando os pés como se avellentase oitenta anos pola decepción.

—É meu irmán Tito —dixen cando xa ía dar a primeira pedalada—, non está moi ben estes días e estou moi preocupada por el.

El baixou da bici e volveu ao meu carón coa súa expresión habitual.

—Vaites, non sabía nada.

—Por iso teño esta cara e estou tan calada —expliquei, sentindo que, aínda que confesara maioritariamente a verdade, estaba contándolle unha gran mentira.

—Pobre, por iso estabas así —concluíu, colléndome cariñosamente polo ombro e depositando na miña meixela un bico de consolación que a min me queimou como un ferro candente—, podó facer algo?

—Non, el xa está tomando a súa medicación. Só se trata de esperar a que mellore. Será cousa dun par de días.

Rubén agasalloume cun dos seus sorrisos resplandecentes e un bico de despedida, xunto coa ilusión repetida da conta atrás cara á Romaría das Palmeiras e na colección dos meus estados de ánimo entrou entón o correspondente aos remorsos máis duros.

Porén, o estado de ánimo que ocupou o chanzo máis alto foi a inquietude, de novo promovida pola falta de resposta de Zoila e a súa familia. Varios días era un prazo excesivamente longo na súa indefinición e transcorreron facéndome estar pendente do menor sinal daquel aparello de comunicación que eu nunca empregara. Así, cando por fin soou o teléfono, tiña os sentidos tan afinados que sen necesidade de levantar o auricular souben que era a chamada da Casa Ervedelo que estaba esperando. Corrí cara a el, pero Lois estaba máis preto e foi quen contestou.

—Si? —respondeu—. Si, un momentíño. Está aquí —indicou, antes de tenderme o aparello. Pensei que quedaría espreitándome pero limitouse a lanzarme unha mirada de curiosidade e a saír do cuarto.

—Ola? —murmurei con prevención.

—Xandra? Son Zoila —identificouse esta cunha voz estrañamente melancólica.

—Ola, Zoila, que che pasa?

—Non, nada.

—De verdade? —insistín, sabendo perfectamente que non estaba sendo sincera.

—Acaban de anularlle a mamá o encargo das marmeladas —recoñeceu por fin—. Alguén lle foi co conto a Sanidade e agora ela non pode vender a mercadoría mentres non aclare non sei que.

—Zoila, síntoo moito —dixen cun fío de voz, pois o meu volume habitual quedara estrangulado pola percepción tanto da identidade do responsable da delación como da clara perda daquel apoio que podía traer consigo.

—Non te preocupes, Mati está falando cos seus antigos compañeiros da Asesoría Xurídica e seguro que atopan algunha solución —tranquilizoume, pero supuxen que non estaba moi convencida—. Mamá está moi ocupada arranxando este asunto, pero pediume que te chamara para dicirche que xa máis ou menos sabe facer ese medicamento, pero que necesitaría que foses vela. Ten que aclarar unhas cousas.

—De acordo —acceptei, aliviada.

—A ver se podes vir dentro dun pouco, vale?
—indicou.

Interpretei ese pouco como o equivalente a unha hora e dez minutos, tempo que tardei en saír disimuladamente, baixar até á súa casa a grandes alancadas, recuperar un pouco os folgos antes de petar na porta principal e adoptar un sorriso amigable, mentres esperaba a que me abrisen. A folla xirou sobre as súas bisagras e descubriume unha Mati moi seria que, porén, soubo devolverme outro sorriso ao recoñecerme.

—Ola, Xandra, pasa —invitoume. A casa parecía ter gañadas unhas cantas batallas máis á ruína e o corredor até semellaba calquera reluciente das primeiras fases dos adosados. Dirixiume cara á coíña, onde estaba Belén, revisando con atención o que parecían uns formularios oficiais e de novo os remorsos atenazaron o meu estómago.

—Ola, Xandra, que ben que xa estás aquí —saudou, tamén riseira—, tiña que falar contigo sobre os papeis. Veña, senta.

Fixen o que me dicía, mentres ela reco-llía toda aquela documentación, gardábaa nun caixón e do mesmo sacaba os vellos papeis do marqués de Vilacardoso, que eu empezaba a odiar. Estendeunos sobre a mesa nunha orde só comprensible para ela e fitounos uns segundos en silencio.

—Coido que xa sei como facer ese medicamento —soltou por fin e a min deume un chimpo o corazón—. Un dos papeis que atopamos na adega viría a completar os que xa tiñades vós e dá como resultado unha fórmula maxistral.

—Entendiches os papeis? —preguntei sen alento.

—En realidade, lin letras de médicos bastante máis complicadas que esta, e, como imaxinaba, é bastante parecida á fórmula dun anticonvulsionante. O certo é que as suxestións do futuro sogro de Nuria foron de bastante axuda...

Preferín non escandalizarme ante aquela nova mostra de falta de discreción coa historia da miña familia.

—Acouga, coido que seguen sen sospeitar —xustificouse, como se me lese o pensamento—. Os excipientes son azucres, moi sinxelos de acadar, o problema...

—Cal é? —saltei demasiado bruscamente.

—O problema está no principio activo, aí é onde non entendo nada.

—Que pasa, entón?

—O principal compoñente é unha substancia descoñecida e mentres non consiga saber que significan as letras cos que a nomea unha e outra vez é como non ter nada: V.Am. Non se me ocorre a que se pode referir, e iso que estiven repasando todas as webs médicas e de farmacia que atopei na Internet.

Decateime entón que levaba toda a miña vida convivindo con aqueles papeis aos que a miña familia tiña un respecto reverencial, pero que nunca lles prestara atención até que me fixo falta coñecer o seu contido. Afogada por esa incógnita, marchei de alí sen dar as grazas nin despedirme sequera e regresei á miña casa sen decatarme do camiño.

Tío Antón veume chegar e saíu ao encontro coa clara intención de rifarme pola miña desobediencia, pero eu estaba demasiado preocupada para que iso me puidese afectar un chisco.

—Pódese saber de onde ves? —preguntou por toda benvida.

—Da casa Ervedelo —contestei eu, demasiado cansa como para buscar unha escusa aceptable.

—Pero, papá e mamá non che dixeron millóns de veces que estes días é mellor non baixar? —saltou escandalizado, sobre todo ao comprobar que a insubmisión viña por parte da súa sobriña favorita. Tivo entón a súa reacción habitual cando quería deixar en evidencia a algún dos menores da familia e que a min sempre me anoxara moitísimo, pero as cousas, ás veces, son tan raras que o máis molesto pode converterse no contrasinal que buscábamos para entrar na cámara do tesouro.

—Malna —tateou, trabándose a lingua como cada vez que se aturullaba coas palabras polo enfado.

—Malnna? —repetín amodo como se se acendese a famosa lámpada das ideas súbitas na miña cachola.

—Nena mala quero dicir —corrixiuse molesto—, puxéchesme tan nervioso que troco as palabras.

Sempre estivera a solución nos fociños de todas e só tiña que esperar unha rifa mal feita para descubri-la. O absurdo da situación e, sobre todo, o alivio, provocoume un ataque de risa, primeiros con risos contidos pero axiña cunhas gargalladas tan violentas que Antón pensou que me volvera tola.

—Que che pasa? —preguntou nervioso sobre o seu enfado. Por toda resposta, eu dinlle un sonoro bico na meixela e saín de alí correndo antes de que puidese dicirme nada.

Desfixen o camiño a maior velocidade da que nunca alcanzaran as miñas pernas e nin por un segundo se me ocorrera pensar que os teléfonos permiten a comunicación inmediata sen necesidade desas carreiras. Só tiña en mente falar de novo con Belén, así que cando aquela muller xurdiu na estrada case a levo por diante.

—Perdón —rosmei, avergoñada.

—Acouga, Xandra. Non foi nada —dixo a descoñecida para a miña sorpresa, e decateime entón, malia o pouco que conseguira mirala, que era a acompañante do home que se fixeran pasar por matrimonio.

—Vostede —tatexei con odio.

—Tranquilidade. Non quero facerche mal ningún. Só me gustaría falar un pouquiño contigo, aproveitando que coincidimos.

—Eu non teño nada que falar con vostede —coraille—, e vou con présa, así que déixeme en paz.

—Muller, só un minutiño, seguro que ben pode esperar o que teñas que facer —insistiu ela cun ton suavemente imperativo que me deixou paralizada—. Por certo, eu chámome Dora.

—Que quere entón, Dora? —preguntei molesta.

—Que penses un pouco na oportunidade que estades perdendo e, sobre todo, que estás perdendo ti.

—Non siga, non siga por aí.

—Veña, Xandra. Ben sei que es a máis intelixente de todos. Até tes engaiolado a Sam, e iso que el é un home que xa está de volta de todo. Só chega con ver as aliadas que buscaches. Desde logo, as mellores nun burato como este. Sabes adaptarte ás circunstancias en vez de teimar cos vellos costumes que non levan a ningures. E de verdade non queres desenvolver esa cabeciña? Desde logo, aquí enterrada non o conseguirás nunca.

Impoñíase dar unha resposta ácida acorde a aqueles comentarios inzados de mala fe, pero algo dentro de min estaba sendo conquistado por aquelas gabanzas ruíns.

—Sabes? Grazas a Sam eu puiden chegar moi lonxe, cousa que non acadaría de ningún xeito polos meus medios. Vaia, non pasaría de ser unha simple profesora substituta dunha universidade de terceira e iso despois de anos e anos de partirme a cabeza cos estudos.

—Que estudou vostede? —preguntei con curiosidade, ao meu pesar.

—Anos e anos dun doutoramento en Xenética Evolutiva que non remataba nunca —rememorou con morriña— porque ningún tribunal mo deixaba levar adiante coa escusa de que eran teorías propias da Ciencia-Ficción. Agora, grazas a Sam, gañei máis cartos dos que eses parvos poderían soñar. E de verdade ti non queres aproveitar a túa oportunidade? Xandra, coñezo ben á xente como ti porque eu era igual. Sei que aquí estás completamente fóra de lugar, farta de que ninguén da casa valore a túa iniciativa e de que eses pailáns te miren por riba do ombro. Así me sentía eu na miña aldea á túa idade. Por iso tiña tantas ganas de falar contigo, porque sei que, no fondo, somos moi semellantes.

A muller miroume con algo parecido ao cariño e eu non souben que dicir. Consegui meterme un pouco do veneno da dúbida e xa non me sentía tan capaz de mandala a rañar como era a miña primeira intención. A soa ocorrencia de poder ser respectada por todos e dispor da capacidade de facerme escoitar rillábame no máis fondo e facíame

esquecer a idea que até ese mesmo intre me parecía o máis importante do mundo.

—Son menor de idade, non podo saír de aquí sen o permiso de meus pais —soltei sen querer.

—Oh, iso non ten a menor importancia, xa o amañaríamos. Tampouco se trata de que metas catro cousas na maleta e veñas escapada con nós. Nin que fósemos uns rouba-rapaces. Nós non traballamos así —exclamou con alegría—. Do que se trata primeiro é de que ti convenzas a Lois de que cumpra a súa parte do trato. Despois xa miraríamos de prepararche algún tipo de bolsa académica ou cousa semellante que o teu propio colexio se encargará de que acepte a túa familia.

—E Tito...

—Por Tito non tes que preocuparte. Prométocho. Mira— dixo sacando un frasquiño do seu bolso e tendéndomo—, un agasallo de boa vontade.

—Que é? —preguntei antes de collelo, se ben sabía a resposta.

—Un par de doses do seu remedio. Seguro que o necesita como a auga, verdade?

—Grazas —respondín hipocritamente, colléndoo por fin e gardándoo rápido nun peto antes de que se puidese arrepentir.

—Dareiche todo o que necesites, de verdade. Tito non vai sufrir máis e el, no seu momento, tamén terá a súa oportunidade. Queremos que os tres rapaces da familia Negro traballen para nós. Ides ser os nosos mellores recrutas.

Por Tito saíra correndo e agora, grazas a Tito, resituábame na realidade, da que tan vergoñentamente fuxira cunhas simples promesas indeterminadas. A imaxe de Tito no medio do lume batérame con tanta forza que case me tombara e a soa idea de imaxinar o seu sorriso perdido en calquera campo de batalla revolveume todo o corpo.

—Nin o soñe.

—Perdoa? Que dixeches?

—Que nin o soñe —repetín, xa en voz máis alta—, xamais. Non imos facer tratos con vostedes, nunca.

—Pero...

—Non. Os Negro non serán nunca máis os matachíns de ninguén. Acabouse. Ningún dos tres irmáns irá con vostedes.

O sorriso cordial da muller trocou ao aceno propio de calquera bruxa malvada de conto; de feito, pareceu que todo o seu aspecto trocaba tamén ao de calquera harpía dunha historia de terror.

—Isto é unha verdadeira decepción —rosmou con odio.

—Déixenos en paz —ordeneille—, non queremos nada de vostedes, marchen dunha vez ou xúrolles que se arrepentirán.

—Oh, eu creo que seguides querendo algo de nós —rebateume ela cun sorriso torto que fixo fallar a miña seguridade—, ou é que xa tes o medicamento?

—Eu...

—Cousa moi difícil porque, mociña espelida, deduzo pola túa carreira cara á casa Ervedelo que xa adiviñaches que o seu principio activo é o mesmo que o da cardosina e ti ben sabes que ese fungo xa non se atopa en ningures, agás escasísimos laboratorios e, por certo, ningún no noso país —recuei, aterrorizada ante aquela maneira de saber sen problemas os nosos movementos. A muller seguía co seu sorriso torto—. O demo do *Amania vilacardius*, tamén nos vosos papeis aparece escrito como V.Am.? Moi típico daquela época, sabes? O bo de don Pascual era o único experto desta zona que sabía cultivalo no seu soto, segundo as instrucións dos papeis que tiña, pero xa se encargou Sam que arrasase con todo o que lle quedaba por unha boa cantidade. E ben sabes que é practicamente imposible atopalo silvestre, nin sequera no sitio onde o atopara o bo de don Silverio. Aquilo xa está completamente asfaltado, como ben sabes.

—Non é verdade —berrei, máis para non seguir oíndo aquela voz, aínda que no fondo sabía

perfectamente que estaba dicíndome a verdade.

—O que ti queiras, filliña —aceptou ela aburrída—, pero é máis difícil atopar restos dese fungo por aquí que un baobab, non te enganes. E pensar que nun momento dado chegou a ser a principal materia prima desta zona...

—Mente —insistín, mentres os meus ollos recoñecían a derrota soltando unhas bágoas que baixo ningún concepto eu quería amosar. Aínda estaba demasiado noqueada por verme lido o pensamento por aquela muller.

—Escóitame ben, Xandriña. Lois chamará a Sam e quedará con el para arranxar a súa viaxe. Punto. Non imos abortar así como así esta misión.

Anubrúuseme a vista e descubrinme a piques de lanzarme contra aquela muller quen, por contra, en vez de asustarse, me fitou con satisfacción.

—Sí, señora. Es toda unha depredadora, e teimas en negalo.

—Eu non son así.

—Es a confirmación da miña tese, nada menos. Dos descendentes humanos dos antepasados dos lobos. E pensar que moitos expertos riron de min...

—Déixeme en paz —rendinme tentando liscar de alí.

—Lémbralo. A única solución somos nós.

Corrín cara á casa Ervedelo máis pola inercia con que saíra da miña, aínda sen querer aceptar a derrota. Nesta ocasión fun recibida por Zoila, pero case a empuxei para chegar antes canda súa nai.

—Era o fungo co que se facía a cardosina —expliqueille e a frustración tomboume antes de que ela puidese artellar a súa primeira pregunta sobre o compoñente. Comecei a saloucar desesperada ante a oportunidade perdida.

From: Zoila Romil Gutiérrez
<zoilapretty@freemessenger.com>
To: Nuria Crego Alvar
<nuri.crego@alumnadouniversidade.eu>
Subject: Re: vou a Vilacardoso
Date: Sun, 13 august ... 20:07:51

Ola, Nuri:

É estupendo que ti tamén veñas cos teus pais até a Romaría das Palmeiras. Así poderedes sacar a mamá e Mati a dar unha voltiña a ver se as conseguides animar un pouco. Desde que decidiron deixar isto (é certo o que che contou túa nai esta tarde, Mati preferiu comentarllo nada máis o decidiron) están moi desanimadas e non sabes que ben lles virá a visita dos teus pais para esquecer por un tempo todo isto.

Porfa, mándame un SMS cando chegues, aínda que terás que tentalo varias veces seguramente, xa que aquí hai bastantes problemas de cobertura. Eu estarei pola Romaría con Arturo, un amigo de aquí que quedou de levarme, así será máis divertido, xa que aínda non coñezo moita xente (e, visto o visto, nin a coñecerei).

Non sei se será posible presentarche a Xandra tal e como pretendes. Paréceme que na súa casa non son moi dados ás festas, así que non creo que baixe e, ademais, ela é moi cortada e non vai contarche moito, caso de que apareza, sobre todo se ti ves con esas ansias de pescudar máis cousas sobre o marqués de Vilacardoso. Tamén é ben mala sorte a teima do teu profesor co asunto, non habería xeito de convencelo que aquí non hai máis que sacar? É que, se ves con esa idea, farás a viaxe en balde.

Esperámosvos entón pasadomañá. Hai xa un par de cuartos preparados na casa, á parte do estudio da parte traseira, así que nin será necesario que durmades na autocaravana, aín-

da que non esperedes grandes luxos, xa que Rómula, a prosma que nos axudaba coa limpeza, unha desas mulleres que deixan todo como espellos, despediuse axiña cando se decatou dos nosos problemas, e iso que mamá e Mati sempre foron superpuntuais co seu pagamento. Supoño que a moi ruín tiña medo de que lle quedásemos a adebedar cartos ou cousa así.

Até dentro de dous días entón. Un biquiño,

Zoila

#euquedolendo
#baíaconnósnacasa

Quen me ía dicir a min que o último que desexaría no mundo era baixar á Romaría das Palmeiras con Rubén pero, dadas as circunstancias, o simple feito de enfrontarme ao seu sorriso tras a miña mentira continua naqueles días de intranquilidade defacíame por dentro. Non soportaba estarlle agochando todo nin o meu engano sistemático ante as súas preguntas inocentes e en min comezara a instalarse a dúbida mordente sobre se realmente terían razón os meus maiores cando unha tarde me botaran aquel discurso sobre a imposibilidade dunhas relacións sequera de amizade con outros rapaces da miña idade. Con todo, esa mañá pasei bastantes minutos elixindo a roupa que ía levar entre o meu escasísimo fondo de armario e tamén outros tantos ante o espello do cuarto de baño tentando conseguir un peiteado diferente da miña coleta habitual, para desesperación de Lois, quen non deixou de petar na porta durante todo

o proceso. Afortunadamente, unha vez que abríñ entrou tan apurado que non se decatou da mello-
ra evidente do meu aspecto. Fixen unhas cantas
cousas pola casa, esperando que todos se metesen
no galpón, e cando por fin marcharon para alá, eu
dispúxenme a marchar. Sabía que á hora do xan-
tar tiña que estar de volta, pero propuxérame que
aquele par de horas que podía estar con Rubén fi-
nalmente fosen un oasis de tranquilidade para min
naqueles días tan angustiosos. Tito estaba sentado
no chan do seu cuarto, xogando aburrído cos seus
xoguetes. Aínda que conseguira administrarlle o
medicamento que me dera a muller, todos, incluí-
do el, sabiamos que podía repetírselle un ataque en
calquera momento.

—Tito —dixen, sentando no chan ao seu ca-
rón—, quedas só. Teño que baixar a falar cun ami-
go, ti como te atopas agora?

—Ben —contestou sen ganas.

—Mamá regresa axiña do galpón, pero ti non
lle digas nada de que marchei, de acordo? Ela ten
que crer que estou fedellando por aquí.

—Vale —aceptou con menos ganas aínda. Notei entón que algo estaba matinando e, malia as miñas présas, decidín non marchar até que mo dixera.

—Que tes, Tito? —pregunteille con prevención. El enredou cos seus xoguetes, amoucado—. Dime que che pasa —insistín, e el por fin miroume.

—Vou ser como eses antepasados dos que fala tío Antón? —preguntoume.

—Como quen?

—Como eses que levaran ao manicomio ou á cadea porque tamén tiñan ataques.

—Quen che dixo iso? —preguntei, horrorizada.

—Os da clase dixéranme que a min tamén me encerrarían, e eu pelexara con eles e gañara, pero como agora xa non teño o medicamento...

Saquei as poucas forzas que me quedaban para recompoñer o meu aceno, a piques de trocar en cara chorosa, e chantarme fronte a el.

—Tito, aténdeme ben —ordeneille—. A ti ninguén te vai levar, entendes? Ninguén.

—Pero xa non nos queda medicamento.

—Consegurémolo, pero non vas marchar de aquí, entendes? Non nos moverán de aquí a ningún de nós —teimei eu coa voz quebrada—. Consegurémola, xúrocho por papá e mamá. Agora vou saír. Se chega mamá, dille o que che dixen, vale?

Tito asentiu e volveu aburrido aos seus xoguetes. Eu lisquei correndo para que non chegase a escoitar os meus saloucos, porque sentía que acababa de dicirlle unha mentira cruel: non tiñamos nada, e a única esperanza que nos quedaba era que Lois marchase con aquela parella sinistra a facer o que precisamente a miña familia rexeitaba con todas as súas forzas: a caza dos seres humanos. Tal e como ameazara aquela muller, Belén acabara recoñecendo que o remedio de Tito necesitaba o mesmo compoñente que levaba a cardosina, e parecíalle practicamente imposible conseguilo doutro xeito. Con todo, tamén era persoa de non claudicar e quedara en busca mediante chamadas estratéxi-

cas a vellos coñecidos da Universidade e da industria farmacéutica, así que, máis para aliviar a miña congoxa, preferín buscar a Zoila e preguntarlle as novidades, sendo como eran tan nulas as miñas esperanzas. Así, o meu saúdo a Rubén foi o propio de quen vai con présa e non quere parar con ninguén e cando el preguntou que quería facer eu contesteille cun “teño que falar con Zoila” máis propio de calquera rifa, pero el era Rubén e nin torceu o xesto. Pola contra, asegurouse de que era a rapaza da Casa Ervedelo a suxeito a atopar antes de subir sobre un banco e espreitar desde as alturas.

—Está con Arturo preto do posto das rosquillas –informoume, cando por fin a distinguiu. Corremos cara a alí e, nun xesto instintivo, eu collino da man para non perdelo entre toda a multitude que ía á ermida. El parou en seco, como se lle cortasen a corrente e miroume con intensidade.

—Xandra, eu...

—Despois –cortei eu-. Rubén, por favor, é importantísimo que fale con ela, antes de nada. Por favor.

El asentiu e reiniciou a nosa carreira. Chegamos a carón da parella buscada, tras esquivar un monte de familias transportando cestos de comida, botes de refrescos e exvotos de cera, pero aínda con tantas interferencias puiden distinguir desde lonxe a cara de fastidio de Zoila e a de extrema satisfacción de Arturo, ambas seguramente motivadas pola respectiva compañía.

—Podemos falar? —asaltei a Zoila e ela sorriume agradecida.

—Claro.

—Anda, que fas por esta romaría? —preguntoume con desgusto Arturo—. Crin que a vosa familia pasaba destas festas.

—Teño que falar con Zoila —esixín, colléndoa pola manga e afastándoa un pouco. De novo Rubén comprendeu a miña urxencia e mencionoulle algo a Arturo sobre motos e este prendeu o cebo, esquecéndose de nós e marchando a laretar con tranquilidade sobre a súa fascinación deses días.

—Ía chamarte –informoume ela–. Miña nai non ten nin idea de onde conseguir esa cousa de que falas. Estivo falando con coñecidos dalgúns laboratorios e dixéronlle que pasan de cultivala porque hoxe en día non lles ten ningunha utilidade.

As miñas pernas pareceron dobrarse pola súa conta e a piques remato no chan. Só me sostivo erguida o recordo da urxencia.

—Non pode ser –derrubeime.

—Pero, oes, por aquí aínda debe quedar desas cousas, non? Ao fin e ao cabo tiñan que cultivala para facer esa cardosina.

—Para que queres a cardosina? Mellor un cubata –interrompeunos Arturo, seica receoso de tanto murmurio feminino.

—Espera un momentíño, por favor, estamos falando dunha cousa importante –pediulle Zoila aburrida.

—Bah, seguro que pode esperar a mañá. Agora imos á cantina da Comisión. Está meu curmán Pedro e seguro que nos despacha algo bo.

—Si, xa vou —rosmoulle sen ganas—. Mamá di que se tiveses as esporas dese fungo da cardosina seguramente podería cultivarse nun sitio coas condicións apropiadas e que así podería facerse todo o medicamento que se necesitase —continuou explicándome e gastando a escasa paciencia do seu acompañante.

—Pero por aquí xa non queda, que eu saiba —precisei desesperada—. É imposible atopalo.

—Porque ti o digas, lista —saltou Arturo con ganas de amolar—. Pois contárame o meu curmán Pedro que se cansou de raspar nesa porcallada cando as obras do Centro Comercial.

—Que? —saltamos as dúas ao mesmo tempo e fitándoo con tal intensidade que el pareceu encoller un pouco.

—Pedro traballou na obra e dixo que nos sotos aínda quedaban desas porcalladas nos restos de madeira —recordou.

—Claro, o marqués chegou a cultivalas nos sotos da propia fábrica en anacos de madeira podre —resumín, rifando comigo mesma por ser tan lenta de reflexos—. Mesmo o poñen os carteis do Centro Comercial.

—Temos que falar con ese Pedro entón —decidiu Zoila—, onde está?

—Levo dicíndoo unha hora: na cantina da comisión de festas, despachando as bebidas.

Nin esperamos o resto da súa explicación e saímos disparadas cara a onde máis xente estaba reunida a esas horas, en loita pola súa caña ou a súa cunca de viño. Eu sabía quen era o curmán de Arturo, pero durante uns interminables segundos non o puíden identificar entre os camareiros voluntarios que atendían con dificultade a barra. Por fin emerxeu do fondo dun dos arcóns refrixeradores, traendo ao rescate unha brazada de botellas de cervexa.

—Pedro —chameino.

—Espera a que atenda a outros que chegaron antes ca ti —bufou, levando as bebidas a un grupo de xente que estaba no outro extremo.

—Meu, tes que contestarlles a unha cousa moi importante —ordenoulle Rubén e o aludido, por respecto cara ao rapaz que eu tiña a inmensa sorte, pracer, privilexio e non sei cantas cousas máis, todas boas e maravillosas, de acompañar, detívose no acto. Dubidou un intre antes de seguir coas súas tarefas.

—Pedro, dilles o daqueles cogomeliños que atopastes na obra —animoulle Arturo, quen, por fin, conseguira reintegrarse ao grupo, tras un extenuante exercicio atlético entre toda a xente que xa enchía aquela parte do lugar.

—Os que logo vomitara o fillo do capataz? —Arturo asentiu coa cabeza—. Vaia porcallada, tiñan unha pinta moi rara e o moi parvo dixo que seguro que valían para comer e mesmo os preparou en tortilla nun camping gas e logo tivemos que levalo a todo correr ao médico porque parecía que ía botar as tripas.

—Pero, onde atopastes eses cogomelos? —preguntou Zoila, impaciente.

—Cando faciamos a obra nos sotos do que agora é o Burguer —explicou—, había unha especie de cuartiño cuns bastidores no chan en que estaban esas cousas. O capataz mandounolas quitar, pero o parvo do seu fillo pensou que poderían estar ricas e a que liou.

—Pero, entón, se estabades obrando alí, tives-tes que limpar todo aquilo —concluíu Zoila, desanimada. Pedro lanzoulle un sorriso torto.

—Como se nota que esta rapaza non é de aquí que non coñece o cutre que é Pepiño —rosmou dirixíndose cómplice ao seu curmán.

—Que queres dicir? —pregunteille eu que, malia ser do lugar, non entendera en absoluto o comentario.

—Que ese tío non senta na cadeira por non gastar os pantalóns —resumiu Arturo.

—Ese home só deixou facer aos albaneis o que está a vista e as divisións que correspondían a cada local —explicounos Pedro—, esa parte do soto tena como almacén e pasou de rematala, malia o que lle dixeron todos. Contounos que non pensaba ter moito tempo o negocio e non lle pagaba a pena facer gastos, aínda que a todos nos pareceuse unha burrada o que estaba a dicir.

—Entón? —preguntoulle desta vez Rubén.

—O moi porco mandounos deixar o soto sen tocar, sen rematar, tal e como estaba na antiga instalación: nin cambiarlle o chan, nin pintura, nin nada —contou o curmán de Arturo—, só poñer de calquera xeito nas paredes uns cantos andeis. Dixo que así ben servía, e nin trocou de idea cando o capataz teimaba con que podían vir de inspección e pecharlle o negocio.

—E ese tipo está servindo comidas! —exclamou Zoila con noxo.

—Ui, porque aquí temos bastante papo, pero se soubeses o que é capaz de facer o Pepiño con tal

de aforrar os cartiños... –asentiu divertido Pedro e o aceno da miña amiga torceuse un pouco máis, pensando no engulido en merendas pasadas. Eu collina polo pulso e aparteina de alí tan bruscamente que case a levei arrastrando.

—Teño que baixar ao soto do Burguer –informeille no oído–, se consigo un pouco do fungo, túa nai seguramente podería preparar unhas doses do preparado e mesmo poderíamos cultivalo na miña casa, como se fai cos cogomelos. Poderíamos facelo no antigo galpón.

—Si, é o que habería que facer –recoñeceu–. Coido que se atopases ese cogomelo ou fungo, ou o que sexa, mamá podería preparar un pouco diso e logo, cando marchemos, poderías enviarnos máis por correo e nós, tamén por correo, che mandaríamos o medicamento feito.

—Que estás dicindo? Ides marchar? –saltei cun nó na gorxa, sobre todo polas amizades a perder máis que polas posibles interrupcións da subministración.

—Que remedio! Os de Sanidade multaron a mamá polas marmeladas artesanais e prohibíronlle facer máis até que consiga non sei que papeis, e a obra é máis grande do que esperabamos e non estará rematada polo menos en cinco ou seis meses, cando xa estará pasada a tempada de verán, así que decidiron que era mellor retomar os seus antigos traballos e tentar conseguir máis diñeiro alí. A ver se dentro dun tempo podemos volver. Polo menos, elas. É a súa maior ilusión, botar a andar este negocio.

—Seguro que ese desgraciado vos denunciou —deducín desolada.

—Quen? Don Samuel? Non me estrañaría nada. Seguro. E pensar que mamá lles pasara uns cantos botes de marmelada como agasallo de benvida...

—Eu teño a culpa.

—Non digas iso, muller —acougoume co que non me pareceu unha sinceridade total—, o que está claro é que tanto Mati como mamá nunca deixarían na estacada a alguén que lles pedise axuda. Boas son. Vai no seu carácter.

—Tes unha familia xenial.

—Seguro que ti tamén. Coma ti —concluíu Zoila—. Agora do que se trata é de ver o xeito de meternos no soto do Burguer. Tes algunha idea?

Buscaba algunha na miña cabeza, cando Rubén volveu ao meu carón timidamente, como se temese molestar. Presenteinos rapidamente cun “Rubén, Zoila, Zoila, Rubén” e eles, contaxiados desa présa, fixeron o amago dun par de bicos veloces.

—Coido que teu pai e teu tío te están buscando —informoume el para o meu horror.

—Que?

—Estaban mirando polo torreiro e teu pai preguntoume. Díxenlle que non sabía nada. Fixen ben?

Rubén non só aceptara que non lle fixese moito caso no que levabamos de festa. Axudoume a buscar a Zoila, termou do túzaro de Arturo para que eu puidese falar con ela e, finalmente, non me delataba

á presenza imponente de papá e tío Antón. Avisá-bame diso, e aínda con dozura. Nunha reacción tan espontánea que nin tempo tiveren de ver como propia, biqueino como se estivésemos no noso agocho e non rodeados de xente curiosa. De novo el demostrou o seu carácter devolvéndome o bico e apertándome encantado de estar comigo, e durante uns segundos experimentei unha ledicia tan brutal que cheguei a esquecer a preocupación fundamental daqueles intrés. Só ao distinguir o fondo de envexa no ollar de Zoila retomei as miñas prioridades.

—Rubén, temos que falar —díxenlle cunha gravidade que conxelou o seu marabilloso sorriso—, teño que contarche quen son eu e quen é a miña familia. A verdade, só a verdade, sen ocultacións nin díxome díxomes. Debín facelo moito antes, o día da festa no colexio incluso, porque coído que ti es... que es o mellor, e mereces saber todo e logo facer o que ti creas. Pero agora necesito entrar como sexa nese soto do Centro Comercial.

Pensei con temor que, tras semellante discurso, el liscaría espantado como calquera con dous dedos de fronte, pero era Rubén e o seguinte que fixo foi

recuperar o seu sorriso resplandecente e acariñar-me a meixela con tenrura.

—Vamos aló —dixo con aquel sorriso invencible—. Xa pensaremos en algo polo camiño.

Botou a andar diante con decisión e Zoila volveu ao meu carón.

—Hai que ver, que curriño é ese rapaz, eh?

—Rubén? É o mellor —dixen, engaiolada.

—Sabes que a familia de Jonathan vai vir hoxe?

—Jonathan? —preguntei, despistada.

—Nuria, a irmá, dixo que viña para falar contigo.

—Que? —saltei horrorizada.

—Acouga, quedáronme en chamar polo móbil cando cheguen —explicoume—. Xa lle digo que non baixaches á Romaría e non teño xeito de localizarte.

—Si, por favor —supliqueille.

—Acouga —repetiume—, se quere saber máis cousas de aquí que as investigue ela, que ao cabo vou ser eu quen lle aprobe a universidade con ese profesor tan prosma.

—Tes razón —animeina.

—Madia leva!, a verdade é que non teño ningunha ganas de velos, xa tempo terei logo de cruzarme con eles cada dúas por tres.

—A quen non queres ver?

Arturo volvera ao noso lado, seguramente anoxado por verse esquecido, e agora preguntaba co ton do interrogador na busca de información importante. Zoila mirouno como se non o coñecese e fose un deses prosmas que adoitan importunar as rapazas nas festas.

—A uns amigos da miña familia —contestou sen ganas.

—Ah, vale —aceptou—. Veña, volvamos á festa. Pedro vainos despachar uns cubatas e poranos uns petiscos de empanada de balde.

—Non, máis tarde —impúxose Zoila—. Agora hai que axudar a Xandra. Xa volveremos logo ao baile.

Coido que foi a primeira vez que unha rapaza replicaba a Arturo, o rei da manda das adolescentes vilacardosenses, e a situación produciulle unha vertixe momentánea.

—Como que máis tarde? Ti ves comigo, que para iso quedamos —protestou con acedume, repoiñéndose da súa impresión.

—Porque o digas ti? —retrucoulle Zoila sen chisco de medo.

—Viñemos xuntos á Romaría e non podes liscar así —teimou Arturo, case implorante—. Que van dicir dos dous se ven que marchas con outros, sobre todo con unha dos corredores?

—Que digan misa, se queren —contestou tranquilamente Zoila—. Nós agora marchamos ao Centro Comercial. Xa nos veremos logo. Veña, Xandra, bule que se fai tarde —concluíu animándome a seguila. Non puiden resistir a tentación de volver a cabeza cando avanzabamos entre o xentío. Arturo quedara chantado, paralizado pola impresión de verse rexeitado de fronte.

—Grazas —dixenlle desde o fondo do corazón.

—A ti —rebateu—. Por favor!, con que elemento fun vir a esta Romaría —resumiu contrariada.

—Que se lle vai facer —dixen por dicir algo.

—Parva que fun, por aceptar a invitación deste túzaro —continuou—. Eu quería ir con Jonathan, pero iso é imposible. Que noxo!

Preferín acelerar un pouco o paso para que así se visen obrigados a apurar. Non me vía capacitada para o consolo ante unha evidencia tan esmagadora e ese engadido de exercicio físico era o único que podía facer por ela, pero supoño que

unha percepción como esa non se afoga coas arfadas.

—E por riba, volver á casa e ao vello instituto —continuou, máis para si—, coas poucas ganas que teño.

—Non che apetece volver á cidade? —preguntoulle Rubén asombrado. Acababa de incorporarse ao noso carón sen que nos decatásemos e só chegara a oír esa última frase da nosa conversa. Malia que pola situación da miña amiga non parecía o máis adecuado, non puideron evitar a tentación de collelo da man. El enlazou os seus dedos cos meus.

—Non paga a pena regresar para atopar eses dous —contestou Zoila, e eu comprendín o seu malestar.

—De que xeito poderíamos baixar até o soto do Burguer? —pregunteilles a ambos, tanto para centrarnos de novo no asunto como para que Zoila esquecese a súa agonía. O máis sensato parecía comprobar a situación do local e despois determinar a acción, pero a miña mente nerviosa xa

elaboraba todo tipo de plans, dos máis espectaculares aos máis cerebrais, en que todos os pasos remataban en derrotar dun ou doutro xeito o persoal que atendese o negocio. Porén, ao chegar alí comprobei que as cousas, ás veces, non precisan tantos requilorios.

O Centro Comercial estaba practicamente baleiro, pois, por moita modernidade que pretendesen introducir en Vilacardoso abrindo en festivos todos os seus establecementos, a xente acudía en masa á romaría, así que todos eles esmorecían esperando unha clientela que non iría até rematada a festa. O Burguer só tiña unha triste mesa ocupada por unha parella maior que se aburría ante uns vasos de papel. Practicando o mesmo exercicio de aburrimiento estaba o único rapaz que atendía a barra, apampado ante a pantalla do local e seica demasiado preguiceiro para buscar algunha tarefa pendente coa que ocupar aquel inesperado tempo libre na súa xornada. Tentei pensar un plan xa adaptado a esas condicións, cando Rubén se decatou da identidade do camareiro.

—Ondiá! —exclamou, alegre—, é o *Ducati*.

—O *Ducati*? —preguntamos ao unísono Zoila e mais eu.

—É o mozo da filla dunha curmá de meu pai. Coido que se llo pido, pode que nos deixe baixar. Esperade aquí.

Rubén saíu correndo antes de que puidese artellar a primeira protesta ante unha estratexia tan feble. Saudou alegremente ao semi-familiar e estivo a falar con el animadamente uns cantos minutos, que a min me pareceron eternos. Cando regresou ao noso carón viña adornado polo sorriso do triunfo e antes de que falase soubemos con seguridade que o conseguira.

—Sen problemas —dixo—. O *Ducati* está farto do traballo e pénsao deixar mañá mesmo se pode, así que lle dá igual o que vaíamos facer a ese soto. Veña, bulide.

Fomos os tres ao Burguer e o tal *Ducati* fíxonos sinais para que pasásemos tras a barra. Alí xa estaba subida a trapela que ía dar ao noso destino.

—Xa acendín a luz, pero hai que ir con moito coidado ao baixar —explicounos— porque ese cutre do Pepiño colocou lámpadas de pouca potencia e non se ve nada. É mellor que só baixes ti —sinalo-ume—, e que vós os dous agardedes arriba.

—Moitísimas grazas —dixen sinceramente—. Non sabes o gran favor que lle estás facendo á miña familia.

—De nada, se é algo que me pediu Rubén, eu fágoo encantado —respondeume—. Ademais, estou farto de traballar con este cutre. Podes crer que en menos dunha semana que levo con el xa me estafou no salario e nas quendas? Unhas seis horas extras debo levar que non me vai pagar, incluídas as de hoxe. Que lle dean, eu prefiro seguir nas obras, así que podes facer o que che pete aí abaixo. Veña, vai, e procura acabar axiña.

Baixei con coidado aquelas escaleiras, mentres arriba o curmán segundo político de Rubén seguía enumerando a este e a Zoila as incontables formas de explotación do seu xefe. O soto, tal e como dixe-ra, estaba bastante escuro, pero as raiolas que en-

traban polas firgoas das troneiras descubríronme o espectáculo máis maravilloso. Lera nalgures que o *Amania vilacardius* tiña unha cor dourada intensa. O feixe de fungos que invadían un dos vellos piares e parte do chan facían ter a estes a aparencia do ouro puro no medio daquel caos de trastes amoreados e pouca limpeza. Din un rápido salto de ledicia e batín un par de palmas, pero non podía esquecer que o tempo apremaba, así que busquei algo co que poder sacar e levar o meu botín. Un coitelo de plástico e un envase para ensaladas do mesmo material foron a miña elección e en pouco minutos tiña raspados e gardados naquel estoxo o que eu considereí unha cantidade máis que suficiente para diferentes ensaios do medicamento e semente para futuros compostos. Pensara rematar, pero entroume o temor a quedarme curta e acabei levando todo o que puideren coller e que axiña quedou empacitado nun par de envases máis. Subín con coidado, notando como un amplo sorriso cruzaba toda a miña cara.

—Xa está —anunciei—. Coido que con isto tere-
mos suficiente, pero tiven que collerche isto —confesei
amosándolle os paquetes—. Pagareichos, se queres.

—Non sexas parva, podes levar o que che pete —concedeume o *Ducati*—, bastante manga o tal Peño. Agora é mellor que marchedes, se non ides consumir. Seguro que ese impresentable aparece dun momento a outro.

Repetín as grazas en todas as formas e entoaicións posibles e saímos de alí os tres. Eu estaba tan excitada que aínda tardei un pouco en decidir o seguinte paso.

—Imos falar con túa nai, antes de que aparezan eses amigos vosos —determinei—. Rubén, por favor, espérame na Romaría, así controlas os meus pais.

Sei que non lle gustou, pero era Rubén, e aceptou con outro dos seus sorrisos.

—Vale, se hai algo chamo ao móbil de Zoila.

Apuntaron os números nos seus respectivos aparellos. Quería saír a lume de carozo á casa Ervedelo, pero o meu novo protocolo esixía un último á parte con Rubén. Afastámonos un pouco atados

polos nosos ollares e collémonos da man como se a separación fose ser longuísima nesas escasas decenas de minutos.

—Temos que arranxar uns asuntos, pero logo veño, de verdade —asegureille—. E contareiche todo.

—Non te preocupes. Vai. Pero débesome un baile.

Despedímonos cun bico dunha duración acurtada pola mirada de Zoila. Pouco importaba. As cousas parecían empezar a rodar ben. Saímos as dúas de alí e encamiñámonos á frustrada casa de turismo rural, pero que para min tiña o valor do fogar das miñas amigas. Seica o optimismo quita reflexos, porque só me decatei daquela presenza cando xa a tiñamos enriba.

—Ola —saudounos o home cun ton que en calquera outra circunstancia semellaría amigable. Quedamos paralizadas polo medo, e eu estreitei contra o meu peito as tres caixas de plástico. El decatouse entón do seu contido e endureceu o

seu aceno relaxado—. Que levas aí? —preguntoume, achegándose. Ambas dimos un chimpo cara a atrás e un dos envases caeu, soltando parte dos fungos. El empredeuna a pisadas con todo, mentres Zoila e mais eu seguíamos pegadas ao chan, asustadas ante a sospeita do que podía sacar da parte de atrás do seu cinto.

—Non pode facer iso —protestou Zoila debilmente, mentres el acababa de patear os restos de plástico.

—Claro que podo, maldita sexa, non ides botar por terra os meus plans —fungou dando unha última pisadura nun dos montóns amarelos—, e agora darédesme esas caixas se non queredes que...

—Que? Vaise atrever a facernos algo aquí no medio do camiño? —saltei eu, non moi convencida, pero sen necesidade de que dixese nadaouben que si, aínda que as súas palabras fosen as propias dun pai responsable que lle rifa a un fillo:

—Por quen me tomades? Só quero que non fagades parvadas con esas cousas, que son venenosas.

Veña, dáme esas caixas —de novo recuei e o segundo envase esvarou sobre a superficie lisa do outro e foi facer compañía ao primeiro, sufrindo tamén o mesmo fin de pisadas e patadas. Apertei contra min a última caixa, a derradeira oportunidade que se encerraba entre aquelas febles paredes de plástico transparente—. Rematemos con isto, dáma xa —teimou o home e todas as miñas forzas, os meus anhelos, as miñas frustracións pasadas e as miñas ilusións futuras foron concentrarse ante esa orde concreta no empuxón que descarguei con toda a forza do meu ombro esquerdo contra el e que lle fixo ir para ao rego do outro lado da beiravía. Na súa caída foi perder a súa pistola, que quedou pousada sobre o asfalto como unha xoia estraña nun ríxido veludo negro. Sen pensar, dinlle unha patada ben dirixida e foise afundir no sumidoiro das augas das chuvias. O home estíbbase a levantar con dificultade, maza-do e cos atrancos engadidos das silveiras con que toda a súa roupa quedara prendida. Eu puxen a caixa nas mans de Zoila e coloqeina na dirección da súa casa.

—Corre —ordeneille—, tes que salvar isto como sexa.

—Pero... —tatejou ela, dando uns primeiros pasiños dubitativos.

—Fai o que che digo, lisca —berrei—, é a nosa única oportunidade —ela por fin comprendeu a miña urxencia e saíu correndo todo o que lle deron as pernas.

—Pedirei axuda —díxome como despedida, mais eu non puiden traducir moito o significado desas últimas palabras porque todos os meus sentidos estaban orientados a manter baixo control aquel tipo, maltreito pola caída e a humillación do barro e as silvas, pero pletórico aínda na súa dureza. Estivemos uns segundos axexándonos, eu respondendo a cada un dos seus movementos con outro que servise para cortar o seu paso. Nunha reacción impensable comezou a rir e a aplaudir con ganas.

—Si, señor, si señor —asentiu, controlando os seus risos con dificultade—, ben sabía eu que ti tiñas madeira de corredora. Moita máis que teu irmán, xa o creo que si. Desde logo, será un verdadeiro privilexio terte máis adiante no meu equipo.

—Está vostede tolo —funguei, abraiada.

—En absoluto. Son a voz da razón e, seguramente, ti o sabes.

—Cale —ordeneille con voz tremente.

—De verdade cres que aquí tes algunha oportunidade? Ti e teus irmáns?

—Cale —repetín cun fio de voz.

—Veña, Xandra, sabes que o teu con ese rapaciño non vai saír ben, que aquí ninguén vai ter ningunha relación coa familia Negro.

—Vostede que saberá.

—Veña xa, xa lle contaches a vosa verdadeira historia? —eu baixei os ollos ante aquela evidencia e el aproveitou aquela debilidade momentánea—. Claro que non, pero máis tarde ou máis cedo falaredes e entón el liscará espantado, como aquel *raposo* polo que suspiraba a túa antepasada e xa ves como lle foi á coitada. Ten graza, verdade? Unha

loba suspirando por un raposo –saltou divertido, sorprendido pola súa propia ocorrencia–. Parece bo rapaz, pero, tan inxenua es que cres que aceptará a verdade, por moito que ti lle gustes? Iso só pasa nas películas, Xandra, e este é o mundo real –concluíu.

—Cale –supliqueille máis que ordenei, pero el non pensaba perder aquela oportunidade.

—É que ti e a túa familia non ides comprendelo nunca? –continuou, achegándose perigosamente, pero eu sentíame demasiado doída para continuar alerta–. Aquí estades malditos, aí arriba malvivindo dos coellos e das galiñas, e coa enfermidade dalgún dos vosos membros, como o pobre Tito. Aguantando as ganas de darlle o seu merecido a todos eses túzaros, tal e como faría calquera da vosa especie, pero por culpa daquel marqués sabichón tedes que agachar as orellas. Fraco favor vos fixo ese home, verdade? Converter cazadores en granxeiros miserables. Non entendes que eu simplemente estou recoñecendo a vosa verdadeira natureza? Se Lois e logo ti vides con nós, poderedes desenvolver ese verdadeiro eu e por riba gañar montes de cartos.

—Ir cun equipo de mercenarios a loitar por diñeiro... —resumín.

—Muller, ese é un xeito moi feo de dicilo. Somos equipos privados especializados en combate e vixilancia e quen nos paga quere os mellores, coma vós, e nós prestámoslles o mellor servizo. Somos uns profesionais.

—Asasinos, iso é o que vostede quere que sexamos. E iso, nunca —dixen, dando ás miñas verbas o carácter de definitivas. O home aproveitou o momento para saltar fronte a min e agarrarme polo colo salvaxemente, elevándome do chan.

—Como que asasinos, eh? Como que asasinos? —berrou fóra de si, molesto de quedar en evidencia—. Xa empezo a estar farto de tantos escrúpulos ridículos.

—Sólteme —arfei co pouco aire que me quedaba, tentando zafarme sen conseguilo. Estaba asustada como nunca na miña vida, así que a orde seguinte que escoitei me pareceu o son máis fermoso do mundo:

—Deixe en paz a miña filla —tronou a voz profunda de meu pai e o home e mais eu quedamos subitamente paralizados ante aquel imperativo tan categórico. Eu reaccionei primeiro e afasteime dun chimpo do meu captor. Decateime que no camiño permanecían vixiantes papá, Lois e o tío Antón e tras eles resgardeime. A reacción seguinte do home, chea de culpabilidade, foi botarse a correr e tras el saíron os tres homes da familia Negro aos que eu seguín con dificultade, mentres os meus pulmóns recuperaban o aire perdido. O home amosaba un adestramento propio de deportistas correndo a boa velocidade, pero meu pai, Antón e Lois abríronse en abano e limitáronse a seguilo ao seu trote até que ao cabo o acantoaron contra o valado da leira dos Monteiro. O home tentou saltalo pero Lois agarrouno polos nocellos e tirou deles facéndoo caer estomballado no chan. Os catro rodeámolo expectantes e de novo o home púxose a rir a grandes gargalladas como un tolo.

—Marabilloso, foi increíble de verdade —tateaba entre os risos—. Toda unha cazaría de lobos, igualiña. E mirádevos as caras, calquera de vós está desexando ser o primeiro en dar cabo de min, non o

neguedes. Sodes o que sodes, aí o tedes, e non pode-
des seguir negando a evidencia. Non o ves? —insistiu
dirixíndose a Lois—. Ti es un auténtico corredor e tes
que ir onde liberar ese teu instinto. Para xa con esas
parvadas dos coellos e dos recadiños á fonda e vén
facer o que de verdade che pide o corpo.

Lois levantouno polas lapelas e púxoo á súa al-
tura. Nunca vira antes un ollar tan duro en meu
irmán pero, pola contra, a súa voz soou sosegada,
tranquilizadora incluso:

—O meu instinto é quedar aquí, coa miña fa-
milia. Xa estou farto de que fale do que cre que eu
son ou o que eu quero sen ter nin idea. Non somos
como di, por moito que teime en darnos calidades
que son só de vostede. Xa non temos nada que ver
con todo iso. En realidade, nunca o tivemos, por iso
o marqués nos deixou as terras, para poder vivir ao
noso xeito, e non ao que ditasen os demais, aínda
que, ás veces, iso o esqueceran algúns antepasados
pero, desde logo, hoxe en día non somos como vos-
tede pensa —díxoo soltándoo suavemente, case con
delicadeza—. Aquí non lle queda nada que facer, é
mellor que lisque.

A posible reacción do home quedou interrompida antes do seu inicio polo Patrol verde e branco que parou xusto á beira de onde estabamos. Del baixaron os gardas que viñeran falar con mamá, só que neste día traían unha misión máis executiva.

—Tivemos unha chamada da Casa Ervedelo queixándose de que un home estivera a meterse coa rapaza de alí e coa de vostedes –informou o garda máis vello a papá–, e este?

Os tres homes da miña familia quedaron calados e o home tamén se abstivo de dicir algo que seica complicase máis a súa situación. Pareceu que ningún daqueles adultos sabían cal era o seguinte paso a dar, así que decidín tomar as rendas eu mesma.

—Si, pero parece un pouco tolo –expliquei aos axentes–; de feito, cando o acantoaron púxose a rir como se estivésemos de broma. Coido que non quería facernos mal.

O home lanzoume un ollar cunha estraña mestura de agradecemento e odio, pero preferiu seguir calado.

—En todo caso, deberá acompañarnos até o cuartel —decidiu desta vez o axente máis novo—. A xente non queda tranquila con tipiños así polos camiños no día da festa. Vostedes poden acompañarnos a presentar denuncia, se queren.

—Non, é mellor deixalo correr —saltou meu pai—. Miña filla está ben. Non lle fixo mal e non queremos máis leas por hoxe.

—Está ben —aceptou o garda de máis idade—. Levarémolo entón ao cuartel para identificalo en condicións e ver se as da Casa Ervedelo queren presentar denuncia e logo deixaremos marchar.

O home subiu ao Patrol sen quitarnos a vista de enriba, seguiu sen quitala no tempo en que tío Antón e papá estiveron falando cos gardas e tam pouco a apartou cando o vehículo arrincou e se afastou de alí a bastante velocidade. Eu mantívella. Sabía que por esta vez gañáramos e que xa non podía facernos nada.

—Volvamos á casa —ordenou meu pai, pero algo trocara naquelas horas.

—Papá, eu teño que ir canda Zoila —díxenlle case nun murmurio—, á Casa Ervedelo —concretei.

—Que? —preguntoume, incrédulo—, desobedeches as miñas ordes baixando e aínda queres seguir coa festa?

Era meu pai, seica a persoa que máis quería e respectaba do mundo. Nunca lle levara a contraria e sempre reconecera a súa autoridade, pero o acontecido nos últimos días e, sobre todo, nas últimas horas, concedeume as palabras no adecuado ton e volume que lle obrigaron a lembrar que me estaba facendo maior:

—Por favor, papá. Teño que ir á Casa Ervedelo. Alí vannos facer o medicamento para Tito, viñeron na nosa defensa e, sobre todo, son amigas, amigas de verdade. Podemos confiar nelas.

—Que?

—Non podemos seguir agochándonos de todo o mundo, papá —continuei coa mesma suavidade—. Tamén temos que confiar na boa xente, e elas sono.

—A xente nunca nos aturou, e tedes que protexervos —teimou o tío Antón.

—Pero non podemos estar sempre sós —seguín—, temos que confiar nalgunhas persoas, e que elas tamén confíen en nós.

—Xandra ten razón —interveu Lois cun ton tan respectuoso que cheguei a dubidar que se trataba do meu mouco irmán maior—; eu estou farto de andar ás agochadas sen facer nada malo. Temos que demostrarlle a todo Vilacardoso que somos de fiar e iso nunca o conseguiremos se seguimos fuxindo.

—Papá, tío Antón, por favor, deixádeme ir. Sabedes que eu nunca faría nada malo. Debedes comezar a confiar en min de verdade. Estarei na casa á miña hora.

O silencio seguinte foi espeso. Papá ía dicir algo, pero calou e fitounos cuns ollos onde se recoñecía a morriña polos nenos xa perdidos e a benvida aos rapaces que estaban fronte a el.

—Esas da Casa Ervedelo.... —fungou—. O certo é que parecen moi boa xente, e son das mulleres máis educadas que andan por aquí, por moito que rexouben tanto sobre a vida delas e o que fan e deixan de facer. E de verdade cres que serán capaces de facernos o medicamento?

—Estou convencida —contestei, mareada pola satisfacción—. A nai de Zoila descifrou a fórmula e a filla xa lle levou os fungos da cardosina para completala. Van axudarnos, papá, agora e máis adiante. Estou segura.

Papá mirou ao ceo e pasou ás mans pola cara antes de responder.

—De acordo, vai onde teñas que ir e logo volve cedo. Xa sabes como se pon túa nai cando vos retrasades.

Non me puiden conter. Lancei as mans ao ceo e berrei “ben” e logo fun abrazar e bicar os tres homes da familia, como se me acabase de tocar o Gran Premio e, curiosamente, todos aceptaron encantados esa reacción cariñosa, incluso Lois, habi-

tualmente en fuga ante o menor aceno de mimos pola parte feminina da familia. Repetín acelerada todas as miñas promesas de bo comportamento, puntualidade no regreso á casa e canta cousa era necesaria para certificar a miña marcha e saín de alí a todo correr.

Cheguei á Casa Ervedelo en poucos minutos e cando me abriu a porta Belén eu abraceina, chea de agradecemento e emoción, antes de que puidese dicir nada.

—Xandra, estás ben? —preguntoume cando conseguí zafarse—. Chamamos á Garda Civil nada máis nos contou Zoila o que vos pasara.

—Acouga, todo saíu ben. Xa levaron a ese ti-piño.

—Ben feito está! —respirou aliviada—. Desde logo, xa nin nunha aldea como esta se pode estar tranquila....

—Era o home que nos quitou o medicamento de Tito —expliqueille—. Por certo, ti...

Con tanta historia previa comezara a desconfiar de que ela conseguise facelo, pero o sorriso con que contestou á miña desconfiada pregunta fixo dar ao meu corazón un chimpo de ledicia.

—Está Zoila controlándome o proceso de precipitación. Coido que segúin todos os pasos tal e como viñan nos papeis, e os resultados intermedios parecen iguais ao que din. Se agora sae un líquido amarelo do que se irán ao fondo uns pos dourados teremos o medicamento para teu irmanciño.

Non me deu tempo a rogar mentalmente por ese resultado. Da cociña chegou a voz alegre da miña amiga chamando á súa nai e alí fomos as dúas. Belén construíra un improvisado laboratorio nunha vella mesa que colocara dentro da antiga lareira. Alí Zoila contemplaba extasiada as pinguiñas de líquido que caían dun serpentín nun frasco transparente.

—É tal e como viña nos papeis, mamá —explicou feliz—. Os pousos que quedan no fondo son dourados, como ti dicías. Xandra, conseguíchelo —díxome riseira ao verme—, xa tes o medicamento para teu irmanciño.

Abrazámonos alegres, rindo e celebrando con berros de satisfacción o resultado.

—Grazas, moitas grazas —tatexei coa voz velada pola emoción.

—Conseguíchelo —insistiu Zoila, tamén con emoción na súa voz—. Es ti quen ten todo o mérito, ti e só ti. Es a rapaza máis valente que coñecín na miña vida.

—Agora, trátase de esperar a que acabe de precipitar toda a solución, quitarlle a auga e esperar a que seque —explicou Belén—. Coido que nun par de horas pode estar. Despois, só se tratará de que vós cultivedes estes fungos e mos envides como xa che indicarei e de volta mandareiche máis medicamento. Supoño que con isto o tes garantido para que o pequeno non sufra máis ataques.

Estaba tan satisfeita que me sentía a piques de estoupar. Mati chegou á cociña apagando o seu móbil.

—Acaba de chamar Puri —informounos—. Di que xa están a chegar coa autocaravana.

Pola cara de Zoila souben ao intre que se trataba da familia de Jonathan e Nuria.

—Temos que irnos entón —avisou Zoila colléndome polo pulso e sacándome de alí a tiróns.

—Eu calculo que nunha ou dúas horas estará listo o remedio —avisoume Belén—. Pasa logo por aquí a recollelo.

—De acordo —berrei eu desde a porta. Xa na rúa e sen necesidade de falalo, encamiñamos os nosos pasos cara á Romaría.

—É mellor que evites a esa Nuria —explicoume Zoila cando xa estabamos chegando—. É capaz de facerche todo un interrogatorio sobre o marqués e, mira, “ollos que non ven, corazón que non sente”, non?

—Tes razón —asentín.

—A verdade, non teño ningunha gana de estar con eles —fungou—, co que Nuri se parece a Jonathan, cada vez que lle mire aos ollos...

—Acouga, seguro que podes despistalos pola Romaría.

—O peor será á volta. Xúroche que non sei como poderei soportalo.

—Seguro que todo se amañará –concedín sen saber con que outra cousa animala.

Mira, alí está Rubén –índiqueille ao distinguilo no torreiro. El saudoume coa man cando me viu e naquel momento de alegría tiven a picada dolorosa do recordo do dito por aquel home sobre el cando de verdade soubese a miña historia, pero desbotei o ánimo sombrío concedéndome esas horas de graza da festa: Era un día para gozar e ben tiña todo o dereito a el.

—Vai con el, anda –animoume Zoila cun acento melancólico-. Eu quedo por aquí.

—Non, muller. Ven con nós. Iremos tomar algo os tres –protesteí eu.

—Si, para andar de carabina... Espera, o móbil –indicoume rescatándoo do peto do pantalón.

O aparello vibraba como unha avés e a identidade que amosou a súa pantalla fixo palidecer á miña amiga.

—Vouno mandar a paseo —fungou premendo a tecla e colocándoo na orella—. Canto tempo, non? —contestou tentando introducir ironía na súa voz—. Que? —preguntou ao dito polo seu interlocutor sen alento—. Que estás aquí? Mesmo na festa? Pero, onde...?

Nas escaleiras da ermida vimos saudar un rapaz da nosa idade cun móbil.

—Que viñeches porque querías falar comigo... —impou Zoila, saíndo a lume de carozo cara a onde estaba a súa visita e case atropelando uns molestos Arturo e Jennifer que se quedaron espreitando a súa carreira e sendo testemuñas tamén do seu encontro co famoso Jonathan. Ambos quedaron fitándose en silencio, demasiado emocionados ou abraiados, ou seica ambas cousas. Supoño que aquel foi o primeiro bico que daba a miña amiga se atendía á súa torpeza pero, seguramente, ía ser un dos bicos da súa vida, por moitos anos que chegase a vivir.

Jonathan respondeulle cun abrazo emocionado e eu notei como unha bágoa tamén de emoción esvaraba do meu ollo.

—Estás ben? —preguntoume preocupado Rubén ao chegar ao meu carón.

—Nunca estiven tan ben na miña vida —contestei colléndoo das mans—. Coido que che debía un baile, non?

#euquedolendo
#baíaconnósnacalea

Epílogo:
Xandra

#euquedolendo
#baíaconnósnacasa

From: Zoila Romil Gutiérrez
<zoilapretty@freemessenger.com>
To: Xandra Negro Negro
<x.negronegro@freemessenger.com>
Subject: Re: Ola
Date: Wed, 04 October... 20:59:11

Ola, que alegría, por fin te decidiches a abrir a conta de correo desde o ordenador da biblioteca como che dixen ☺ ☺. Xa ves que era ben fácil, e agora poderemos comunicarnos con máis comodidade, porque está claro que aí en Vilacardoso o do móbil.... :-DDDDDD.

Nin che conto os profesores que me tocaron este ano: vaia recua de prosmas, e o peor é que apenas coincidimos Jonathan e eu nas clases, sen contar con que me toca repetir as Matemáticas co máis esixente, así que non creo que as recupere nin de vella ☹. Sorte

que Jonathan quedou en botarme unha man con elas as fins de semana (el é moi bo en todo o de Ciencias). Estamos xenial os dous xuntos e pouco nos importan os vaciles que algúns compañeiros nos meten. A verdade é que eu nunca soñara con que nos fose así de ben. Estou tan animada que até volvín falar con Vane, aínda que tardaremos un tempo en recuperar a confianza pasada. Con todo, sei que a perdoarei por completo, porque ela sempre andara por Jonathan, coma min, aínda que nunca o dixese, e supoño que son cousas desculpables.

Tes que ter paciencia con Rubén. Eu estou segura que todo vai saír ben, aínda que ti agora vexas todo negro e teimes con que pasaron moitos días desde a túa confesión. Como xa che dixera a primeira vez que o vin, Rubén paréceme un rapaz ben curriño e está claro que ti lle gustas moitísimo, só había que ver como te miraba. É lóxico que quixese tomarse un tempo para pensar tras a vosa conversa, eran unhas cousas demasiado fortes para aceptalas sen máis (debo recoñecer que eu estiven a piques de desmaiar cando mas contaches a min) pero, se de verdade che gusta, non tiñas

outra que contalas. Non creo que el vaia liscar, nin a pasar de ti, aínda que ti penses agora que si e, se como logo me dicías, el segue a sorrirche cando te ve e non se nega a falar contigo, nin lle foi co conto aos seus colegas e segue a gardarche o segredo, está claro que non quere rematar de calquera xeito. Seguro que nesa cita que teredes o domingo (ves? Teredes toda unha señora cita e ti aínda estás agoniada) el volve contigo xa sen medos nin dúbidas e así ti poderás estar por fin con el sen ocultacións nin mentiras, que é como sempre di miña nai que deben estar dúas persoas que se gustan.

Falando da raíña de Roma... Sabes que ao mellor se anima a retomar a carreira de Farmacia? Mati non deixa de animala porque a verdade é que só lle quedaban unhas materias de cuarto e quinto, pero déralle a tolería daquela e preferira parar e pasar a Enfermería (a seu pai daquela case lle dera un ataque). Supoño que foi o do medicamento de teu irmán o que lle meteu de novo as ganas (a ver agora como llo conta ao avó ☺). Iso, sen esquecer o seu desexo de botar a andar a casa de tu-

rismo rural. Nin ela nin Mati pensan renderse e están buscando diñeiro para podela abrir o ano que vén. Son moi testanas e seguro que o conseguirán, que houbese que volver non lles quitou nin un chisco do seu ánimo, de feito, queren que vaíamos por aí nas vacacións de Nadal para ver como está e arranxar algunha cousa, así que non me librarei de traballar nin nesas datas :-DDDDD. E seguen co da idea de ter de provedores a teus pais. Din que o coello e os ovos que lles mercaron son os mellores que probaron na súa vida e que estaría xenial ter esa materia prima tan boa para as comidas do establecemento. Segundo parece, teu pai xa falou por teléfono con Mati un par de veces e parece amosarse convencido do trato, incluso está animado a ampliálo ao dos xabóns artesanais que facedes, así que ti e mais eu acabaremos sendo socias herdeiras, he, he, he 😊 😊.

Está xenial que queiras estudar unha carreira cando remates o Bacharelato, aínda que sexa das difíciles como Medicina. Seguro que ti tes cabeza de sobra para sacala sen problemas, non coma min, que non son capaz de apro-

bar as mates nin á de tres. É estupendo que teus pais comprendesen que ti podes e debes saír a aprender e que todo o que fagas será bo para a túa familia. Ao cabo, é seguramente cumprir o soño do marqués que un de vós faga unha carreira como calquera persoa con condicións. Seguro que agora, estea onde estea, se sentirá moi orgulloso (que pasada!, xa me parezo falando a meu avó ☺).

Dime mamá que te avise de que xa lle chegou o paquete cos fungos e que parecen en moi bo estado, que estades levando perfectamente o seu cultivo no galpón. En dous ou tres días teredes alí máis medicamento para Tito. Di que, se é verdade que cada día necesita menos dose como lle comentou a túa nai, ao mellor, a doenza de Tito acaba por estabilizarse como acontece en ocasións, aínda que na forma de teu irmán sexa tan peculiar. Se así fose, pode mesmo que nun momento dado xa non necesitase tomar máis medicación, imaxinas que ben? ☺ ☺.

Vaites, teño que rematar un traballo de Inglés e aínda nin abrín o caderno. Mándanche

recordos mamá e Mati. Cando fales con Rubén, dálle recordos da miña parte e, acouga, seguro que todo se resolve ben. Estou convencidísima. Estadades feitos o un para o outro, e non hai diferenza nin prohibición que valla ante iso, como tamén adoita dicir miña nai (é toda unha filósofa, miña nai ☺).

Biquiños,

Zoila

#euquedolendo
#baíaconnósnacasa

Colección Meiga Moira

1. **O lume dos soños** Cibrán Ulloa [Gañadora I Premio Meiga Moira 2004]
2. **Un marciano neste mundo** Conchi Regueiro [Finalista I Premio Meiga Moira 2004]
3. **Noroceai** Begoña Paz
4. **Moko** Cristina Sáez Cazallas
5. **A cova dos mouros** Xabier A. Barreiro Liz
6. **O tesouro das ánimas** Conchi Regueiro
7. **Orballo da mañá...** David D. Vázquez Álvarez
8. **Lóbez** Antonio Yáñez Casal [Gañadora II Premio Meiga Moira 2006]
9. **Os sons da buguina** Carlos Labraña [Finalista II Premio Meiga Moira 2006]
10. **Unha cabana na Lúa** Jaureguizar [Finalista II Premio Meiga Moira 2006]
11. **A pantasma telefónica** Xabier A. Barreiro Liz
12. **O tempo do revés** María Solar
13. **Boa sorte** María Solar
14. **Améndoas e flores silvestres** David D. Vázquez Álvarez
15. **Os globos de andar** Xavier López Rodríguez [Gañadora III Premio Meiga Moira 2008]
16. **Tres mulleres do seu tempo** Heidi Kühn-Bode
17. **O informe do empregado Mendes** José Mondelo
18. **Valentino Rufini e Âkil Pillabán, de viaxe a Milán (e van sen un can)**
Roberto Salgueiro
19. **Bruno e o manto de estrelas** Sonia Martínez
20. **A herdanza do marqués** Conchi Regueiro
21. **Ninguén nace antetempo...** David Daniel Vázquez Álvarez
22. **Violeta tamurana** Andrea Maceiras [Gañadora IV Premio Meiga Moira 2010]

Treatro para contistas Heidi Kühn-Bode